

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ДЖАК ДЮ БРУЛ ТАЙНАТА НА ОСТРОВ ПАЙН

Част 7 от „Досиетата „Орегон““

Превод от английски: Асен Георгиев, 2010

chitanka.info

*Вятър шумеше, пяна блестеше,
сега пътувахме добре.
И първи бяхме, които спряхме
в най-мълчаливото море.*

Самюъл

Тейлър
Колидж,
„Поема за
стария
моряк“^[1]

ПРОЛОГ

7 декември 1941 г.

Остров Пайн

Щата Вашингтон

Златистото петно прескочи планшира на малката лодка точно в мига, когато носът срещна скалистия бряг. То удари водата с плисък и запори приборя с вдигната като триумфален вимпел опашка. Когато стигна сушата, ретривърът се изтръска и капките полетяха като диамантени парченца из свежия въздух. Кучето погледна назад към скифа и залая двойка чайки надолу по брега, които литнаха изплашени. Като реши, че неговите другари се бавят прекалено, то се стрелна в близкия гъстак и лаят му започна да затихва в гората, която покриваше големия едва километър остров.

— Амелия — извика Джими Рониш, най-малкият от петимата братя в лодката.

— Нищо няма да й стане — успокои го Ники, прибра греблата и взе въжето на носа. Той беше най-големият от момчетата на Рониш.

Избра мига на скока си със съвършена точност и се приземи на каменистия бряг, когато вълните се отдръпнаха. След три дълги крачки се оказа над границата на прилива от плавеи и съхнещи кафяви водорасли и нави въжето около избелялото от слънцето и солта парче дърво, покрито с изрязани напъряко инициали. Опъна въжето, за да издърпа на сигурно място дългата четири и половина метра лодка, и я върза.

— Размърдайте се — напомни той на братята си. — Отливът е след пет часа, а имаме много работа.

Времето беше доста приятно през това време на годината, но Северният Пасифик беше леденостуден и те разтоварваха оборудването между прииждането на вълните. Една от най-тежките части беше деветдесетметрова ролка конопено въже, която близнаците Рон и Дон трябваше да нарамят заедно, за да я изнесат на брега. На Джими беше възложена отговорността за раницата, в която беше

обядът им, и тъй като беше деветгодишен, тя се оказа бременна за тъничката му фигура.

Четирите по-големи момчета — Ники на деветнайсет, Рон и Дон, с година по-малки, а Кевин, роден само единайсет месеца след тях, можеха да минат за четиринадесет с рошаваите си дълги руси коси и светлосини очи. Те притежаваха пламенната енергия на младостта и бяха на прага на възмъжаването. От друга страна, Джими беше дребен за възрастта си, с тъмна коса и кафяви очи. Братята му го закачаха, че доста прилича на господин Грийнфилд, градския бакалин, и макар да не беше съвсем сигурен какво означава, Джим не харесваше този факт. Той обожаваше по-големите си братя и мразеше всичко, което го отличаваше от тях.

Семейството им притежаваше неголемия остров до крайбрежието и откакто дядо им се помнеше, всяко поколение момчета, защото Рониш не бяха раждали момиче от 1862 г., прекарваше там пълни с приключения лета. Не само можеха да се преструват, че са Хък Фин, изоставен на пуст остров сред Мисисипи или Том Сојер, който проучва сложната система от пещери на острова, но и остров Пайн притежаваше тайнствено излъчване заради шахтата.

Майките забраняваха на момчетата да играят близо до изкопа, откакто Ейб Рониш, прачичо на сегашното Ронишово люпило, беше загинал там през 1887 г. Указанието, разбира се, се пренебрегваше.

Действителната съблазън на мястото беше местната легенда, която твърдеше, че някой си Пиер Деверо, един от най-успешните капери, тормозили испанските владения в Карибско море и Мексиканския залив, е заровил част от съкровището си на този далечен северен остров, за да олекоти кораба си, защото ескадра фрегати го гонила около нос Добра Надежда и бреговете на двете Америки. Легендата беше подсилена от откриването на малка пирамида оръдейни гюлета в една от пещерите на острова и от факта, че горните дванайсет квадратни метра на шахтата бяха укрепени с грубо изсечени греди.

Оръдейните гюлета отдавна се бяха изгубили и сега ги смятаха за мит, но не можеха да се отрекат гредите, които облицоваха тайнствената дупка в скалистата земя.

— Намокрих си обувките — оплака се Джими.

Ник бързо се обърна към него и каза:

— По дяволите, Джими, вече ти казах, че ако чуя само едно оплакване от теб, ще те накарам да останеш в лодката.

— Не се оплаквам — отговори момчето, като се опитваше да не трепери. — Просто го казах и толкоз. — Той изгърси мокрите си крака, за да покаже, че няма нищо. Ник го стрелна със строг поглед и отново насочи вниманието си към предстоящата работа.

Остров Пайн имаше формата на сърце. Единственият плаж беше там, където се срещаха двата склона. Останалата част от островчето беше заобиколена със стръмни скали, непревземаеми като крепостни стени, или беше защитена от подводни камъни, разпилени като зърна от броеница и способни да разкъсат дъното и на най-здравия плавателен съд. Само шепа животни имаха острова за свой дом — най-вече катерици и мишки, запратени тук по време на бури, и морски птици, които използваха високите борове, за да си почиват, докато търсеха плячка сред вълните.

Един-единствен път пресичаше острова и беше прокаран с много труд преди двайсет години от друго поколение Ронишови мъже. Те бяха провели щурм срещу острова, използвайки бензинови помпи, за да пресушат шахтата, само за да видят как усилията им се провалят. Независимо колко помпи използваха или колко вода изсмукваха от дълбините, шахтата непрекъснато се пълнеше отново. Изтощителното търсене на подземния проход, свързващ пещерата с океана, не доведе до нищо. Говореше се за построяването на шлюз около устието на залива, най-близо до пещерата. Идеята беше, че няма друг логичен избор за местоположението на подземния канал, но мъжете решиха, че усилията са твърде големи, и се отказаха.

Сега беше ред на Ник и неговите братя и той беше стигнал до ново заключение. По времето, когато Пиер Деверо беше изкопал шахтата, за да скрие своето съкровище, единствената помпа на негово разположение е била ръчната помпа за трюмната вода. Заради нейната неефикасност не е било възможно пиратите да пресушат шахтата, след като три бензинови помпи с по десет коня мощност не бяха успели.

Отговорът на въпроса как работи изкопът се криеше другаде.

От историите, които чичовците му разказваха, Ник знаеше, че са извършили своя щурм в разгара на лятото и са работили по време на особено високи отливи. Знаеше, че за да постигнат успех, той и братята му трябва да опитат да стигнат дъното по същото време на

годината, когато Деверо е изкопал шахтата — когато приливите бяха най-ниски. Тази година този момент се падаше малко след два часа на седми декември.

По-големите братя бяха планирали своя опит да победят изкопа още рано напролет. Като вършеха каква да е работа, те успяха да съберат пари, за да купят оборудване и най-вече двутактова бензинова помпа, въже и миньорски каски с лампи, работещи с батерии. Бяха тренирали с въжето и пълно ведро, така че бяха заякнали достатъчно. Дори си направиха очила, за да виждат под вода, ако се наложи.

Джими беше с тях само защото ги беше чул да говорят за това и заплаши, че ще каже на родителите им, ако не бъде включен.

Вдясно от тях настъпи внезапна суматоха — взрив от птици размахали криле в ясното небе. Амалия, техният златен ретривър, излетя от гората с див лай, а опашката ѝ махаше като метронома на самия дявол. Тя хукна след една чайка, която летеше ниско над земята, и спря смаяно, когато птицата се стрелна във въздуха. Езикът на кучето висеше навън, а от тъмните му венци се стичаше слюнка.

— Амелия! Ела! — изкрещя Джими и кучето се стрелна към него, като едва не го събори във възбудата си.

— Фъстък, вземи това — каза Ник и подаде на Джими каските и чантичките с тежките оловни батерии.

Помпата беше най-тежката част от оборудването и Ник беше направил примка с две пръчки за носене, каквато беше видял в неделните сутрешни сериали. С такава носилка туземците носеха главния герой обратно в бивака му. Пръчките бяха всъщност дъски, взети от строителна площадка, и четирите момчета ги вдигнаха на раменете си, за да извадят моторната помпа от гребната лодка. Тя се люшна, но после се уравни и те поеха с труд по дългата километър и половина пътека, която пресичаше острова.

Отне им четирийсет и пет минути да пренесат цялото оборудване от другата страна. Изкопът беше на отвесен склон над плитък залив, който бе единственият отличителен белег на острова и разваляше иначе съвършената му сърцевидна форма. Вълните се блъскаха в брега, но при такова хубаво време само по някоя капка бяла пяна успяваше да се издигне по отвесните скали и да падне близо до шахтата.

— Кевин — каза Ник, останал без дъх след второто им връщане до лодката, — ти и Джими вървете да съберете дърва за огъня. Но не

плавеи, защото горят много бързо.

Преди да бъде изпълнена тази заповед, любопитството накара и петимата братя Рониш да се доближат до изкопа, за да му хвърлят един бърз поглед.

Страните на вертикалната шахта бяха дълги около метър и осемдесет. Надолу беше облицована с потъмнели дъбови греди, най-вероятно отсечени на континента. Студен застоен въздух се издигаше от дълбините на призрачни талази, които за миг охладиха въодушевлението на момчетата. Сякаш изкопът издишваше на дрезгави тласъци и не беше нужно голямо въображение да си представиш, че това е дъхът на мъжете, умрели, докато са се опитвали да изтръгнат тайните от недрата на земята.

Върху отвора на изкопа беше сложена ръждясала метална решетка, за да не падне някой вътре. Тя беше закрепена с вериги, навити около метални пръчки, набити в дупки в скалата. Момчетата бяха намерили ключа за катинара в чекмеджето на бащиното им писалище, под пъхнатия в кобур „Маузер“ с дървени чирени, донесен като плячка от Великата война. За миг Ник се изплаши, че ключът ще се счупи в ключалката, но накрая той се превъртя, катинарът щракна и се отвори.

— Вървете да съберете дърва за огъня — нареди Ник и най-малките му братя поеха с буйната Амелия подире им.

С помощта на близнаците Ник издърпа тежката решетка от отвора и я остави настрана. След това беше ред на издигането на дървената рамка над шахтата, така че въжето да увисне право в дупката от лебедката, която щеше да помогне на две от момчетата с лекота да изтеглят третото. Рамката беше скована от дървените дъски за носене и няколко метални пръчки, набити в предварително пробитите отвори. Дъските бяха заковани направо за гредите, които покриваха изкопа. Въпреки че бяха стари, гредите бяха достатъчно здрави, за да понесат няколко пирона.

Ник пое задължението да завърже възлите, а Дон, най-умелият в механиката, започна да бърника помпата, докато тя не замърка сладко. Когато всичко беше готово, Кевин и Джими бяха разпалили огън с прилични размери на около десетина метра от шахтата. Имаха и достатъчно дърва в запас, за да го поддържат няколко часа. Всички

седнаха около него и започнаха да ядат сандвичите и да отпиват от манерките с подсладен студен чай.

— Номерът е да уцелим точно времето на отлива — каза Ник с пълна уста. — Имаме десет минути преди и след най-ниската му точка, преди шахтата да започне да се пълни по-бързо, отколкото помпата ни може да поеме.

През двайсет и първа не са успели да я изпразнят под шейсет метра, но измерили с лот и разбрали, че дъното е на седемдесет и три метра. Тъй като сме на склон, предполагам, че то се намира на около шест метра под най-ниската точка на отлива. Би трябвало да можем да запушим отвора, през който влиза водата, а помпата ще свърши останалото.

— Обзалагам се, че там има голям сандък, преливащ от злато — обади се Джими с разширени от нетърпение очи.

— Не забравяй — отговори Дон, — че шахтата е претърсвана стотици пъти със захващащи куки и никой нищо не е извадил.

— Ами тогава има разпръснати златни дублони — настоя Джими. — Били са в торби, които са изгнили.

Ник се изправи и изтръска трохите от скута си.

— След половин час ще знаем.

Той обу високите гумени ботуши и праметна през рамо торбичката с батерията за миньорската каска; после облече непромокаемо яке и измъкна кабела през яката. Накрая праметна втора торба с оборудване на другото си рамо.

Рон спусна лота, на чието въже бяха направили възли на триметрови отрязъци.

— Петдесет и седем — обяви той, когато кордата се отпусна.

Ник си сложи платнената сбруя и я закачи за клупа в края на дебелото въже.

— Спуснете маркуча на помпата, но още на я палете. Аз слизам долу.

Той дръпна рязко въжето, за да провери спирачката на лебедката, и тя сработи отлично.

— Добре, момчета, тренирали сме цяло лято за това. Никакви грешки повече, нали?

— Готови сме — увери го Рон Рониш и неговият брат близник кимна.

— Джими, не искам да се приближаваш на повече от три метра до шахтата, чуваш ли? Щом се спусна долу, няма да има нищо за гледане.

— Няма. Обещавам.

Ник знаеше доколко най-малкият му брат държи на думата си, затова погледна многозначително Кевин и той му отговори с вдигнат палец. Щеше да се погрижи Джими да стои настрана и да не се пречка.

— Шейсет метра — каза Рон, когато провери отново въжето на лота.

Ник се ухили.

— Вече сме до най-голямата дълбочина, до която някой е стигал, без да помръднем и пръст. — Той почука по главата си. — Всичко е въпрос на ум.

Той прекрачи ръба на шахтата и се люшна над бездната. От тежестта му въжето се завъртя, но постепенно спря. Дори да изпитваше някакъв страх, Ник с нищо не го показва. Изглеждаше съсредоточен. Кимна на близнаците и те дръгнаха малко въжето, за да освободят спирачката, след което превъртяха няколко дължини през макарата и Ник се спусна няколко сантиметра.

— Добре, проверете я отново.

Момчетата дръгнаха рязко и спирачката незабавно се включи.

— А сега дърпайте — нареди Ник и близнаците без никакви затруднения го издърпаха обратно.

— Ник, няма проблеми — каза Дон. — Казах ти, че това нещо е напълно сигурно. Обзалагам се, че дори Джими би могъл да те извади от дъното.

— Не, благодаря. — Ник си пое няколко пъти дълбоко дъх. — Добре, а сега наистина.

Със спокойни контролирани движения близнаците позволиха на земното притегляне да придърпа бавно Ник в дълбините. Той се провикна да спрат, когато се беше спуснал само на три метра. От тази малка дълбочина още можеха да разговарят. За по-късно бяха измислили код с дърпане на въжето на лота.

— Какво има? — провикна се Дон отгоре.

— На дъбовата греда има издълбани инициали. АЛР.

— Обзалагам се, че са на чичо Албърт — каза Дон. — Мисля, че презимето му е било Луис.

— До него са на татко — ДГР, и нещо, което прилича на ТМД.

— Това трябва да е господин Дейвис. Когато са се опитали да стигнат дъното, той е работил с тях.

— Добре, продължавайте да спускате.

Ник светна миньорската си лампа на дванайсет метра дълбочина, където дървените греди отстъпиха място на скалите. Камъните изглеждаха естествени, сякаш шахтата е била формирана преди милиони години, когато, е бил създаден и островът. Вътрешността беше достатъчно влажна, за да изхранва слузеста зелена плесен, макар че Ник все още се намираше доста над линията на прилива. Насочи лъча светлина надолу и той беше погълнат от мрака само на няколко метра под краката му. Усещаше се постоянен бриз и неконтролирана тръпка разтърси цялото му тяло.

Спускаше се все по-дълбоко в земята само с едно въже и вяра в братята си. Когато погледна нагоре, небето беше малко квадратче високо над главата му. Имаше чувството, че стените се приближават към него. Опита се да не мисли за това. Внезапно видя отражение под себе си и когато се спусна още, осъзна, че е достигнал линията на прилива. Камъкът беше още влажен. По неговите изчисления се намираше на петдесет и един метра под земята. Все още нямаше никакъв признак, че водата навлиза в шахтата от морето, но не очакваше да го види, преди да стигне до шейсетметровата отметка.

След три метра му се стори, че чува нещо — едва доловимото ромолене на вода. Дръпна въжетото на лота два пъти, за да даде знак на братята си да забавят спускането. Те реагираха незабавно и скоростта му намаля наполовина. Шумът от водата, нахлуваща в шахтата, се засили. Ник се вгледа в мрака, а капките падаха от стените и тупаха по каската му като дъжд. От време на време някоя го лизваше с леден език по врата.

Ето!

Той изчака няколко секунди, докато се спусне още половин метър, и дръпна рязко лота.

Висеше до пукнатина в скалата с размерите на пощенска картичка. Не можеше да прецени колко вода влиза през нея — със сигурност не достатъчно, за да победи всички помпи, които неговият баща и чичовците му бяха донесли навремето. Затова реши, че има поне още един канал към океана. Извади внимателно шепа кълчища от

торбата си и ги натъпка колкото може по-дълбоко в пукнатината. Когато се напоиха, те набъбнаха и нахлуващата вода намаля до капки, а после спря напълно.

Кълчищата нямаше да издържат дълго на прилива, затова времето му на дъното щеше да бъде съвсем кратко.

Ник подръпна отново въжето и пак пое надолу, покрай гроздове миди, впити в скалите. Миризмата беше неприятна. Той затапи още две пукнатини с подобни размери и когато третата беше напълно запушена, вече не чуваше вода да нахлува в шахтата. Дръпна лота четири пъти и няколко секунди по-късно увисналият от повърхността маркуч на помпата изпухтя и започна да изсмуква водата.

Скоро Ник видя и повърхността на водата под себе си. Дръпна няколко пъти, за да спре спускането си, и измъкна отвеса от джоба на непромокаемото яке. Спусна го и изръмжа от задоволство, когато видя, че в шахтата са останали само четири и половина метра вода. Тъй като изкопът беше почти шейсет сантиметра по-тесен на тази дълбочина, той сметна, че помпата ще намали нивото на около метър след десет минути.

Гледаше как водата спада и наблюдаваше за аномалии по скалната стена. Осъзна, че преценката му е погрешна. Помпата изсмукваше водата по-бързо, отколкото...

Нещо отляво привлече погледа му. Със спадането на водата бавно започна да се показва нещо като ниша. Изглеждаше дълбока около шейсет сантиметра и също толкова широка. Личеше, че не е естествена. Виждаше се къде чуковете и длетата са захапвали ронливия камък. Сърцето му се качи в гърлото. Това беше доказателство, че някой е работил в шахтата. Не означаваше, че тук е хранилището на съкровището на Пиер Деверо, но за един деветнайсетгодишен беше почти достатъчно.

Водата намаля толкова, че вече се различаваха боклуците по дъното. Бяха предимно плавеи, засмукани от пукнатините, както и малки клонки, паднали през отворите на решетката. Обаче имаше и няколко греди, явно хвърлени в изкопа, преди тя да бъде сложена. Не му беше трудно да си представи как баща му и чичовците му ги хвърлят вътре от разочарование, след като не са успели да разкрият тайната на шахтата.

Помпата продължаваше своята работа и с лекота побеждаваше малките струйки вода, които се просмукваха през кълчищните тапи. Издълбаната ниша продължаваше да расте на височина. Ник интуитивно бе накарал братята си да го спуснат още и премести тежестта си, за да се залюлее като махало в края на въжето. Когато се засили достатъчно, стрелна крак в нишата и го протегна надолу. Кракът му потъна само в няколко сантиметра вода. Отблъсна се назад и се залюля наново към нишата. Приземи се сигурно на два крака, даде сигнал на братята си да спрат въжето и го освободи от сбруята.

Ник Рониш стоеше на не повече от няколко сантиметра от дъното на шахтата със съкровището.

Последното препятствие бяха парчетата дърво, които покриваха дъното в непробиваема плетеница. Налагаше да разчистят част от тях, за да опипат дъното за златни монети. Знаеше, че работата ще върви по-бързо, ако са двама. Събра наръч клони, върза ги за въжето и даде сигнал на братята си първо да го вдигнат, а след това единият да слезе при него. Знаеше, че останалите ще се справят с лебедката.

Изкиска се, когато наръчът мокри клони изчезна над главата му. Помисли си, че ако вържат въжето за каишката на Амелия, лудото псе ще ги издърпа.

Застана с гръб към стената на нишата, в случай че някое от мокрите парчета се изплъзне от въжето. От близо шейсет метра дори непряк удар можеше да се окаже гибелен.

След три минути въодушевеният Дон се провикна от девет метра над главата му:

— Откри ли нещо?

— Пръчки и парчетии — провикна се Ник. — Налага се да разчистим малко. Обаче виж къде съм застанал. Това е било изсечено в скалата.

— От пиратите?

— Че от кого другиго?

— По дяволите! Ще бъдем богати.

Приливът скоро щеше да настъпи и двамата заработиха като луди. Ник свали алпинистката си сбруя и я използва, за да завърже поне деветдесет килограма подгизнали клони. След това зачакаха в нишата завръщането на въжето. Рон и Кев работеха като обладани от

зъл дух. Развързаха сбруята, избутаха дървата настрани и спуснаха въжето обратно за по-малко от четири минути.

Ник и Дон повториха процеса още два пъти. Времето изтичаше. Оставиха въжето навито около един паякоподобен дънер, стърчащ от водата, и скочиха на купчината сплетени клони, които се размърдаха под тежестта им. Ник легна на тях и бръкна в ледената вода. Докосна гладък камък — дъното на изкопа.

За разлика от братята си, той беше повярвал само наполовина в историите за пиратски съкровища, заровени в шахтата. Но когато видя изсечената ниша, вече не знаеше какво да мисли.

А сега?

Плъзна ръка в по-широка дъга, за да напипа нещо в тинята. Наблизо Дон вършеше същото — ръката му беше заровена до рамото между клоните, а устата му бе изопната от усилието. Ник напипа нещо кръгло и плоско и го измъкна от тинята.

Оказа се, че е стара ръждясала шайба. Опита в друг район, който брат му беше разчистил малко от отломките. Напипваше клони и купчини листа, но скоро попадна на нещо друго и го извади. Изсумтя смаяно, когато погледна в празните очни орбити на животински череп. Вероятно на лисица.

Високо над тях една от кълчищните тапи вече беше изтласквана от водата. Онова, което започна като струйка, бързо се превърна в поток, а тапата изскочи от цепнатината така силно, че се удари в отсрещната страна на шахтата. Морската вода започна да тече в изкопа, усуквайки се като електрически кабел, по който тече ток.

— Това беше — извика Ник. — Трябва да се махаме.

— Още минутка — отговори Дон, беше потопен почти до кръста във водата и продължаваше да опипва дъното.

Ник се опитваше да нахлузи алпинистката си сбруя, когато Дон извика.

— Дон, какво става?

Дон вече не лежеше на дънера, а беше притиснат към стената на шахтата и дървото се забиваше в гърдите му.

— Ник — извика той сподавено.

Ник се втурна към него и трескавото му движение изглежда размърда цялата купчина, защото Дон изпищя. Дървото, което притискаше гърдите му, се плъзна още и на светлината на миньорската

лампа Ник видя тъмно петно, което започна да се разраства по якето на брат му.

Водата продължаваше да блъска отгоре — порой като от лятна буря.

— Дръж се, братко — извика Ник и хвана единия клон на дървото. Почувства странно трептене, сякаш краят на дънера беше прикачен към някакъв уред под водата.

Колкото и да се опитваше да го отмести, дървото беше здраво закрепено към онова под водата и безмилостно продължаваше да се впива в гърдите на Дон.

Дон изкрещя от болка и Ник го последва — но от страх и безсилие. Не знаеше какво да прави. Огледа се да намери някакъв начин да повдигне като с лост клона и да го извади от гърдите на брат си.

— Само се дръж, Дон — каза той, докато сълзите му се смесваха със солената вода, която се стичаше по лицето му.

Дон отново извика името му, но този път по-слабо, защото в плътта му бяха забити шест сантиметра дърво. Ник го хвана за ръката и Дон го стисна, но скоро пръстите му се отпуснаха.

— Дони! — изплака Ник.

Дон отвори уста, но Ник така и не чу последните му думи. Бучка съсирена кръв изскочи от бледите устни на Дони Рониш, последвана от кървав поток, който стана розов сред водните пръски, докато се стичаше по врата и гърдите му.

Ник отметна глава назад и изрева, а викът му отекна в стените на шахтата. Щеше да остане до брат си завинаги, ако не беше изскочила и втората от кълчищните тапи, удвоявайки потока вода.

Заопипва непохватно въжето и закачи сбруята за примката. Ненавиждаше се заради онова, което се готвеше да направи, но нямаше избор. Дръпна въжето на отвеса. Другите му братя изглежда знаеха, че нещо не е наред, защото веднага започнаха да го издърпват от шахтата. Ник осветяваше с фенера си тялото на Дон, докато то не се превърна в блед силует, сякаш от отвъдното.

Опелото за Дон Рониш се отслужи следващата сряда. Светът се беше променил драматично за петте часа, през които братята си бяха

играли на изследователи. Японците бяха бомбардирани Пърл Харбър и Съединените щати се включиха във войната. Само флотът разполагаше с нужното водолазно оборудване, за да се извади тялото на Дон, но молбата на семейство Рониш не получи отговор. Ковчегът му остана празен.

Майка им не беше проговорила, откакто чу новината, ѝ по време на службата трябваше да седи облежната на баща им, за да не припадне. След това той каза на тримата по-големи да останат по местата си и поведе майка им и Джими към колата — един хъдзън втора ръка. Върна се при гроба с десет години по-стар, отколкото беше в неделя сутрин. Не каза нищо, само ги гледаше със зачервените си очи. След това бръкна в джоба на самото на единствения костюм, който притежаваше — с него се беше оженил и пак него бе носил на погребението на родителите си. Извади три листа хартия. Подаде по един на всеки, а когато стигна до Кевин, го целуна и пъкна листа в ръката му.

Това бяха кръщелни свидетелства. Беше дал на Кевин кръщелното на Дон, който бе на осемнайсет години и заради това годен за военна служба.

— Заради майка ви. Тя не може да го понесе. Накарайте ни да се гордеем и може би ще ви простим.

Той се обърна и си тръгна, а широките му рамене бяха увиснали, сякаш носеха непосилно бреме.

Така момчетата се озоваха в най-близкото наборно бюро. Мислите за приключения ги напуснаха завинаги заради спомена за празния ковчег на брат им, а после и заради адските огньовете на войната.

[1] Превод от английски Цветан Стоянов. — Б.р. ↑

1.

Хуан Кабрило не предполагаше, че ще попадне на непосилно предизвикателство. Но от това му се искаше да избяга.

Не че си пролича.

Той имаше непроницаемото лице на покерджия. Сините му очи останаха спокойни, а изражението — безстрастно. Все пак беше доволен, че най-добрият му приятел и първи заместник, Макс Хенли, не е с него. Той щеше да долови тревогата му.

На шейсет и пет километра надолу по тъмната като чай река се простираше една от най-строгото охраняваните граници в света. Надминаваше я само демилитаризираната зона, разделяща двете Кореи. Беше просто лош късмет, че обектът, който беше довел него и грижливо подбрения му екип до тази джунгла, е паднал от другата страна. Ако се беше приземил в Парагвай, един телефонен разговор между дипломати и малко пари под формата на икономическа помощ щяха да приключат въпроса.

Но случаят не беше такъв. Онова, което търсеха, беше паднало в Аржентина. Ако произшествието се беше случило преди осемнайсет месеца, справянето с него нямаше да изисква усилия. Обаче преди година и половина, след рухването на аржентинското песо, властта беше заграбена от хунта начело с генерал Ернесто Корасон. Анализаторите на разузнавателна информация смятаха, че кървавият преврат е подготвян от дълго време. Финансовата криза беше само извинение, за да изтръгнат властта от законното правителство.

Ръководителите на гражданското правителство бяха осъдени в нагласени процеси за престъпления срещу държавата, включващи и лошо управление на икономиката. Късметлиите бяха екзекутирани, а останалите — повече от три хиляди според някои оценки — бяха изпратени в трудови лагери в Андите или дълбоко в Амазония. Всеки опит да се научи нещо повече за тяхната съдба беше посрещан с арести. Печатът беше одържавен и журналистите, които не следваха

партийната линия, попадаха в затвора. Профсъюзите бяха забранени, а уличните протести разгонвани със стрелба.

Онези, които успяха да заминат през първите хаотични дни на преврата — най-вече няколко богати фамилии, готови да оставят всичко — заявиха, че в сравнение с онова, което се случва в родината им, ужасите на 60-те и 70-те години изглеждат детска игра.

За шест седмици от процъфтяваща демокрация Аржентина се беше превърнала в полицейска държава. Обединените нации включиха словесните си оръжия, но накрая произведоха само една разводнена резолюция, осъждаща нарушаването на човешките права, на която управляващата хунта, както си му е редът, не обърна внимание.

Оттогава военното правителство засили още контрола си. Наскоро беше започнало да съсредоточава части по границите с Боливия, Парагвай, Уругвай и Бразилия, както и по протежение на планинските проходи близо до Чили. Въведоха военната повинност, която им осигури толкова голяма армия, колкото армиите на всички останали южноамерикански страни, взети заедно. Бразилия, традиционният съперник на Аржентина, също беше укрепила границата си и не бе нещо необикновено двете страни да разменят артилерийски огън.

Кабрило щеше да поведе хората си в този авторитарен кошмар, за да върне онова, което по същество беше грешка на НАСА.

Корпорацията беше в района и наблюдаваше положението, когато дойде обаждането. Всъщност сваляха товар крадени от Европа коли в Сантос, Бразилия, най-оживеното морско пристанище в Южна Америка, като част от прикритието, което поддържаха. Техният кораб, „Орегон“, се ползваше с името на товарен кораб скитник без предварително определен маршрут и с екипаж, който не задава въпроси. Щеше да бъде просто съвпадение, че през следващите няколко месеца бразилската полиция ще получава сведения за местоположението на колите. По време на превоза Кабрило накара техническия си екип да скрие проследяващи устройства на автомобилите от черния пазар. Не беше много вероятно колите да бъдат върнати на техните собственици, но бандата автоджамбази щеше да се срине.

Това прикритие беше част от работата на Корпорацията, но не и насърчаването на криминални дейности. Предният кран се завъртя за последен път. На светлината на малкото, останали здрави лампи в този район на пристанището проблясваше редица чужди автомобили. Ферарита, мазератита, ауди Р8 — всички чакаха да бъдат натоварени на полуремаркетата на три автовоза. Наблизо стоеше началникът на митническата бригада, а джобът на куртката му леко се издуваше от плика с банкноти по петстотин евро.

Куката на крана пое натоварването по сигнал на товарача в трюма и се появи едно яркооранжево ламборгини „Галардо“. От своя човек в Ротердам Кабрило знаеше къде са натоварени колите и че точно тази е задигната от един граф в Торино, а той я купил от търговец мошеник, който по-късно обявил, че е открадната от автосалона му.

Макс Хенли тихичко изсумтя, когато ламборгинито заблестя на слабата светлина.

— Красива кола, но какъв ужасен цвят!

— Няма граници за вкуса, приятелю — отговори Хуан и завъртя ръка над главата си, за да сигнализира на краниста да продължава и да спусне и последната кола на дока. Скоро един от лоцманите щеше да ги изведе в открито море.

Лъскавата кола беше оставена върху ронещия се бетон на дока и автокрадците откачиха възетата от куката, като внимаваха да не издраскат боята, която наистина беше много калпав избор.

Третият мъж, застанал на мостика на стария товарен кораб, се бе представил като Анхел. Беше на дваисет и няколко години, облечен с панталони от блестяща материя и бяла риза. Беше толкова слаб, че очертанятията на автоматичния пистолет под колана му се набиваха на очи.

Хуан не беше особено обезпокоен от възможна измама. Контрабандата бе бизнес, който се основава на доброто име, и един погрешен ход от страна на Анхел щеше само да гарантира, че никога вече няма да види сделка.

— Окей, капитане, това е — каза Анхел и свирна на хората си долу. Единият извади черна чанта от кабината на влекача и тръгна към трапа, а останалите се заеха да товарят „горещите“ коли на автовозите. Член на екипажа посрещна контрабандиста и го съпроводи по

ръждясалите стълби до мостика. Хуан влезе там заедно с останалите. Единствената светлина идваше от стария екран на радарния ретранслатор и придаваше на всички нездрав зеленикав вид.

Кабрило пусна още няколко лампи, а бразилецът остави чантата на масата за карти. Брилянтинът по косата му проблясваше не по-малко от панталоните му.

— Споразумяхме се за двеста хиляди долара — каза Анхел, като отвори износената моряшка торба. Тази сума щеше да стигне едва за едно ново ферари. — Щяха да са повече, ако се беше съгласил да доставиш три коли в Буенос Айрес.

— Забрави тази работа — отговори Хуан. — Не припарвам с кораба си там. Дано да намериш капитан, който го прави. Хората не искат да карат законен товар там, какво остава за крадени коли.

Кабрило пристъпи встрани и удари пищяла си в масата. Звукът, който отекна, беше неестествен и Анхел го погледна предпазливо и посегна към пистолета под ризата си.

Хуан му махна да се отпусне, наведе се и нави крачола си.

На около седем сантиметра под коляното имаше високотехнологична протеза, която приличаше на нещо излязло от филма „Терминатор“.

— Рисковете на професията.

Бразилецът вдигна рамене.

Парите бяха на пачки по десет хиляди. Хуан ги раздели и подаде половината на Макс. През следващите няколко минути единственият шум на мостика беше нежното шумолене на парите. Всички изглеждаха законни стодоларови банкноти.

Хуан протегна ръка.

— Беше удоволствие да работя с теб, Анхел.

— Капитане, удоволствието е мое. Пожелавам ви безопасно... — прекъсна го силно пукане от високоговорителя на тавана. Едва различим глас повика капитана в офицерската столова.

— Извини ме — каза Кабрило и се обърна към Макс. — Ако лоцманът дойде, преди да съм се върнал, ти поемаш командването.

Спусна се по една вътрешна стълба до палубата, където беше офицерската столова. Помещенията в стария товарен кораб бяха също толкова мръсни, колкото и корпуса му. Стените не бяха виждали боя от десетилетия, а по прашния под личаха следи от метла — явно някой от

екипажа беше направил нерешителен опит да почисти. Офицерската столова беше само малко по-светла от коридора. По преградните врати бяха залепени евтини туристически плакати. В единия край имаше табло за съобщения, обрасло с непрочетени обяви, предлагащи всичко: от уроци по китара от инженер, който беше напуснал кораба преди десетилетие, до напомнянето, че Хонконг ще се върне под контрола на Китай на 1 юли 1997 г.

От фунията на абсорбатора над готварската печка в кухнята висяха дебели колкото пръст сталактити втвърдена мазнина.

Кабрило мина през празното помещение и когато се приближи към стената в дъното, една скрита врата се отвори безшумно. В добре обзаведения коридор зад нея стоеше Линда Рос. Тя беше вицепрезидент по операциите на Корпорацията, по същество третият човек след Хуан и Макс. Притежаваше красотата на самодива, имаше малко вирнато носле и обичаше да сменя цвета на косата си. В момента тя беше бляскаво черна и падаше на гъсти вълни по раменете ѝ.

Линда беше ветеран от военноморския флот и беше служила на ракетен крайцер. Бе работила в Пентагона и това я правеше особено подходяща за настоящата ѝ работа.

— Какво става? — попита Хуан, когато тя заситни до него.

— Овърхолт е на телефона. Звучи много неотложно.

— Ланг винаги звучи неотложно — измърмори Хуан, докато вадеше от устата си фалшивите зъби и няколко тампона памук, които бяха част от неговата маскировка. Под измачканата униформа имаше подпльнки, за да изглежда пълен, и носеше прошарена перука. — Мисля, че причината е в простатата му.

Лангстън Овърхолт IV беше ветеран от ЦРУ, който беше толкова отдавна в играта, че знаеше къде са заровени всички скелети. В прекия и в преносния смисъл. Затова след дългогодишни опити да бъде пратен в пенсия цяла поредица директори, назначени по политически причини, го оставиха да се мотае из Лангли в ролята на съветник. Когато Кабрило беше оперативен агент, той му бе началник. Когато Хуан напусна агенцията, Лангстън го окуражи да създаде Корпорацията.

Много от най-трудните задачи, които Корпорацията беше поемала, идваха от Овърхолт, а значителните възнаграждения, които

получаваха, се изплащаха със средства от черна каса, толкова дълбоко заровена, че наричаха ревизорите й „златотърсачите“.

Стигнаха до каютата на Кабрило и той спря, преди да отвори вратата.

— Кажи на хората в оперативния център да са готови. Лоцманът скоро ще бъде тук.

Макар че мостикът над тях имаше вид на действащ, той служеше единствено за маскировка при морски проверки и за пред лоцманите. Щурвалът и лостовите за контрол на дроселите бяха свързани с компютрите в оперативния център, който беше действителният мозък на кораба. От там се даваха заповедите за всички маневри и за работата на двигателите. От тук се командваха и смъртоносни оръжия, скрити из запуснатия на вид търговски кораб.

„Орегон“ може и да бе започнал живота си като превозвач на дървен материал по протежение на Западния бряг на Америка чак до Япония, но когато Хуан и екипът му от флотски архитекти приключиха с него, той се оказа най-усъвършенстваният съд за събиране на разузнавателна информация и тайни операции.

— Да, председателю — кимна Линда и тръгна надолу по коридора.

След една доста неприятна престрелка с либийски военен кораб преди няколко месеца те сметнаха за нужно да вкарат кораба в док за обтоен ремонт. Трийсетина артилерийски снаряда, изстреляни почти от упор, бяха пробили бронята му. Хуан се възползва от възможността да ремонтира каютата си.

Всички ламперии от скъпо дърво бяха свалени от либийските оръдия или от дърводелците. Сега стените бяха покрити с нещо като мазилка, която нямаше да се напука при огъването на кораба. Касите на вратите бяха променени и сега бяха сводести. Бяха добавени и допълнителни сводести подпори, които придаваха уютен вид на каютата с размери двеста и тринайсет квадратни метра. Със своя определено арабски декор помещенията приличаха много на „Американското кафене“ на Рик от „Казабланка“ — любимия филм на Хуан.

Той хвърли перуката на масата и взе слушалката на ретро телефона от бакелит.

— Ланг, Хуан се обажда. Как я караш?

— Първо кажи къде се намираш.

— В Сантос, Бразилия. В случай че не знаеш, това е пристанищният град на Сао Пауло.

— Слава богу, близо сте — каза Ланг и въздъхна с облекчение.
— Само за справка — през шейсетте помогнах на израелците да пипнат един военнопръстълник в Сантос.

— Печелиш точка. Какво става? — По тона на Овърхолт Хуан разбра, че има нещо голямо за тях, и усети как адреналинът му се покачва.

— Преди три часа с помощта на ракета „Делта III“ от Ванденбърг беше изведен сателит на ниска полярна орбита.

Това единствено изречение беше достатъчно за Кабрило да заключи, че ракетата е аварирала някъде над Латинска Америка, защото изстреляните в полярна орбита прелитаха южно от Калифорнийската военновъздушна база. Освен това разбра, че ракетата носи чувствителна шпионска апаратура, която може да не е изгоряла и най-вероятно е паднала в Аржентина, щом Ланг се обаждаше на най-добрите тайни агенти, които познаваше.

— Инженерите още не могат да кажат какво се е объркало — продължи Овърхолт. — Но това не е наш проблем.

— Да, нашият проблем е, че е паднала в Аржентина — отбеляза Хуан.

— Ти го каза. На около сто и шейсет километра от Парагвай, наред една от най-гъстите джунгли в басейна на Амазонка. Освен това има голяма вероятност аржентинците да знаят, защото предупредихме всички страни по коридора на полета, че ракетата прелита над тяхната територия.

— Смятах, че след преврата нямаме дипломатически отношения с тях.

— Още разполагаме с канали за предаване на подобна информация.

— Знам какво ще поискаш, но бъди разумен. Останките ще са разпръснати на площ от няколкостотин квадратни километра, сред гора, в която и нашите шпионски сателити не могат да проникнат. Наистина ли очакваш да я намерим?

— Да, очаквам, защото онази специална част от иглата, която търсим, е излъчвател на слаби гама-лъчи.

Хуан замълча, за да осмисли казаното.

— Плутоний.

— Единственият сигурен източник на енергия, с който разполагахме точно за тази птичка. Умниците от НАСА опитаха всички възможни алтернативи, но винаги се връщаха на възможността да използват малко количество плутоний, и по-точно топлината от неговия разпад, за задвижване на различните системи на сателита. Хубавото е, че така подобриха конструкцията на съда за плутония, че е на практика неразрушим. Дори ракета да избухне до него, няма да му направи впечатление. Както можеш да си представиш — продължи Овърхолт, — администрацията не иска да се разчуе, че изпращаме в небесата сателит, който би могъл да разпростре радиация над голяма част от девствената природа на планетата. Другата грижа е плутоният да не попадне в ръцете на аржентинците. Подозираме, че са стартирали отново своята програма за създаване на ядрено оръжие. Сателитът не носеше много от веществото — най-много няколко грама, или поне така ми казаха, — но няма смисъл да им даваме летящ старт по пътя към бомбата.

— Значи гаучосите не знаят за плутония? — попита Хуан, като използва жаргонното название на аржентинците, което беше чул от ветеран от Фолкландската война.

— Слава богу, не. Обаче всеки с нужното оборудване ще установи следите от радиоактивност. И преди да си попитал, равнищата не са опасни, стига да спазваш някои прости правила за сигурност.

Не това щеше да е следващият въпрос на Кабрило. Той знаеше, че плутоният не е опасен, освен ако не го вдишаш или глътнеш. Тогава се превръща в една от най-смъртоносните отрови, познати на човека.

— Готвех се да попитам дали ще получим някаква помощ?

— Съвсем малко. Един екип е на път за Парагвай с последното поколение детектори на гама-лъчи, но това е всичко, на което може да разчитате. Беше нужна подкрепата на директора на ЦРУ и началника на Обединените началник-щабове, за да убедим президента да ви окаже и тази помощ. Сигурен съм, съзнаваш, че той изпитва известна... въъ... неохота, когато става дума за справяне с деликатни международни въпроси. Още не се е свързал след пълния провал в Либия преди няколко месеца.

— Провал? — попита Хуан с обида в гласа. — Спасихме живота на държавния секретар и мирните договори.

— И за малко не започнахте война, когато се изправихте срещу една от техните ракетни фрегати. Сега трябва да мине съвсем тихо. Вмъкни се, намери плутония и се измъкни. Никакви фойерверки.

Овърхолт знаеше, че това е обещание, което Кабрило не може да даде, и Хуан поиска подробности за точното място, където се е взривила ракетата, и траекторията, по която е паднала на земята. Измъкна поставката за безжична клавиатура и мишка изпод бюрото, което изпрати сигнал на плоския екран да започне да се вдига от повърхността на плота. Овърхолт му изпрати по електронната поща снимки и карти на целта. Снимките бяха безполезни, защото показваха само гъсти облаци, но НАСА беше посочила район за претърсване от осем квадратни километра, което правеше задачата изпълнима, стига теренът да не им изиграеше някоя шега. Овърхолт попита дали Хуан има някаква идея как да влязат в Аржентина, без да бъдат забелязани.

— Преди да отговоря на този въпрос, искам да прегледам няколко топографски карти. Разбира се, инстинктът ми посочва като пръв избор хеликоптера, но може би това няма да е възможно, след като гаучосите са засилили дейността си по северната граница. След ден-два ще съм измислил нещо и ще съм готов да го изпълня до края на седмицата.

— А, ето и другият важен елемент — меко подхвърли Овърхолт. — Разполагаш със седемдесет и два часа да върнеш хранването.

Хуан не можеше да повярва.

— Три дни? Това е невъзможно.

— След седемдесет и два часа президентът иска да е на чисто. Или на по-чисто. Няма да споменава плутония, но е склонен да помоли аржентинците за помощ в, цитирам, „откриването на важна научна апаратура“.

— Ами ако откажат и започнат сами да я издирват?

— В най-добрия случай ще изглеждаме като глупаци, а в най-лошия светът ще ни сметне за престъпно небрежни. Освен това ще дадем на генералисимус Корасон спретнатата купчинка оръжеен плутоний, за да си играе с него.

— Ланг, дай ми шест часа. Ще се свържа с теб, за да ти кажа дали сме готови... по дяволите... дали ще можем да ти помогнем в

тази история.

— Благодаря, Хуан.

Кабрило се обади на Овърхолт след тричасова среща с началниците на отдели и дванайсет часа по-късно той и екипът му вече стояха на брега на една парагвайска река, готови да я пресекат и да се набъркат в Господ знае какво.

2.

Изследователска станция „Уилсън-Джордж“ Антарктически полуостров

Намаленият екип за презимуването усещаше идването на пролетта с костите си. Не че времето се беше оправило кой знае колко. Температурата рядко се повишаваше над минус двайсет, а ледените ветрове не спираха. Причината беше в увеличаващия се брой задраскани дни на календара в залата за развлечения. Това повдигаше духа на хората след дългата зима, защото бяха видели слънцето за последно някъде в края на март.

Само няколко изследователски станции оставаха целогодишно отворени на най-безлюдния континент на планетата. Обикновено те бяха много по-големи от „Уилсън-Джордж“, която се издържаше от коалиция американски университети и субсидия от Националната научна фондация. Дори по време на летните месеци, които започваха през септември, гроздът модулни къщи, издигнати върху забити в леда и скалите подпори, не можеше да подслони повече от четирийсет души.

Заради парите, които се наливаха в изследването на глобалното затопляне, беше решено станцията да работи и през зимата. Това беше първият опит и по всеобща оценка мина добре. Структурите бяха устояли и на най-ужасното, което Антарктида можеше да им стовари, пък и хората се бяха разбирали добре. Един от тях, Бил Харис, астронавт от НАСА, изучаваше въздействието на изолацията върху човешкото поведение за евентуален бъдещ полет до Марс.

„Уиджи“, както екипът наричаше своя дом през последните шест месеца, изглеждаше като излязъл от футуристичен скицист. Издигаше се до дълбок залив на Белингсхаузеново море в средата на полуострова, който сочи като замръзнал пръст към Южна Америка. Ако имаше слънце, човек можеше да види Южния океан с бинокъл. „Уиджи“ се състоеше от пет структури около център, който служеше за столова и зала за развлечения. Модулите бяха свързани с издигнати над

земята пешеходни пътеки, конструирани така, че да се люлеят на вятъра. В дните, когато времето беше особено лошо, хората със слаби стомаси обикновено ги избягваха. Модулите бяха оформени като лаборатории, складове и спални помещения, като през изпълненото с труд лято хората спяха по четирима в клетка. По съображения за сигурност всички сгради бяха боядисани в червено. С матови панели по сводестите покриви и по някои от стените, те много приличаха на шахматно разположени силози.

По грижливо маркиран с въжета път се стигаше до прилична на боне сграда, която служеше за гараж за снегомобилите и моторните шейни. През зимата обаче времето беше толкова лошо, че хората там нямаха много възможност да използват тези превозни средства. Гаражът се отопляваше с отпадъчна топлина от основната сграда, като целта беше да се поддържат най-малко минус десет градуса, за да не се повредят машините.

По-голямата част от метеорологичното оборудване можеше да се контролира от разстояние, така че екипът имаше малко работа в дните без слънце. Бил Харис провеждаше своето проучване за НАСА, неколцина други използваха времето, за да завършат докторските си дисертации, а един работеше върху роман.

Анди Генгъл изглежда беше единственият, който нямаше с какво да запълва времето си. Когато пристигна, младият аспирант от държавния университет „Пен“ беше ръководил пускането на метеорологични балони и се отнасяше сериозно към своите проучвания на времето. Но не след дълго изгуби интерес към местните температури. Все още изпълняваше задълженията си, но често стоеше в гаража и когато времето позволяваше, предприемаше самотни разходки по брега за събиране на „проби“; какви — никой не знаеше.

Поради строгите правила за спазване на личното пространство и за да не си лазят по нервите, всички го оставяха да прави каквото иска. Никой не сметна, че той се поддава на онова, което психиатрите наричаха „синдром на изолацията“, а екипът — „изблещване“. В най-тежката форма човек можеше да получи и халюцинации. Преди няколко зими един датски учен бе изгубил няколко пръста на краката си и разни други неща, когато изскочи гол от базата на подветрената страна на полуострова.

Слуховете твърдяха, че той още се намира в копенхагенската лудница.

Беше решено, че Анди още не се е „изблещил“, а е просто навъсен самотник, когото с удоволствие избягваха.

— Добрутро — измърмори Анди Генгъл, когато влезе в залата за почивка, където миришеше на пържен бекон от столовата. Луминесцентните тръби по тавана го караха да изглежда още по-блед. Като повечето мъже тук и той беше престанал да се бръсне и черната му брада силно контрастираше на бялата му кожа.

Двете жени на една от пластмасовите маси прекъснаха закуската си, за да го поздравят, и пак насочиха вниманието си към храната. Грег Ламонт, титулярният началник на станцията, го поздрави по име.

— Момчетата от метеорологичната служба ми казаха, че това вероятно ще е последният ден за разходка по брега.

— И защо? — попита Анди подозрително. Не обичаше да се бъркат в работите му.

— Наближава фронт — отговори бившето хипи с посребрени коси. — И то много лош. Ще покрие половината Антарктида.

По лицето на Генгъл пробяга истинска загриженост.

— Това няма да се отрази на нашето заминаване, нали?

— Прекалено рано е да се каже, но е възможно. Анди кимна отнесено, но не с разбиране, а сякаш в отговор на собствените си мисли и продължи към кухнята.

— Как спа? — попита Джина Александър, четирийсет и няколко годишна, разведена, от Мейн. Тя бе дошла в Антарктида, за да „махне колкото може по-далеч от онзи плъх и неговата госпожица Съвършено тяло“. Тя не беше учен, а работеше за снабдителната фирма, наета да осигурява безпроблемната дейност на „Уилсън-Джордж“.

— Също като предната нощ — отговори Анди и си наля кафе от големия термос от неръждаема стомана.

— Радвам се да го чуя. Как искаш яйцата?

Той я погледна с почти яростно изражение.

— Рохки и студени, както обикновено.

Тя не беше сигурна как да приеме това, защото Анди обикновено не казваше нищо повече от „бъркани“, преди да вземе кафето и храната, за да закуси в стаята си.

— Ама и ти си ми един слънчев лъч тази сутрин — засмя се тя.

Той се наведе към нея над щанда от неръждаема стомана, където се оставяха таблите, и заговори тихо, за да не чуят другите:

— Джина, ще имаме още една седмица, преди да се измъкнем от тук. Така че просто ми поднеси шибаната храна и запази забележките за себе си. Разбра ли?

Тъй като не беше от отстъпчивите, Джина също се наклони към него и прошепна:

— Тогава, скъпи, ще трябва да ме гледаш как готвя, защото иначе може да се изхрача в храната ти.

— Това вероятно ще пооправи... — Анди се изправи и изкриви лице. Как беше думата, по дяволите? Вкусът. Да. Точно така. — Вероятно би подобрило вкуса.

Джина не знаеше какво го е прихванало, но въпреки това се изсмя.

— Синко, трябва да бъдеш малко по-бърз с обидите, ако искаш хората да ги разберат.

Вместо да се върти наоколо и да чака като глупак, той грабна няколко протеинови блокчета от тезгяха и се измъкна от помещението. Кльощавите му рамене бяха щръкнали като крилете на лешояд. Ушите му звънтяха от нейния последен изстрел, отправен към гърба му: „Изблещен простак“.

Седем дни, Анди, каза си той, докато се връщаше към стаята си. Още седем дни и ще кажеш завинаги сбогом на тези мухльовци.

Четирийсет минути по-късно, облечен с шест ката дрехи, Анди изписа името си на бялата дъска, окачена до студения шлюз, и мина през вратата с дебела изолация. Разликата в температурите в станцията и малкото преддверие, което водеше до изхода, беше от порядъка на впечатляващите трийсет градуса. Дъхът на Генгъл се превърна в непрозрачен облак, който съперничеше по гъстота на всяка лондонска мъгла. Всяко вдишване пронизваше дълбоко дробовете му. Той изчака няколко минути, за да оправи облеклото си и да си сложи очилата. Полуостровът беше относително топъл, в сравнение с вътрешността на континента, където оголената кожа измръзваше за секунди.

Всички дрехи на планетата нямаше да бъдат достатъчни, за да победят студа за дълго. Загубата на топлина беше неизбежна и в съчетание с вятъра — неумолима. Тя започваше от най-изпъкналите

части: носа, пръстите на ръцете и краката, след което пълзеше навътре. Не беше въпрос на силна воля да се изправиш пред тези температурни крайности. Не можеш просто да наведеш рога и да минеш през болката. Антарктида беше също толкова смъртоносна за човека, колкото тъмният вакуум на открития космос. Заради неудобните еднопръсти ръкавици, Анди завъртя дръжката на вратата с две ръце. Студът го блъсна силно. Щяха да са нужни няколко секунди въздухът в дрехите му да се стопли отново след подобно термично нападение. Той потрепери за миг, след това зави зад ъгъла и се предпази от атаката на вятъра. Вкопчваше се в перилата, докато слизаше по стълбите към скалистата земя. Днес нямаше много вятър — може би около десет възела. Беше благодарен и на това. Сграбчи една дълга метър и половина метална тръба и пое навън от периметъра.

Слънцето беше бледо обещание, което обикаляше по хоризонта и нямаше да се покаже над него още седмица, но даваше достатъчно светлина и Анди не използваше челника си. Априските му бяха гъвкави и това правеше ходенето трудно, а теренът го затрудняваше допълнително. Тази част от Антарктическият полуостров беше вулканична и още не беше минало достатъчно време от последното изригване, за да успеят стихииите да ерозират скалите до стъклената гладкост, каквато беше виждал на снимки при тренировките по ориентиране.

Другото, което научи по време на ориентирането, беше никога да не се поти навън. По ирония на съдбата това беше най-сигурният път към хипотермията, защото така тялото губеше топлина много по-бързо. Затова на Анди му трябваша двайсет минути, докато стигне до района на своите изследвания. Ако Грег Ламонт беше прав и това се окажеше последният му ден навън преди заминаването, тук може би беше най-доброто място. Намираше се по-близо до брега от другото, където направи своето откритие, и беше разположено пред ниска верига хълмове, които предлагаха защита. През следващите два часа той крачеше напред-назад, като оглеждаше земята. Щом се покажеше нещо обещаващо, използваше металната тръба, за да пробие леда и снега или да повдигне камъните. Това беше работа, която не изискваше мислене, и времето сякаш се изпаряваше. Анди реши да потича в кръг, за да се сгрее, но спря, преди да започне да се поти. Дъхът му беше

замръзнал в трите шала, които беше намотал около носа и устата си. Развърза ги, за да ги обърне, и ледените висулки се оказаха на тила му.

Реши, че е време да приключва за деня. Втренчи се изпитателно в далечния океан, чудейки се какви ли тайни се крият под натоварената му с айсберги повърхност, след това тръгна към „Уилсън-Джордж“, праметнал на рамо тръбата като странстващ работник тоягата си.

Анди Генгъл беше направил откритието на своя живот. Дори да имаше още находки тук, някой друг можеше да ги намери, докато той се радва на богатството си.

3.

Кабрило хвърли още един поглед на черната река, преди да се обърне към изоставената колиба, която използваша за база. Беше построена на колове и отчасти висеше над водата, а стъпалата, които водеха до единственото помещение, бяха направени от талпи, вързани с лико. Те заскърцаха зловещо, но издържаха тежестта му. Голяма част от тръстиковия покрив липсваше, затова свечеряващото се небе беше насечено на секции от гредите на покрива.

— Кафето е готово — прошепна Майк Троно и му подаде голяма чаша.

Троно беше едно от главните действащи лица на Корпорацията за операции на сушата, бивш десантчик, специализиран в спасителни операции, който беше скачал зад неприятелските линии в Косово, Ирак и Афганистан, за да измъкна свалени пилоти. Беше слаб, с гъста и чорлава кестенява коса и бе напуснал армията, за да се състезава със скутери и да установи, че приливът на адреналин не му е достатъчен.

До него спеше другарят му по приключения Джери Пуласки, квалифициран войник и военен ветеран, който щеше да поеме отговорността да влачи трийсеткилограмовото захранване, след като го намереха. Малкият екип завършваше с Марк Мърфи, който също спеше.

Основната задача на Мърф в Корпорацията беше да управлява сложните оръжия на „Орегон“. Той водеше сражения както никой друг, макар че не беше служил в армията. Беше завършил Масачузетския технологичен институт и имаше цяла шепа букви зад фамилията си — включително „доктор по философия“, а после беше посветил гения си на разработването на оръжия. Преди известно време Кабрило го вербува заедно с неговия най-добър приятел Ерик Стоун, който сега беше главният кормчия на „Орегон“.

Хуан мислено ги наричаше „динамичната двойка“. Когато бяха заедно, те сякаш общуваха телепатично, а щом заговореха на тайнствения жаргон на видеоигрите, имаше чувството, че слуша

странен диалект. Двамата смятаха, че са по техничарски елегантни, но малцина от екипажа приемаха това напълно.

Марк беше опитал за пръв път вкуса на ръкопашния бой, когато Корпорацията спаси държавния секретар, и оценката на Линда Рос беше, че се е държал като професионалист. Хуан поиска той да дойде на тази мисия, в случай че възникнат технически трудности със съда, съдържащ плутония.

Заради влажността, която правеше въздуха толкова плътен, че на практика ставаше за пиене, и четиримата бяха без ризи и бяха намазани обилно с репелент срещу ордите насекоми, които обикаляха пред мрежата, повесена от гредите. Гърдите на Кабрило бяха мокри от пот, която се стичаше на капки по стройните му хълбоци. Джери Поласки беше много мускулист, а Хуан имаше широки рамене на плувец и тънък кръст. Поддържаше форма, като плуваше безброй дължини в облицования с мрамор басейн на „Орегон“.

— Още час до залез-слънце — отбеляза Кабрило и отпи от разтворимото кафе. Вкусът му го накара да надникне подозрително в чашата. Беше свикнал с отличното хавайско кафе „Кона“, което се сервираше на кораба. — Разполагаме с достатъчно светлина, за да подготвим лодките. Ако тръгнем след час, ще сме на границата малко преди полунощ.

— Точно преди третата смяна да поеме, а втората вече ще си мечтае за леглата — подхвърли Майк и срита Пуласки в глезена.

— Ставай, спяща красавице, закуската ти е готова.

Джери се прозина с широко отворена уста, протягайки дебелиите си ръце. Черната му коса беше чорлава.

— Боже, какви сте грозници.

— Внимавай, защото съм виждал някои от момичетата, които влачеше вкъщи.

— Това кафе ли е? — попита Марк Мърфи, докато търкаше очи. Той обикновено носеше косата си дълга, но за тази мисия Хуан му беше наредил да я скъси до по-практична дължина.

— Да го наречеш така ще е твърде голямо преувеличение — обади се Кабрило и подаде на оръжейния гений своята чаша.

Преоблякоха се и се събраха под разнебитената колиба. Вързано за единия кол и потънало опасно ниско, във водата лежеше тяхното речно транспортно средство — матовочерна лодка. Дъното ѝ беше

изработено от фибростъкло, а бордовете бяха надуваеми за осигуряване на повишена плаваемост. Два големи извънбордови двигателя висяха над напречната греда в задната част на лодката. Единственото удобство за екипажа беше кокпитът с бронирано стъкло, което можеше да се сваля.

Бяха пренесли лодката по въздуха в Парагвай с метален контейнер и после я натовариха на взетия под наем камион. Хуан не знаеше дали аржентинците имат шпиони, които наблюдават летищата на съседите им за подозрителни действия, но ако той командваше военната диктатура, щеше да си осигури такива. Камионът ги откара до един град на около осемдесет километра нагоре по реката от аржентинската граница. Там разтовариха лодката заедно с останалата част от оборудването, което бяха донесли. Сегашното им местоположение беше на още петдесетина километра южно от града.

Хуан беше предпочел да влезе в Аржентина по реката пред възможността да използват хеликоптер, защото радарното покритие покрай границата беше твърде плътно, дори и да летяха съвсем ниско. Другата причина беше, че ръкав на същата река минаваше само на осем километра от мястото, където се предполагаше, че е паднал сателитът. Решаващ беше фактът, че облакът, който беше видял на снимките, се оказа резултат на голяма операция по сечене и извозване на трупи близо до мястото, където бяха паднали частите от сателита. Вероятността да бъдат забелязани беше твърде голяма.

Той си спомни за Втората световна война и по-точно за германската операция „Грифон“ при Арденската офанзива, когато англоговорещи командоси пресичат фронтовата линия на Съюзниците в началото на битката, със задача да сменят пътните знаци, да пречат на движението и да създават хаос. Спомни си и историята за един ефрейтор от СС, участвал в операция „Грифон“. Той признаваше, че пресичането на фронтовете било най-страховитото преживяване, защото по тях стреляли и от двете страни. Щом стигнал от другата страна, се заел да изпълнява задълженията си без никакъв страх, защото знаел, че маскировката му и владееенето на английски ще го предпазят. Не го заловили. Накрая бил ранен при защитата на Берлин срещу настъплението на руснаците.

Кабрило нямаше желание да попадне под кръстосания огън на нервни гранични полицаи, така че вместо да пресече тази въображаема

линия, щеше да мине под нея.

Лодката беше натоварена до фалшбордовете с метални плочи, достатъчни да учетворят транспортните разходи за докарването ѝ. Марк Мърфи и Ерик Стоуни бяха определили нужното количество, за да се изпълни номерът на Хуан, и сега щяха да разберат дали са прави.

Заеха се за работа. Джери и Майк монтираха похлупаците на двигателите и се увериха, че са водонепроницаеми, докато Марк провери два пъти дали водолазните им торби с екипировката и оръжието са здраво завързани. След като провери и откритата рубка за неща, които биха могли да се повредят при потапянето, Хуан им раздаде четирите апарата за подводно дишане „Дрегер“. За разлика от водолазните бутилки, германските уреди не изпускаха издйническа следа от мехурчета. Те действаша, като филтрираха въглеродния двуокис от затворената система и добавяха кислород от малък резервоар, когато количеството му във въздуха намалееше застрашително.

Мъжете носеха дебели само няколко микрона черни водолазни неопрени не толкова да не им е студено — водата беше топла, а за да скрият бялата си кожа. Водолазните им обувки бяха с дебели каучукови подметки и свалящи се плавници, ако се наложеше да излязат бързо от водата.

— Нямаше да е зле, ако можехме да свършим тази работа поблизо до границата — отбеляза Джери Пуласки.

— Прав си — съгласи се Хуан и потисна усмивката си.

Сателитните снимки показваха, че следващият град надолу по течението е само на осем километра. Отново си каза, че ако беше на мястото на аржентинската хунта щеше да плаща на някой местен пристанищен плъх да звъни по телефона всеки път, когато види или чуе нещо подозрително. В този край на света патриотизмът бе слаб заместител на пълния стомах. Кабрило се обърна към Мърфи:

— Искаш ли ти да го направиш?

— Не, по дяволите — отказа той. — Ако не сме си свършили работата както трябва, ще ни накараш да платим лодката.

— Точно така — вдигна рамене Хуан.

Застанал до гърдите в топлата вода, той се протегна към надуваемите бордове и отвори изпускателния вентил. Чу се свистене и въздухът започна да излиза с голямо налягане, докато гумата не

омекна. Хуан кимна на Джери да направи същото от другата страна и скоро половината от въздуха в бордовете беше изпуснат. Водата започна да се плиска над фалшбордовете, когато лодката потъна по-дълбоко в реката. Кабрило и Пуласки натиснаха корпуса надолу, лодката потъна още и остана под водата, макар че носът ѝ скоро се издигна на повърхността. Изпуснаха още въздух, докато лодката се балансира добре и беше готова да плава.

Не се изненадаха, че сметките за допълнителния баласт се оказаха верни.

Нагласиха апаратите си за дишане, нахлузиха маските и провериха радиовръзката. Вероятността да налетят на крокодили или каймани не беше голяма, но въпреки това разполагаха с минихарпуни, закрепени с ремъци за бедрата им.

Хуан разреза въжето, което свързваше лодката с колибата, и позволи на течението да ги поеме. Всеки се държеше за въже, закрепено за скоба на лодката, и така стигнаха средата на реката с тромавия си товар.

През първите километри останаха близо до повърхността, като плуваха мързеливо заедно с доста бързото речно течение. Тук, далеч от замърсяването на градовете, небето представляваше купол от примигващи звезди. Бяха толкова много и толкова ярки, че създаваха усещането, че в тази част на света нощта е сребърна. Светлината беше повече от достатъчна да различават и двата бряга и да удържат подмятащата се лодка в средата на течението.

Едва когато наближиха следващото село, те изхвърлиха въздух от компенсаторите на плаваемостта и свалиха лодката близо до дъното. Хуан засече посоката по компаса, преди да се плъзне под водата, и поведе, като наблюдаваше фосфоресциращия циферблат на уреда. Плуването в черна като мастило вода събуждаше призрачни усещания. Температурата на водата беше колкото телесната и те бяха лишени от всички осезателни усещания. Носиха се в продължение на километър и половина, като мързеливо помахваха с ръце и крака, за да запазят посоката, докато Кабрило не им нареди да излязат отново на повърхността.

Самотното селце беше останало далеч зад тях и те откриха, че реката им принадлежи. Дори да ги забележеше някой, черното им оборудване и фактът, че само част от главите им се виждаха, щяха да

накарат местните да сметнат, че са видели само няколко клона, носени от реката към Аржентина.

Часовете минаваха. Далечно зарево зад следващия завой им подсказа, че приближават границата. По време на инструктажа всички бяха видели сателитни снимки на района. От страната на Парагвай дълъг деветдесет метра кей стърчеше пред запуснати складови помещения и митническа барака. Заспалото малко градче беше дълго може би четири преки и толкова широко. Бялата черква с островърха кула беше най-високата сграда в околността. В отговор на струпването на войски местният командир беше довел един отряд войници. Те бяха разположени на лагер северно от града, покрай речния бряг от червена глина.

Аржентинската страна беше почти същата, с това изключение, че гарнизонът там беше от почти петстотин войници. Те бяха подсилили своите позиции, разполагайки прожектори на решетъчни кули, за да претърсват черната река, и бяха опънали кръгове бодлива тел направо на черния път, който свързваше двата града. На сателитната снимка се виждаха две тесни лодки, завързани за пристана близо до мястото, където сякаш беше разположен щабът на военните. На Хуан му заприличаха на моторници марка „Бостън Уейлър“, вероятно въоръжени с картечници и гранатомети. Те щяха да се окажат проблем, ако нещата се объркат.

Като се придържаха близо до дъното, но без да го докосват, така че корпусът на лодката да не размътва водата и да не оставя издайническа диря, мъжете плуваха между страховитите Сцила и Харибда. Разбраха, че са стигнали на аржентинската страна, когато лъч светлина прониза черната вода. Бяха прекалено дълбоко, а водата беше твърде кална, за да ги види някой от брега, но въпреки това завиха, за да се отдалечат от сребристия блясък. Двамата мъже във вишката наблюдаваха онова, което светлината разкриваше: кална вода, която бавно се носи на юг.

Останаха под водата в продължение на още час и излязоха на повърхността едва след като границата беше на няколко километра зад тях. Още час се носиха по вълните, докато стигнат безименния приток, който бяха видели на сателитните снимки. Сега трябваше да плуват срещу течението, влачейки мъчноподвижната лодка нагоре. След двайсет минути усилия се бяха придвижили само няколко метра, но

Хуан ги накара да спрат, защото прецени, че са достатъчно далеч от чужди очи.

Той въздъхна, когато свали тежкия дрегеров комплект, и го остави в полупотъналата лодка.

— Колко е приятно.

— Върховете на пръстите ми са сбръчкани като стафиди — оплака се Марк, докато ги оглеждаше на лунната светлина.

— Тишина — скастри го Хуан. — Добре, знаете какво следва. Трябва да свършим работата тихо.

Металните плочи, използвани за потапянето на лодката, тежаха по двайсет и два килограма всяка незначителна тежест за мъже във върхова физическа форма, — но бяха стотици и трябваше да бъдат изхвърлени зад борда. Мъжете заработиха като машини, особено Джери Пуласки. За всяка плоча, която Мърф или Майк Троно изхвърляха зад фалшборда, той пращаше в реката две. Бавно, много бавно, лодката започна да изплува като кално земноводно от първичната тиня. Щом бордовете се показаха над водата, Мърф пусна хранваната с акумулатор помпа. Постоянният поток изпомпвана вода ромолеше като планинско поточе.

Отне им около час и когато свършиха, четиримата се натъркаляха върху още мократа палуба и останаха да лежат като мъртви.

Хуан стана първи и каза на Джери, че той ще трябва да поеме втората смяна.

Два часа по-късно, малко след разсъмване, лодката напусна притока и се върна в основната река. Въздушните клетки, които бяха изпразнили, си останаха меки, но при толкова спокойна вода и с лек товар това нямаше да повлияе на възможностите на лодката.

Сега четиримата носеха аржентински бойни униформи с емблемата на Девета бригада и тяхната запазена марка — кафеникави кепета. Девета беше добре обучено и оборудвано паравоенно образувание, подчинено пряко на генерал Корасон. С други думи, ескадрон на смъртта.

Преструвайки се на офицер от Девета бригада, Кабрило знаеше, че може да се измъкне от всяко положение.

Той стоеше на руля с авиаторски очила, каквито предпочиташа в Девета, а баретата му беше накривена юнашки. Зад него двата извънбордови двигателя вдигаха вулканична стена от бяла пяна, а

носът се носеше по спокойната вода като ракета. Майк и Мърф стояха от двете му страни, прехвърлили през рамо автомати „Хеклер Кох“, основното оръжие на Девета бригада. Джери още лежеше на влажната палуба свит на топка като куче и въпреки рева на двигателите някак си успяваше да спи.

Спидометърът трепкаше малко под отметката за шейсет и пет километра в час.

След двайсет минути приближиха първото село. Не можеше да се каже преди колко време е било разрушено. Количеството растителност, избуяла сред опушените стени на колибите, беше толкова висока, че Хуан си помисли, че се е случило преди месеци. Зад селото имаше прочистена за обработване земя, която също отстъпваше пред напора на джунглата.

— Вече зная как са се чувствали онези момчета от „Апокалипсис сега“, плавайки нагоре по реката — подхвърли Майк.

На земята нямаше трупове — животните се бяха погрижили за тях скоро след нападението, — но въпреки това дивацината беше в изобилие. Няколкото тухлени сгради в селцето бяха взривени с експлозиви. Парчета бетон бяха запратени чак до брега на реката, а останалите стени бяха, направени на решето от куршуми. Виждаха се безброй кратери от попаденията на гранатите, използвани, за да прогонят уплашените хора към техните ниви, където гаучосите са им подготвили засада. Селяните са попаднали в капан и са били избити.

— Боже мили! — зяпна Мърф, докато продължаваха напред. — Защо са направили това?

— Етническо прочистване — отговори през зъби Хуан. — Толкова далеч на север селяните вероятно са били индианци. Разузнавателни доклади, които съм виждал, твърдят, че правителството в Буенос Айрес е решило да прочисти и последните няколко района, населени с местни жители. И за да ви дам представа за кои точно се представяме — той кимна по посока на малкото селище, — вероятно това е дело на Девета бригада.

— Прекрасно — каза Майк и се изплю. После прибра баретата под пагона си и вятърът развя фината му коса.

— Същото се случва и в градовете. Където намерят индианци, просто ги арестуват и ги докарват в трудови лагери тук в Амазония, а

някои „изчезват“. Тази страна сега е смесица от нацистка Германия и императорска Япония.

— Колко от местните са останали?

— Преди преврата бяха около шестстотин хиляди. Само Бог знае колко са избити, но ако този режим остане на власт още няколко години, всички ще загинат:

Отминаха един ферибот, който бавно и тежко си пробиваше път по течението. Беше достатъчно голям да побере около осем превозни средства и може би четирийсет пътници на горната палуба. Всички натоварени камиони бяха боядисани в камуфлажни цветове, а стоящите около релинга хора бяха войници.

Те замахаха към носещата се бързо моторница и закрещяха поздравя на испански. Верни на ролите си, тримата около щурвала не си направиха труда да отговорят. Когато аржентинските войници приближиха достатъчно, за да различат кафеникавите барети, веселите им викове секнаха и неколцина изведнъж изпитаха нужда да видят какво става от другата страна на стария ферибот.

По реката нямаше много движение. Срецаха най-вече ръчно изработени пирогички с по един гребец, които плаваха около бреговете в търсене на риба. Хуан се чувстваше неловко, когато попадаха в разпенения и бурен килватер на моторницата, но не можеше да намали, защото това щеше да е последното, което някой от Девета бригада би направил.

Два часа и половина плаване с пълна мощност ги доведе до притока, който беше два пъти по-тесен от самата река Рохо, а поради високото съдържание на желязо в почвата нагоре по течението водата беше червеникавокафява. Пуласки вече се беше събудил и заедно с Майк оглеждаше бреговете. Нямаше друго, освен реката и джунглата.

— Чисто е — надвика Майк рева на двигателите.

— Чисто е — повтори Джери откъм носа и свали бинокъла.

Хуан намали скоростта само колкото да вземе острия завой и отново отвори дроселите докрай, щом носът се насочи срещу течението. Притокът на Рохо не беше по-широк от четирийсет и седем метра, а издигащата се по бреговете джунгла образуваше балдахин над главите им, филтрираше слънчевата светлина и я обагреше в зеленикаво. Сякаш плаваха в зелен тунел. Килватерът се блъскаше и

отскачаше от калните брегове и повличаше буци кал, които се разтваряха във водата.

Поеха срещу течението, но с намалена скорост, защото само след пет минути се срещнаха с очаквания влекач, който влачеше трупи от планините. Влекачът беше плоскодънна гемия с тежък нос, която бълваше черен дим от димохода и още пушек от отвора на кърмата, където се намираше двигателят. Дървесните трупи плаваха във водата и бяха привързани с вериги, за да не се разперят като ветрило. Кабрило прецени, че трупите, които приличаха на махагон, са дълги най-малко шейсет и седем метра, и стигна до заключението, че по-голям товар би бил прекалено обременителен в толкова тясна река.

— Няма антена — отбеляза Марк Мърфи.

— Вероятно има радиотелефон — отговори Хуан. — Не ме притеснява, че ще докладва за нас. Като спомене, че сме от Девета бригада, никой няма да иска да си има неприятности.

Докато се разминаваха с влекача и трупите, моторницата остана плътно в дясната част на речния басейн. Никой от двата екипажа не направи поздравителен жест. Тримата на влекача се вираха неотклонно напред.

Щом се разминаха, Хуан отново отвори дроселите, но само след няколко минути трябваше да намали. Напред се появи още един влекач. Взимаше остър завой на реката и беше навлязъл доста в половината на Кабрило. Традицията изискваше Хуан да спре, докато носещите се във водата трупи не преодолеят завоя и влекачът не поеме по прав курс. Обаче арогантните войници от паравоенна част не се интересуват от традициите на плаването по реката.

Хуан се провикна на испански:

— Спри на място и ни пусни да минем.

— Не мога — извика в отговор капитанът на влекача.

Той не си беше направил труда да погледне кой се обръща към него, а наблюдаваше как трупите отиват все по-близо и по-близо към другия бряг на реката. Ако се забиеха в него, вероятно влекачът нямаше да има достатъчно мощност да ги издърпа. Това не беше нещо необичайно и щяха да минат часове, докато екипажът успее да откачи веригите на някои от трупите, за да се освободи, и след това още часове, докато отново нагласят товара.

— Аз не те моля, а ти заповядвам — отговори Кабрило. Един от екипажа на влекача потупа капитана по рамото. Той най-накрая погледна към лодката и въоръжените мъже с кафеникави барети, пребледня леко и отговори:

— Добре де, добре де. — Веднага намали и реката не закъсня да забие товара му в брега.

Дузина трупи с дебелината на бензинови варели бяха изхвърлени на сушата. Ударът скъса част от веригата, пращайки парчета от ръждясалите брънки из въздуха. Потъналият в нефта влекач бавно започна да пресича течението, забивайки товара си още по-дълбоко в брега, като същевременно отвори реката за Кабрило. Трупите, които се бяха откъснали, вече плуваха надолу по водата.

Хуан козирува подигравателно и отвори дроселите докрай.

— Ще им трябва почти цял ден, за да оправят тази бъркотия — отбеляза Мърф.

— Ако го бяхме изчакали, щеше да заподозре нещо — възрази Майк Троно. — По-добре да им причиним неудобство, отколкото да ни подложат на разпит. Хуан говори испански като местен, но аз се затруднявам дори с менюто в мексикански ресторант.

Продължиха срещу течението, като се разминаха с още един влекач на трупи, преди преносимият джипиес да им подаде сигнал, че реката вече ги е довела възможно най-близо до мястото на катастрофата.

След като продължиха нагоре още петстотин метра, намериха малък приток и Хуан вкара лодката на заден ход в него. Беше съвсем тесен и джунглата започна да стърже по гумените бордове.

Джери Пуласки завърза въжето за един плесенясал дънер, а Хуан изгаси двигателите. След толкова часове, изпълнени с техния рев, на Кабрило му бяха нужни няколко секунди, за да започне да чува звуците на джунглата. Заеха се да замаскират лодката, като сечаха клони с листа от различни дървета и изградиха сложен заслон за носа на моторницата. Дори от метър и половина очертанятията ѝ трудно се различаваха.

— Е, момчета — каза Хуан, когато събраха комуникационната си екипировка и останалите нужни им неща, включително специално изработената за Джери сбруя, с която да пренесе хранването с плутония, — нашата разходка по реката свърши. Сега започва

истинското бърхане. Аз ще поема начело. Майк, на теб се пада ариергардът. Вървете приведени и не вдигайте шум. Гаучосите вероятно са изпратили тук екипи да търсят отломките или най-малкото да проверят какво става. Бъдете нащрек!

Бяха намазали лицата си с камуфлажен грим и имаха страховития вид на индиански воители. Прекрачиха борда на лодката и стъпиха на влажния бряг. Поеха към вътрешността по тясна животинска пътека, която вървеше почти успоредно на тесния речен ръкав. Температурата беше около двайсет и седем градуса, а влажността на въздуха — твърде голяма. Само след няколко минути се обляха в пот.

В продължение на първия километър и половина Кабрило усещаше как всеки мускул го боли от времето, прекарано в реката. Но докато следваха безбройните извивки на пътеката, започна да се движи по-леко и краката му едва докосваха глинестата земя.

Винаги се чувстваше по-добре сред големи открити пространства (морето и пустинята), но останалите му сетива компенсирала онова, което очите му не можеха да видят. Във въздуха се усещаше съвсем слаба миризма на пушек от изсичането на гората, а когато от зеления балдахин над главите им се понасяше тревожният писък на птица, той спираше, за да разбере какво я е обезпокоило. Дали я беше стреснал хищник, или група хора, които крачат по същата пътека?

Нещо вляво привлече вниманието му. Той веднага се отпусна на коляно и махна на мъжете зад него да направят същото. Започна да проучва мястото през оптичния мерник на автомата си. Приливът на адреналин във вените му сякаш усили остротата на зрението му. Не усети никакво движение, дори бриз не размърдваше листата. Толкова ниско под зеления балдахин движението на въздуха беше рядкост. Хуан се наклони предпазливо назад, променяйки зрителния си ъгъл милиметър по милиметър.

Ето.

Матов отблясък от метал. Не беше лъскавината на оксидираната цев на модерно оръжие, а калаеното излъчване на алуминий, изложен на въздействието на природните стихии. Според джиписеа обаче още бяха на няколко километра от мястото, където се предполагаше, че е паднало охранването.

Все още превит на две, здраво стиснал автомата, той се отдръпна от пътеката, уверен, че онова, което изпуска от периферното си зрение, ще бъде покрито от хората му. Започна да се приближава с търпението на голяма котка от джунглата. На около метър и половина забеляза очертанията на нещо голямо в шубраците. Каквото и да беше, не можеше да е част от сателита.

Отмести с цевта на автомата си една лиана и изсумтя от изненада. Бяха открили нещо, което приличаше на пилотската кабина на паднал самолет. Предните стъкла отдавна бяха изчезнали и лианите бяха започнали да се увиват около седалките и илюминаторите, подобно на ракови образувания. Вниманието му обаче беше привлечено от онова, което лежеше на седалката на втория пилот. От трупа не беше останало много — кафеникавозелен скелет, който скоро щеше да се разпадне заедно със седалката. Облеклото му беше отдавна изгнило. В легенчето на таза блестеше ярко на разсеяната слънчева светлина медна пластинка. Хуан предположи, че е ципът на дрехата му.

Той подсвирна тихичко и секунди по-късно Марк Мърфи и Джери Пуласки се приближиха. Майк остана близо до пътеката, за да им пази гърба.

— Какво мислиш? — попита Хуан тихо.

— Изглежда лежи тук отдавна — отговори Джери и прогони един бръмбар с големината на мишка, който кацна на врата му.

След известно време очите на Марк светнаха.

— Това не е самолет, а „Летящият холандец“.

— Простете моето невежество — намеси се Пуласки, — но „Летящият холандец“ не беше ли призрачен кораб?

— „Летящият холандец“ е малък цеppelin — отговори му Марк и изсумтя. — Погледни между седалките. Виж големия щурвал. С него се контролира надлъжното клатене на цебелина. Завърти го напред и той задейства хоризонталния стабилизатор на опашката, а апаратът се насочва с носа надолу. Завърти го обратно и носът се вдига.

— Кое те кара да мислиш, че това е „Летящият холандец“, а не някой изгубен през Втората световна война патрулен самолет?

— Защото сме на хиляда и шестстотин километра навътре в сушата от двата океана, а „Летящият холандец“ изчезна, докато са издирвали изгубен град в джунглата.

— Окей — кимна Хуан, — хайде започни отначало.

Марк не можеше да откъсне поглед от разбитата гондола на цепелина.

— Като дете имах голяма слабост към балоните и цепелините. Беше просто краткотрайна прищявка. Нали разбирате — хоби. Преди това бяха локомотивите от епохата на парата. — Забелязвайки израженията им, той кимна. — Признавам си, бях малко шантав...

— Беше? — попита Пуласки.

— Както и да е. Четях много книги за въздушните кораби и тяхната история. Както например историята на Л-8. Един дирижабъл, който излита от Сан Франциско през август 1942-ра, за да патрулира. Няколко часа след началото на обичайния патрул екипажът съобщава, че вижда нефтено петно. Няколко часа по-късно дирижабълът се връща отново над брега, но без мъжете. Единствената следа е, че липсват двете спасителни жилетки.

— Какво общо има тази история с това? — попита Хуан малко нетърпеливо. Марк Мърфи беше един от най-умните мъже, които беше срещал, но имаше склонност да поема по отклонения, които подчертаваха почти фотографската му памет.

— Ами историята на друг загубен въздушен кораб е тази на „Летящият холандец“. Надявам се, че си спомням всичко точно. След войната един бивш пилот на цепелини и неколцина негови приятели купуват бракуван апарат от военните, за да летят с него над Южноамериканската джунгла и да търсят някакъв изгубен град на инките. Най-вероятно става дума за Ел Дорадо. Те преработват цепелина да лети с водород, който е силно избухлив, но пък са можели да си го произведат сами, като използват електролиза.

— Търсачи на съкровища? — попита Пуласки със съмнение в гласа.

— Не казвам, че са били прави — отговори Марк обидено. — Просто ви разказах една истинска история.

— Всичко това е много хубаво — каза Кабрило, докато се отдръпваше от разбитата пилотска кабина и зловецото ѝ съдържание. — Маркирах местоположението на цепелина, но ние имаме мисия, която трябва да изпълним.

— Дайте ми пет минути — помоли Марк.

Хуан се замисли малко, после кимна.

Мърф се ухили в знак на благодарност. Вмъкна се през отвора на някогашната врата, откъсната при удара на гондолата в земята. Вляво от него бяха седалките на пилотите и контролните уреди. Вдясно се намираше самата кабина. Тя притежаваше икономичността и ефикасността на каравана. Вътре имаше две легла едно над друго, малък камбуз с електрически котлон и дузина шкафове. Започна да ги отваря един по един, но попадеше само на плесен и прах или на военни порции от излишъците, които мъжете бяха използвали за храна.

В един от шкафовете намери металните останки от алпинистка сбруя. Реши, че са я използвали, за да спуснат някой от техните за разузнаване на място. Най-накрая удари десетката, когато отвори ръждясалите останки на кутия за кафе, която стоеше върху малката маса за хранене.

Наруга се, защото не беше разбрал веднага нейната важност. При удара в земята тя неминуемо е трябвало да падне от масата. Нямаше начин да остане на нея, освен ако някой не я беше сложил там след това. Някой оцелял. Вътре откри бяло парче гума с дължина около петнайсетина сантиметра. Трябваше му известно време, за да осъзнае, че е презерватив. Вътре изглежда имаше нещо — документи, последно вписване в корабния дневник? Горният край беше завързан.

Сега не беше нито времето, нито мястото да го отваря. Щеше да има нужда от консервационното оборудване на „Орегон“, за да научи нещо повече. Пъхна внимателно презерватива в непромокаем плик, а след това в чантичката, която носеше на кръста си.

— Времето изтече — обяви Хуан. Джунглата беше толкова гъста, че гласът му прозвуча далечен, макар да стоеше само на няколко крачки от Марк.

— Свърших — обяви Марк и излезе от гондолата. Хвърли последен поглед назад и се закле, че ще открие имената на мъжете, които са били в цепелина, и ще съобщи на техните живи роднини.

4.

*Изследователска станция „Уилсън-Джордж“
Антарктически полуостров*

Вятърът се беше усилил и виеше над куполите, въртейки из въздуха облаци заслепяващ сняг. Странното беше, че този най-откъснат континент на планетата, макар и покрит със сняг, е смятан за пустиня с нищожни количества регистрирани валежи. На полуострова валеше много повече сняг, отколкото във вътрешността, обаче беше твърде възможно виещите се на вятъра снежинки да са паднали и преди стотици години.

Това още не беше бурята, която очакваха, а само напомняне, че хората тук са натрапници.

Анди Генгъл се събуди със съкрушително главоболие. То не беше тъпата болка от продължителното виране в компютърния екран, а беше силно и остро. Нищо не помогна, дори притискането на химически отоплители за ръце до слепоочията, в опит да размрази мозъка си.

Не помогна и затъмнената стая, нито обезболяващите, които изгълта без вода, минути след като беше повален от парализиращата болка. Лежеше свит в ембрионална поза върху разбъркана купчина напоени с пот чаршафи и вълнени одеяла. От стената го гледеше култовата снимка на Алберт Айнщайн, изплезил език срещу фотообектива.

Беше спечелил тази снимка на един научен конкурс в осми клас. Тя бе заемала почетно място в цяла поредица спални помещения. Беше леко опърпана, но винаги когато имаше неприятности, той я поглеждала и откриваше абсурда в онова, което го тревожеше. Щом Айнщайн, който е знаел, че със своите уравнения е помогнал да бъдат унищожени два града, е могъл да се смее на света, то какво би спряло Анди Генгъл да го направи?

Сега я погледна, но не изпита нищо друго, освен ярост. Заслепяваща ярост, подхранвана от неотслабващата болка, която

изсушаваше мозъка му. Какво е разбирал Айнщайн от бремене, помисли си Анди. Да върви по дяволите. Всички да вървят по дяволите. Изпъна схванатите си крайници, скочи от леглото и откъсна плаката. Три малки триъгълничета от него останаха залепени на стената. Анди яростно започна да къса с ръце и зъби плаката и по пода се посипаха влажни късчета с големината на конфети.

Джина Александър минаваше покрай стаята му на път за кухнята и си мислеше, че след пет дни, ако времето се задържи, един голям красив „Ц-130 Херкулес“ ще кацне на ледената писта на осемстотин метра от станцията и тя ще бъде там да го чака. Следващата спирка щеше да бъде Чили, след това Маями, после... какво?

Не знаеше. Идването в Антарктида беше катарзис и прекарването тук време бе уталожило болката от предателството на нейния съпруг. Но какво щеше да се случи по-нататък. Не беше мислила толкова напред. Можеше да се премести по-близо до родителите си, но самата мисъл да живее в Плант Сити, Флорида, я караше да се чувства стара.

От стаята на Анди долетя странно съскане като от влечуго — гигантски гуцер или змия. Тя спря наред крачка и се заслуша. Съскането не се повтори. Мисълта да почука на вратата му и да го попита дали е добре изчезна доста бързо. Ако Анди Изблещеният имаше проблем, това беше кофти. Беше отблъснал целия екип със странното си поведение, а Джина твърдо вярваше в максимата: „Жънеш каквото си посял“.

Минута по-късно тя вече поздравяваше някои от учените, докато пускаше ресторантския тестер и слагаше първите филии хляб в него.

Неин дълг беше да провери как е Анди или да каже на командира на станцията какво е чула.

Анди беше открил начин да притъпи болката в главата си. Беше се случило в трескавите секунди, докато късаше плаката. Координацията на движенията му беше разстроена, така че, когато ухапа парче хартия, откъсна и част от месото до нокътя на показалеца си. На вкус кръвта беше топло съчетание на месинг и сол и в мига, в който докосна устните му, болката, която блъскаше дъната на очите му, се притъпи.

Той задържа парчето месо — то беше еластично и жилаво като гума за триене, която се е втвърдила с времето. Зачуди се какво върши, когато от пръста му капна кръв. Вдигна ръка и омаяно загледа следите,

които кръвта оставяше по кожата му. Размаха ръка, за да я подкара по линиите на дланта си. Изкикоти се, когато топна пръст в нея и започна да пише по стената. Червени петна върху бялата пластмаса. Започна да изписва букви, да ги подрежда в думи, в идея, до която трябваше да стигне много по-рано. Тя беше толкова проста, толкова съвършена. Признаваше, че изречението, което написа, е грубо оформено, с кръв не се пишеше лесно, но мисълта беше съвършено ясна.

Осакати Гьоринг заради гарвана Никол.

Някакъв инстинкт или чувство за самосъхранение му подсказа да се почисти, преди да излезе, за да намери онова, което му беше нужно, за да изпълни своя план. Превърза пръста си с безцветна лепенка и избърса кръвта от устните си. Провери дали коридорът е празен и излезе от стаята си.

5.

Хуан вдигна ръка, когато чу звука на приближаващи се хеликоптери. Той беше приглушен от гъстия листак, който висеше над земята като живо покривало. Нямаше съмнение, че са военни хеликоптери. Те звучаха грубо, оголени до най-същественото, за да могат да поберат колкото се може повече хора и екипировка. Мъжете зачакаха приклекли по протежение на животинската пътека, докато звукът заглъхна застрашително по посоката, в която се движеха.

— Председателю, какво мислиш? — попита Джери Пуласки.

— Комитетът по нашето посрещане пристигна. Да се погрижим да нямаме време да организираме купона. — Провери джипиеса. — Пътеката ще ни изведе източно от мястото, където трябва да отидем. Време е да поемем напред. Запазете същия ред.

Мъжете се промъкнаха под по-дебелите листа и клони, но Джери Пуласки беше по-висок с петнайсетина сантиметра и се чувстваше в неблагоприятно положение в джунглата. След десет минути острият като бръснари листак бяха нарязали лицето му, а насекомите се спускаха върху него със себеотрицанието на камикадзета, изгладнели и опиянени от подобна лесна плячка.

И за да стане положението още по-тежко, теренът започна да се издига. Приближаваха хълмовете в подножието на планините, които бяха видели на снимките. Освен това миризмата на горяща джунгла, стана по-силна. Сеченето и прочистването чрез изгаряне се провеждаше само на няколко километра от тях.

Хуан правеше всичко възможно, за да прокара пътека през храсталациите, и когато видя нещо, което му заприлича на полянка, направи грешката да се втурне напред, без да провери. Изскочи на черен път и в същия миг един влекач с полуремарке профуча край него със заглъхващо боботене, защото точно взимаше завоя. Ако бе изскочил секунда по-късно, шофьорът щеше да го види, но нямаше да може да спре.

Кабрило закова на място и замаха с ръце, за да запази равновесие и да не падне под големите гуми на празното ремарке. Гредите, които служеха за придържане на трупите, профучаха на сантиметри от лицето му.

След миг ремаркетото отмина и Хуан издиша, без да осъзнава, че е затаил дъх. След това обучението надделя над страха и той се просна по очи в дълбоките коловози на пътя, за да не го види шофьорът, ако погледне в огледалото за обратно виждане. Остана така, докато камионът изчезна от поглед, а после се прикри отново в храсталаците.

— За малко — подхвърли Мърф съвсем ненужно.

Хуан не отговори.

Когато се увериха, че няма да се появят други камиони от нищото, прекосиха на бегом пътя, а Майк Троно влачеше зад себе си един клон, за да заличи следите от ботушите им.

Щом се скриха от другата страна на пътя, Хуан измъкна от джоба си гама-детектора. Уредът беше военен, което означаваше, че производителите му са се постарали да е възможно най-прост. Машинката представляваше черна метална кутия с големината на стар касетофон. Имаше бутон за включване, червена лампичка и циферблат със стрелка. Червената лампа светваше, щом машината откриеше гама-лъчение. Когато завъртиш уреда на триста и шейсет градуса, като същевременно наблюдаваш отклонението на стрелката, ще научиш в коя посока се намира източникът.

Хуан го включи. Детекторът изписука веднъж, за да му съобщи, че работи, но червената лампичка не светна. Още бяха твърде далече от падналото хранване, за да открият незначителните следи от гама-лъчи.

Започнаха да се катерят нагоре по хълма, като пресичаха в едната или в другата посока черен път за извозване на трупите, който се виеше в планината. Миризмата на дим вече изпълваше въздуха и бели облаци висяха като закотвени към падините, подобно на отровни валма газ след химическо нападение.

Марк предложи да спрат следващия камион на стоп и Хуан знаеше, че не се шегува съвсем. Бяха започнали да изчерпват силите си и реши, че щом напъхат хранването на НАСА в сбруята, ще намерят място да пренощуват, а на сутринта ще се спуснат до лодката и ще се измъкнат колкото може по-бързо от Аржентина.

Беше пладне, когато стигнаха хребета на планината. Пълзяха, за да не привлекат вниманието на хората в долината. Пред очите им изникна сцена от ада.

На мястото на девствената гора се простираше гола пустиня от кал и храсталаци. Горящи купчини клони, истински пламтящи клади, изпускаха облаци пушек, докато жълти горски манипулатори се клатушкаха наоколо, захапали цели дървета в механическите си челюсти. Мъже пълзяха като мравки от ствол на ствол, а моторните им триони надаваха протяжни писъци, които се приглушаваха, когато зъбите им се впиваха в дървото.

Вляво от екипа сечта се разпростираше като рак по хълбоците на планината. Хуан подаде гама-детектора на Майк Мърфи, за да извади бинокъла от раницата.

В далечината се виждаше подравнен район, който се използваше за товарене на полуремаркетата с трупи. Там имаше строително ремарке с алуминиеви бордове и няколко специализирани машини за горското стопанство: самоходни манипулатори и харвестери с гуми, покрити с метална мрежа. Малко зад тях бяха кацнали двата хеликоптера, които бяха чули по-рано. Камуфлажното им оцветяване се сливаше почти напълно с гората зад тях.

Войниците стояха свободно, а двама други, вероятно офицерите, разговаряха с малка група секачи. В краката им лежеше почернял къс метал. Хуан не можеше да различи подробности, но нямаше нужда да си пророк, за да се досетиш, че това е парче от падналата ракета или може би захранването на сателита.

Цивилните няколко пъти посочваха нагоре към планината, сякаш искаха да покажат, че нещо важно се е случило на върха или отвъд него.

— Какво става? — попита Майк.

— Купонът започва — отговори мрачно Хуан.

— Хванах нещо — обади се Марк, който въртеше детектора на гама-лъчи.

— Къде? — попита нетърпеливо Хуан.

— Ето там — посочи той. — Сигналът е слаб, но определено идва от мястото, където гаучосите провеждат малкото си съвещание.

Хуан си представи събитията, довели до това гадно положение. Когато ракетата е избухнала и към земята са започнали да ваят

парчетии, нещо е паднало на сечището и секачите са го намерили. Завлекли са го до базовата площадка, за да го покажат на началниците, които са повикали военните. В момента обяснявах на войниците, че близо до върха на планината е паднало друго парче от останките.

Майор Хорхе Еспиноза от Девета бригада обичаше заповедите. Обичаше да ги получава, харесваше му да ги дава и да наблюдава тяхното изпълнение. Същността на заповедите никога не го занимаваше. Дали ще му наредят да се придвижва през блатата в продължение на седмица, когато се обучаваше, за да получи лелеяната кафеникава барета, или да изгори селото на местните индианци — това нямаше никакво значение. Той изпълняваше и двете с крайна решителност и самоотверженост. През годините на военната му служба никога не си беше задавал въпроса дали заповедите са морални. Това съображение не участваше в неговите разсъждения. Бяха дадени заповеди. Заповедите се изпълняват. Нищо друго няма значение.

Неговите мъже го смятаха за съвършения водач, който никога не се измъчва от чувства или съмнения. Пред себе си обаче майор Хорхе Еспиноза признаваше, че предпочита едни заповеди пред други. Беше се забавлявал много повече, докато очистваше селяните, отколкото през седмицата, прекарана в пълното с пиявици блато.

Той произхождаше от семейство на военни, което вече четири поколения служеше на Аржентина. Баща му беше полковник от разузнаването по време на онези славни дни, когато генералите управляваха страната. Той бе угощавал синовете си с истории за онова, което са причинявали на враговете на държавата. За полети над ледения Южен Атлантически океан с хеликоптери, пълни с вързани инакомислещи. Бяха си измислили игра при изхвърлянето на вързаните хора от около триста метра височина. Вторият трябваше да изхвърли жертвата си така, че да падне в разпенената вода, вдигната от първия.

Хорхе беше прекалено млад, за да участва във военните действия, когато британците си върнаха Малвинските острови, но беше обучен от ветерани и се превърна в отличен войник. Когато след нападението на генерал Корасон срещу слабия бивш президент беше сформирана Девета бригада, Хорхе Еспиноза бе един от първите

доброволци. Неговото обучение не беше по-леко от това на младите наборници, които сега командваше, и заради това си беше спечелил вечната им вяност.

Сега беше заместник-командир на цялата бригада, командвана от генерал Фелипе Еспиноза, неговият баща, който беше излязъл от запаса, за да поеме поста. Всякакви слухове за непотизъм^[1] бяха пресечени от безмилостността, с която младият Еспиноза изпълняваше задълженията си.

Отломката, която му бяха показали, със сигурност приличаше на част от американска ракета. Беше изработена от лек алуминий, занитен така, че да няма никакви несъвършенства по повърхността. Краищата бяха разкъсани като от взрив, а по боята имаше следи от обгоряло.

За Хунтата това бе добра възможност да постави в неудобно положение Съединените щати. Нямаха представа какъв може да е бил товарът. От НАСА твърдяха, че става дума за метеорологичен сателит, но генералите не можеха да пренебрегнат възможността да е шпионски.

— Смятаме, че още един отломък е паднал от другата страна на планината — обясняваше бригадирът, сочейки към полугодия хълм. Беше малко нервен от присъствието на толкова кафяви барети, но бе решил, че е негов дълг да съобщи на военните. — Зад онези мъже, които виждате да секат на хълма. Някои поискаха да отидат и да го намерят, но аз им плащам да секат дърва, а не да се правят на изследователи. Достатъчно неприятно е, че пропиляха цял час, за да изкопаят това парче от калта.

Еспиноза стрелна с поглед своя помощник-лейтенант Раул Хименес. За разлика от майора, който имаше кестенява коса и сини очи, Хименес беше запазил циганския външен вид на своите баски предци. Двамата се бяха обучавали и работили заедно през почти цялата си кариера. Разликата в чиновете не се дължеше на различните им способности, а на това, че Хименес отказваше да се раздели със своя приятел, за да получи командирски пост.

Нямаше нужда да разговарят, за да знаят какво мисли другият.

— Събери колкото можеш повече мъже. Срок петнайсет минути — изкомандва Хименес. Гласът му беше като на инструктор по строева подготовка и изискваше действия. — Ще направим редица и ще

тръгнем нагоре в планината, докато не открием какво са изгубили янките в джунглата.

Началникът на бригадата дървосекачи се почеса под мръсната шапка и кимна.

— Разбира се, каквото заповяда Девета бригада.

Цивилните тръгнаха да съберат своите хора и оставиха Еспиноза и неговият адютант сами. Двамата мъже запалиха пуретки, споделяйки една ветроупорна клечка кибрит.

— Шефе, какво мислиш? — попита Хименес, след като издуха дима, който се смеси с пушека, увиснал над лагера на секачите.

— Ще намерим онова, което мъжете са видели — отговори майор Еспиноза. — Единственият въпрос е дали ще си заслужава отделеното време.

— Всеки шанс да покажем на света, че американците не са непогрешими, е добре дошъл за Министерството на пропагандата.

— В момента световното обществено мнение е толкова настроено срещу нашето правителство, че няколко космически отломки едва ли ще променят мисленето на хората. Обаче заповедта си е заповед, нали? А това ще бъде и добра тренировка за хората ни, защото има опасност да се размекнат от прочистването на села от безопасните палуби на нашите катери.

По времето, когато бригадирът на секачите получи заповед да събере хората си, Кабрило и другарите му вече крачеха бързо натам. Трябваше да преодолеят по-голямо разстояние, но щяха да останат близо до хребета, докато аржентинците трябваше да се катерят по склоновете на планината, а и щяха допълнително да се бавят от нуждата да претърсват внимателно своя периметър. Мъжете от Корпорацията разполагаха с детектора на гама-лъчи, който щеше да ги отведе при захранването.

Мисълта за риска ги накара да забравят болките в мускулите и ставите си. Ако стигнеха до захранването и успееха да се оттеглят, гаучосите нямаше изобщо да разберат, че са били тук.

Придвижваха се бързо, но съблюдаваха дисциплината и не вдигаха шум. Чуваше се само шумоленето на растителността и тежкото им дишане. Пушекът от сечището под тях на тази височина

беше само тънко було, но долу сигурно пречеше на войниците в търсенето им.

Хуан не забави ход, когато чу шума на приближаващия хеликоптер, но сърцето му се сви. Трябваше да се досети, че ще използват машините за въздушно разузнаване. Отломка от ракета с тегло повече от трийсет килограма, която се забива в земята с огромна скорост, ще остави достатъчно голям кратер, за да бъде забелязан от въздуха. Въпросът беше само дали са останали достатъчно дървета, чийто листак да го скрие от поглед.

Имаше усещането, че няма да имат този късмет.

— Сигналът от детектора е постоянен — обади се Марк. Бяха изоставили обичайната дистанция между членовете на групата за по-бързо придвижване до върха, така че той беше на една крачка зад Хуан.

Четирийсет тежки минути по-късно вече бяха близо до мястото, където хеликоптерът облиташе джунглата, търсейки следи от удар. Нямахме начин да разберат как се справят войниците. Бяха принудени да забавят крачка всеки път, когато аржентинската машина минаваше над тях.

На Хуан му се искаше техният детектор да може да им посочи разстоянието до целта. Без тази информация нямаше представа дали са близо до хранването или имат още километър път. Шумът на хеликоптера изведнъж се промени. Той вече не се стрелкаше напред-назад сред маранята, а поддържаше постоянни обороти. Беше зависнал в небето на около километър пред тях. Това можеше да означава само едно.

Бяха открили търсения кратер.

Кабрило изруга. Някой в хеликоптера можеше да се спусне бързо по въже, да грабне хранването и да се качи отново на борда, преди той и хората му да преполовят разстоянието.

Ускориха крачка. Хуан усети, че е започнал да изразходва силите си, които не го бяха изоставяли досега. Майк Троно успяваше да поддържа темпото му, но Марк и Джери започнаха да изостават.

Необяснимо защо, хеликоптерът изведнъж престана да се рее над земята и полетя на юг към лагера на секачите. Кабрило прие това за добър знак и забави крачка, защото шумът на турбините и плясъкът на витлата вече не заглушаваха приближаването им. Гърдите му се повдигаха силно, но той си наложи да контролира дишането си,

поемайки дълбоко дъх. Почти чувстваше как млечната киселина се разтваря в мускулите му. С Марк запълзяха по корем към целта.

Захранването се беше ударило в земята под малък ъгъл и бе разкъсало джунглата, оставяйки диря от изгорял листак. Самият кратер представляваше обгоряла дупка в земята. Петима гаучоси се бяха спуснали по въжета вътре, двама копаеха в кратера с лопати, вероятно взети от секачите, а останалите охраняваха. И петимата носеха прословутите кафяви барети.

Хуан знаеше, че Девета бригада действа на отряди по шестима душа. Значи липсваше един. Той натисна три пъти бутона на преносимата радиостанция — команда към хората му да останат на място и да намерят укритие.

С Майк можеха да обезвредят тримата редници, преди те да успеят да вдигнат тревога по радиото, а после щяха да ударят и двамата с лопатите, които бяха струпали екипировката си до изкопа. Обаче имаше и шести човек. Невидимият. Той представляваше неизвестна величина, с която трябваше да се оправят преди това.

Кабрило свали своя автомат МП-5 от гърба си. Само щеше да му пречи, докато разузнава. Пистолетът също щеше да си остане в кобура. Дори да беше взел заглушител, пукотът от изстрела щеше да подплаши животните и да предупреди аржентинците.

Познаваше мъже, които предпочитаха да убиват с нож. Не ги харесваше и не им се доверяваше заради това, но познаваше техниките им и ги беше използвал неведнъж. Убиването с нож беше мръсна работа и според неговия опит онези, които прибъгваха до това, го правеха повече заради удоволствието да убият, отколкото за постигането на целта на тяхната мисия.

Наблюдението на терена беше трудно, затова трябваше да се постави на мястото на шестия войник и да отгатне къде е заел позиция, за да може да наблюдава тайно как другарите му разкопават кратера.

Вляво от него шубраците бяха по-редки, защото над тях се извисяваха няколко дървета и закриваха слънцето. Те биха осигурили по-добро зрително поле на някой стрелец. Кабрило реши, че това е мястото, където чака неговият човек. Щеше да заобиколи и да го приближи в гръб, а след това с Майк щяха да премахнат останалите. Извади ножа си, понечи да се промъкне наляво, но замръзна на място.

Гласове!

Идваха от войниците и секачите, които се бяха изкачили по планинския склон. Бяха им съобщили по радиостанцията местоположението на сателита и те се бяха втурнали към мястото.

Кабрило не помръдваше. Всяко действие сега щеше да е самоубийство. Потисна желанието си да използва радиостанцията, за да се свърже с Мърф и Пуласки. По-добре всички да останеха неподвижно и да изчакат, за да видят каква възможност ще им се предостави.

През следващия час той гледаше как аржентинците откопават отломката, а Майк спеше до него. Знаеше, че някъде в джунглата зад тях Мърф или Джери също наваксват пропуснатия сън.

Бяха достатъчно близо до кратера, за да чуе вика на един лейтенант към командния пункт:

— Шефе, извадихме го. Не знам какво е... Има правоъгълна форма, дълго е около метър и тежи може би трийсетина кило... Какво? Не знам... ако трябва да направя предположение... някакъв научен апарат. Не мога да си представя какво е предназначението му... Не, шефе. Ще бъде по-лесно да го отнесем до площадката, където товарят трупите. Видяхме, че имат няколко манипулатора. Ще ги използваме да се върнем в лагера. Докато стигнем там, пилотът вече ще е открил къде е повредата в хеликоптера и ще успеем да се върнем в базата навреме за коктейлите в клуб „О“.

Кабрило бе чул достатъчно. Знаеше техния план и това беше предимството, от което се нуждаеше. Потупа Майк по рамото. Бившият парашутист се събуди на мига. Не забравяше, че е на фронта, дори когато спеше. Отдалечиха се от кратера, като внимаваха да не клатят растителността над главите си, което щеше да издаде местонахождението им.

Около осемстотин метра по-назад се срещнаха с Мърф и Пуласки.

— Пипнаха сателита — отбеляза Мърф. — Пролича по шумотевещата.

Хуан кимна, докато отпиваше от манерката си. Не беше посмял да пийне вода, откакто попаднаха на аржентинските специални части.

— Ще го занесат до горския път и после ще го качат на някой от манипулаторите, за да го откарат в лагера на секачите. Там ще го качат на хеликоптерите и право у дома.

— А ние? — попита Марк.

— Ще ги спрем.

Войниците и екипът на Корпорацията се спускаха успоредно към изравнен терен на планинския склон, който секачите бяха прочистили, за да разположат оборудването си. Имаше манипулатор за товарене на трупите на полуремаркетата, както и мобилна въжена линия за извозването им. Тя имаше висока телескопична мачта, от която въжетата се спускаха три километра надолу по хълма до подвижна рейка, свързана чрез въжетата с лагера на секачите. От тази дълга примка висяха вериги, които секачите навиваха около окастрените трупи. След това въжената линия ги смъкваше в базовия лагер, където челюстни товарачи ги качваха на чакащите камиони, а веригата се връщаше обратно, за да поеме поредния товар.

Мъжете в лагера бяха пристигнали с автотоварачите, които Рамирес възнамеряваше да си осигури.

Хуан беше уверен, че неговият екип може да победи много по-голямата аржентинска група, докато не попаднаха на цепнатина в земята. Тя бе резултат от земетресение, което беше разцепило земята и бе накарало част от планината да пропадне. Заради джунглата не беше възможно да се установи докъде стига пукнатината, затова трябваше да се отнесат към нея като към препятствие, което трябва да се преодолее, а не да се заобиколи. Съгласно геологическите времеви мащаби земетресението беше станало съвсем наскоро — само преди някакви си дванайсет хиляди години. Все пак беше минало достатъчно време, за да ерозират страните на пукнатината до преодолими склонове. Групата трябваше да се спусне петнайсетина метра и след това да се изкатери с мъка от другата страна.

Когато стигнаха горе, бяха изгубили петнайсет скъпоценни минути. Хукнаха, надявайки се на най-доброто, но се страхуваха, че може да е станало най-лошото. Откакто прие задачата от Лангстън Овърхолт, Хуан знаеше, че не е имал време да състави подходящ план, и сега това щеше да даде своето отражение. Бяха изправени срещу две отделения от най-добре обучените аржентински войници, а разполагаха единствено с четири автомата и елемента на изненадата. Възможността да измъкнат хранването без бой беше нулева, а вероятността да стигнат до Парагвай с него беше минимална.

[1] Практика да се назначават на високи държавни постове роднини или близки на управляващите. — Б.р. ↑

6.

Когато Хуан и хората му стигнаха края на горното сечище, войниците от Девета бригада вече бяха натоварили своята придобивка на един пикап и се качваха в каросерията му. Част от тях се качиха на друга камионетка, чийто собственик знаеше, че е най-добре да не възразява.

От мястото им в края на джунглата разстоянието до аржентинците не беше твърде голямо — може би триста и петдесет метра. Бяха въоръжени с автомати, които на такова разстояние щяха да са безполезни. Хуан подозираше, че Девета бригада е въоръжена със страшните на вид МП-5 най-вече за да внушава страх, отколкото заради бойните им качества.

Трябваше да вземе решение и бързо направи преглед на възможностите. Фронталното нападение щеше да е самоубийство, а възможността да се вмъкнат обратно в джунглата без захранването беше също толкова непривлекателна. Бяха стигнали твърде далече, за да се провалят сега. Голяма част от успехите на Корпорацията се дължаха на способността на Хуан да мисли в движение, да открива и трета възможност, за която никой не би се досетил.

В главата му се стрелкаха идеи, които бързо отхвърляше като неизпълними. А събитията продължаваха да се развиват. Войниците от Девета бригада се натовариха в каросериите на двата пикапа, които блъвнаха черен пушек. До тях запали и един моторизиран товарач, чието ремарке беше пълно с прясно отрязани и почистени трупи, чиято кора блестеше от мъзга.

— Председателю? — прошепна Марк Мърфи. Не беше виждал Кабрило да се бави толкова.

Хуан вдигна ръка, за да възпре въпроса, и запълзя през високата трева, която растеше като граница между същинската джунгла и отъпкания район за товарене, разчистен от секачите. Стигна до другия край и погледна към черния път, който се виеше по склоновете на

планината, подобно на змия. Над него блестеше примката на стоманеното въже на лифта, което от тук изглеждаше тънко като косъм.

Двата изпръскани с кал пикапа потеглиха от сечището. Шофьорът на моторния товарач включи на скорост, машината се затресе и потегли след тях.

Ето какво му трябваше. Не беше перфектно, но все пак по-добре от нищо.

Той излезе от прикритието си и помахаше на хората си да го последват. Те изскочиха от джунглата и хукнаха след него. Беше като при последната обиколка в състезание, когато умората изчезва и тялото отговаря на химическите сигнали, че моментът е „сега или никога“. Дузината секачи, които се въртяха около самоходния въжен лифт за пренасяне на трупи, видяха как четирима войници от Девета бригада изскачат от джунглата и хукват след другарите си в току-що заминалите пикапи.

Те не разбраха, че нещо не е наред, докато един от закъснелите войници не вдигна автомата си пред очите им и изкрещя:

— Долу! Всички долу и не мърдайте оттам!

Хуан не спря, за да види дали заповедта му се изпълнява. Беше сигурен, че хората му ще се погрижат за това. Втурна се към кабината на лифта, който всъщност беше багер с демонтирана стрела, на чието място беше монтирана мачтата с въжетата. Кабината беше защитена от летящи отломки с метална мрежа на мястото на стъклата. Вратата беше отворена и операторът седеше отпуснат на седалката, стиснал цигара в лявата си ръка. Не беше забелязал приближаването на екипа на Корпорацията, а заради шума на работещия на празен ход дизел, не бе чул и командите, затова когато Хуан се протегна в кабината и го измъкна навън, изненадата му беше пълна. Човекът се стовари на неравната земя и неочакваният удар му изкара въздуха.

— Мърф — изкрещя Хуан, — ела тук и се справи с управлението.

Мърф притежаваше уменията да разбира всякакви механизми, което без съмнение беше наследство от детското му хоби да разглобява и сглобява всичко. Хоби, на което родителите му сложиха край, след като веднъж се прибраха и завариха ретро поршето на баща му на части.

— Майк — извика Хуан, когато се приближи до края на склона.
— Намери ключовете на третия пикап и го запали.

Системата за управление на лифта позволяваше дългата стоманена примка да се вдига и сваля, така че отсеченото дърво да не се закача в пъновете.

Хуан праметна автомата на гърба си и се свърза с по радиостанцията с Марк. Стъпи в примката на стоманеното въже и се хвана с една ръка за него.

— Схващаш ли какво съм намислил?

— Искаш да те спусна надолу по склона, право в пикапа със захранването.

— Не съвсем — поклати глава Кабрило и му обясни какво иска да направи.

— Човече, ти си луд. Вярно, идеята е добра, но въпреки това е лудост.

Марк бързо разбра как действа товарният лифт, който по същество беше проста машина. Въпросът беше да го управляваш добре. Отпусна се удобно на седалката и започна да вкарва стоманено въже в блока, който висеше от основната мачта.

Кабрило се приготви за сътресението, когато въжетото щеше да се изпълне, но отдаде дължимото на своя специалист по оръжията, който го повдигна плавно от земята. Подобно на скиор, който не е слязъл от лифта на върха, той започна да се спуска по планинския склон, набирайки скорост.

Носеше се на петнайсет метра над земята, профучавайки над хълмове, напълно оголени от секачите. Приличаше на разходка с открит лифт и ако пейзажът беше по-красив, дори би си платил за возенето. От двете страни на товарния лифт тлееха купчини клони, затова Хуан имаше чувството, че се носи над самата преизподня. Пресече пътя по следите на трите превозни средства, които пътуваха към базовия лагер. Пикапите се бяха откъснали далеч пред натоварения с трупи камион, както и се очакваше. Въжетото на лифта пресичаше пътя отново на около сто метра напред, точно над острия завой, от който пикапите в момента излизаха.

Ако някой от войниците погледнеше нагоре, Хуан щеше да се окаже безпомощен — просто една човешка мишена. Марк изглежда промени изчисленията си, защото блокът на примката започна да

забавя, Хуан се люшна и се завъртя. Започна да се накланя, за да се обърне отново напред и чу съскането на въздушните спирачки на товарача, който наближи острия завой. Отново се понесе бързо, но сега се въртеше с примката първо на едната страна, после на другата. Движението във въздуха беше достатъчно дезориентиращо и той трябваше да избере момента на кацането си.

Товарачът навлезе още в завоя, преди шофьорът да започне да навива волана. Хуан се намираше на петнайсетина метра от него и се приближаваше бързо. Прекалено бързо, осъзна той, и в същия момент блокът на примката забави скорост и въжето започна да излиза от него, смъквайки го все по-близо до камиона. Постижението на Марк в преценката на скоростта и дълбочината на спускане беше изключително. Беше изчислил движението така, че завоят скри примката и нейния товар от очите на войниците в последните критични мигове.

Въжената примка, на която беше стъпил Хуан, се завъртя рязко и се стегна така, че щеше да му строши костта, ако не беше с протеза. Трябваше да положи големи усилия да измъкне крака си от нея, докато се носеше над каросерията на камиона. Трупите бяха само на няколко замайващи сантиметра под него. Бяха с диаметър около метър и дебела и грапава като крокодилска кожа кора. Шофьорът започна да изправя волана, докато се промъкваше през острия завой. След секунди щеше да започне да се отдалечава от стоманеното въже на лифта и Кабрило щеше да остане да виси във въздуха. Той отново зарита да освободи крака си, но не можеше да направи нищо, докато блокът не се завърти обратно. Когато това стана, той се намираше на метър и половина от камиона. След това на по-малко от метър. Почувства, че отново започва да се върти по часовниковата стрелка. Дръпна крака си и го освободи. Хвана се за горния край на примката е една ръка, избра си едно място на най-горното дърво и се пусна.

Приземи се нестабилно, без да се е приспособил към увеличаващата се скорост на полуремаркетото, и започна да се смъква от дървото. Протегна се, за да се вкопчи в кората, но шепата му се напълни с ронещо се дърво. Продължи да се плъзга. Разтвори крака, за да се задържи с коленете си, но и това не помогна. Започна да пада и се блъсна в една от стоманените подпори, които придържаха тропите. Ако не беше раницата, която пое удара, щеше да си строши някой прешлен.

Трябваша му няколко секунди, за да преодолее замайването от болката и учудването, че не падна от камиона. Изкатери се отново до най-горното дърво и започна да се промъква към кабината.

— Качих се — обяви той по радиостанцията на Марк.

— Виждам те. Прецака кацането, но въпреки това ти пиша шестица.

Кабрило винаги откриваше смешното в абсурдите, затова отговори:

— Ти се подиграваш с мен. Не видя ли това полузавъртане при стъпването на дънера? Само степента на трудност ще ми качи оценката на осем.

— Добре де, нека бъде осем.

— Искам да ме последвате с третия пикап. Какво направихте със секачите?

— Джери ги върза за колелото на една фадрома.

— Добре. А сега си смъквайте задниците тук, защото ще имам нужда от помощ.

Стигна до предната част на полуремаркетото. Пътят тук беше прав в продължение поне на километър и половина преди следващия остър завой, до който вече бяха стигнали пикапите. Вдясно се спускаше шейсетметрова урва, по чието дъно се виеше останалата част от черния път. Като се наведе от ремаркетото, той видя осемте колела на камиона и неравната повърхност под тях. Една погрешна стъпка и щеше да попадне под двайсет тона екзотични амазонски трупи.

Вместо да скочи, той се спусна по отсечените краища на трупите и стъпи внимателно на шасито. През задното стъкло на кабината виждаше главата на шофьора и ако мъжът погледнеше в огледалото, щеше да го види. Стъпи върху резервоара за гориво, който беше голям колкото варел, вкопчи се в ръкохватката, завинтена за кабината точно зад вратата на шофьора, и хвана дръжката на вратата. Брадясалото лице на шофьора изпълваше голямото странично огледало пред него.

Очите на аржентинеца се стрелнаха вляво и в този миг Хуан отвори вратата и го сграбчи за яката. Вратата се върна и го удари по ръката, но не успя да му попречи да измъкне шофьора от седалката. Запрати го на достатъчно разстояние от камиона, за да не попадне под гумите.

Свали автомата от гърба си и се метна на седалката. Макар че и двата прозореца бяха отворени, кабината миришеше на пот, чесън и съвсем слабо на трева. Натисна газта, преди камионът да е забави скорост с повече от километър-два. Погледна в огледалото и видя, че шофьорът бавно се изправя. Беше замаян, но нямаше вид на тежко ранен.

Сега идва трудната част, помисли си мрачно Кабрило. Хвърли поглед на пътя горе и забеляза далечен облак прах — сигурно хората му бързаха да го настигнат. Надолу по склона пътят все още беше чист. Вероятно войниците от Девета бригада в момента навлизаха в следващия обратен завой по време на дългото спускане. Хуан внимателно управляваше камиона така, че външните му гуми се приближаваха все по-близо и по-близо до края на пътя и стръмния склон под него. Тук почвата не беше толкова твърда, колкото по-навътре, където беше отъпкана от хилядите курсове на камионите. Камъни започнаха да падат изпод гумите и се търкулваха по наклона. Ето!

Предимството да се намира на по-висок участък му позволи да види появата на пикапите под него. Те не се движеха и наполовина толкова бързо, колкото очакваше, и той се запита дали не са имали някакви затруднения с последния обратен завой. Тази мисъл го изпълни с уважение към хората, които се качваха и спускаха по планината десетина пъти на ден.

Приблужи камиона още до ръба. Предните гуми копаеха коловоз по самия ръб на банкета, докато двигателните гуми отдясно и тези на ремаркетото висяха във въздуха. Със скорост близо деветдесет километра в час трите превозни средства се сближаваха, но бяха разделени от шейсет метра разлика във височината.

Без да отмества поглед от пътя, Хуан опипом намери дръжката на вратата и се увери, че не е заключена. Трябваше да улучи момента. Ако избързаше, щяха да спрат. Ако закъснееше, щеше да пропусне.

Завъртя волана надясно и скочи от кабината. Удари се силно в земята, но се превъртя през рамо и се изправи.

Влекачът с трупите се задържа още няколко секунди на ръба на банкета и след това се обърна. Падна право на страната си, от инерцията предницата почна да оре почернялата от огъня земя, докато решетката не се блъсна в един пън. От спукания радиатор се вдигна

пара, предното стъкло изхвъркна на две половини, които миг след това се пръснаха на безброй проблясващи късчета.

От силния удар ремаркетото се повдигна и изхвърли товара си. На него имаше трийсет трупи. Повечето бяха с ширината и дължината на телеграфни стълбове, но между тях имаше и чудовища от по три тона. През първите няколко метра от склона, по който се затъркаляха, те останаха заедно, но скоро започнаха да отскачат от пъновете и да сменят посоката си. Някои излетяха във въздуха от силата на удара и се понесоха надолу като снаряди.

Шофьорът на първия пикап така и не видя катастрофата над главата му и едва когато чу тревожните викове на хората в каросерията, разбра, че нещо не е наред. Вторачи се в черния път пред себе си, но не видя нищо обезпокоително. Тъй като хълмът над него беше много стръмен, не можеше да види лавината, която след миг щеше да го помете от пътя.

— Ектор! — извика пътникът до него. — В името на Светата Дева спри! Спри веднага!

Шофьорът наби спирачки, като завъртя волана, за да не поднесе пикапът. Последва оглушителен трясък, когато вторият пикап, управляван от Раул Хименес, се блъсна в задната им броня. Ектор си беше сложил колана — навик, който му беше набит в главата още от дете, и никакво мъжкарско перчене не можеше да го накара да промени това.

Пътникът, който беше сержантът на отряда, никога през живота си не беше слагал колан. Затова беше катапултиран през предното стъкло, оставяйки в него огромна, кървава по краищата дупка. Той се стовари на около пет метра пред пикапа и Ектор нямаше представа дали е бил още жив, когато едно дърво мина през тялото му и го размаза.

Друг ствол, който се въртеше като циганско колело, прониза тавана на кабината, стовари се на крака на Ектор и продължи пътя си, като разкъса ламарината с лекота.

Мъжете, които не бяха ранени в катастрофата, наскачаха от каросерията и хукнаха надолу по склона, обзети от паника. Пикапът беше блъснат няколко пъти странично от двете най-големи дървета и се обърна. Войниците, които бяха прекалено уплашени или ранени, за

да избягат, изпопадаха на земята и бяха смазани от пикапа, който се затъркаля надолу по склона.

Повечето от онези, които побягнаха, направиха грешката да хукнат право пред камиона и скоро бяха настигнати от търкалящата се машина. Някои се отърваха със счупени крайници, а останалите бяха смазани до смърт. Един от войниците се беше сетил да хукне под ъгъл надолу и така избегна търкалящия се камион. Дори успя да прескочи едно търкалящо се дърво, но друго се стовари върху коленете му, като го повали и премаза, преди нервите му да изпратят сигнал за ужасната болка до мозъка.

Съдбата на втория пикап не беше по-щастлива. Той беше отскочил под прав ъгъл на пътя след тежкия сблъсък, а след това бе запратен напред, когато три трупи се забиха в задната му част. Двигателят беше загаснал при удара в първия пикап и Раул Хименес изгуби управление, докато летеше по надолнището. Натисна докрай педала на спирачката и дръпна ръчната с все сили, но инерцията и земното притегляне бяха прекалено силни за уморената машина, която беше навъртяла над милион километра. Тя се блъсна в един пън, гумите заораха и пикапът се обърна. Мъжете изпопадаха като парцалени кукли. Раул успя да остане на седалката си, а гледката през предното стъкло се завъртя няколко пъти пред очите му. Стъклото на вратата се пръсна, но каквото и да го беше строшило, то не улучи Раул. Удар след удар разтърсваха камионетката и той имаше чувството, че ще полудее. Последва силен тътен и всичко утихна.

Останките от пикапа се бяха размазали в един по-голям пън.

— Добра стрелба, тексасецо — чу Хуан по радиостанцията.

Погледна през рамо и видя пикапа с екипа му да се носи на скорост към него. Ако изпитваше нещо към мъжете, които току-що бе убил или наранил, трябваше само да си спомни за изгореното селище. Каза си, че е направил услуга на света.

Майк Троно беше зад волана, а до него седеше Марк Мърфи. Джери стоеше отзад в каросерията и когато пикапът наближи, протегна ръка, за да помогне на Кабрило да се качи в движение. Хуан тупна по тавана на кабината и Майк натисна газта.

Отне им две минути да вземат обратния завой и да се върнат откъм страната, където войниците от Девета бригада бяха пометени от

пътя. Болезнени степания се носеха от ранените, а мъртвите лежах в неестествени пози.

Никой не попита кои са тези непознати мъже с техните униформи. Просто изпитаха облекчение, че помощта е пристигнала толкова бързо. Хуан клекна до един от тях и постави ръка на здравото му рамо. Другото беше измъкнато от ставата.

— Какво стана с пикапа, в който бяха отломките от сателита? — попита той.

— Беше зад нашия — отговори войникът през стиснати устни.

— Първият?

— Не, вторият.

Хуан се провикна към своите хора:

— Нумеро дос. — И вдигна два пръста, в случай че испанският на Троно беше толкова зле, колкото той твърдеше.

Отне им десет минути да намерят ядреното хранване. То представляваше сребрист правоъгълен предмет, дълъг около четирийсет и пет сантиметра и дебел колкото речник. Беше изработен от тайнствена сплав, за която Мърф може и да беше чувал, но това бе извън интересите на Хуан. Важното беше, че вече е у тях, и въпреки премеждията само от едната страна имаше малка вдлъбнатина. Мърф прекара гама-детектора по повърхността му.

— Чисто е — обяви той. — Няма изтичане на радиация над досегашното ниво.

— Това ме радва — обади се Пуласки. — Може един ден да реша да имам още деца. Би било гадно, ако малките негодници имат пипала, плавници или нещо подобно. — После се обърна към Кабрило. — И сега какво?

Хуан се почеса по брадясалата брадичка. Виждаше, че в базовия лагер долу е избухнал хаос. Катастрофата се беше разиграла пред очите на всички и сега останалите в резерв аржентински войници полагаха отчаяни усилия да изкатерят склона, за да помогнат на ранените.

Хитра усмивка се появи на лицето на Кабрило. Трите най-важни предимства в битката са числеността, изненадата и объркването. Той не разполагаше с първото, второто току-що беше създадено и сега третото щеше да обхване неговите противници. Джери беше успял да вкара хранването в сбруята и тя вече беше на гърба му.

— Майк, колко часа навъртя с Гомес? — попита Хуан. Джордж „Гомес“ Адамс беше пилотът на хеликоптера „МД-520Н“, който стоеше под задния трюм на „Орегон“.

— Я чакай малко — възрази Майк Троно. — Ние работим едва от няколко месеца заедно. Само два пъти съм летял самостоятелно. И не се справих много добре. Първия път изкривих шасито, а втория едва не отнесох релинга на кораба.

Хуан погледна към Джери.

— Наистина ли искаш да влачиш това нещо обратно до моторницата?

— Не, по дяволите.

— Е, какво ще кажеш, господин Троно?

Хуан знаеше, че ако не може да ги измъкне оттук с някой от аржентинските хеликоптери, Майк щеше да си признае. Той избираше всеки член на Корпорацията не само заради онова, което можеше да върши, но и заради това, което съзнава, че не може.

Троно кимна.

— Добре, да се надяваме, че третия път ще стане.

7.

Заблуждаването на ранените аржентински войници не беше трудна работа. Те виждаха онова, което искаха да видят. Обаче минаването край резерва от войници долу и стигането до някой от хеликоптерите щеше да е съвсем друго нещо.

Хуан помисли малко и каза:

— Окей. Обратно към пикапа, но се движете като ранени. Мърф, облегни се на Джери. Майк, преструвай се, че ти помагам.

Те запълзяха нагоре по хълма, сякаш бяха жертви на катастрофата, като крачеха сковано, но изненадващо бързо. Кабрило ги накара да се качат в каросерията на стария пикап, а той седна зад волана. Преди да включи ръчните скорости, извади сгъваемия нож от джоба си. Той беше остър като скалпел и щом го прекара по челото си, не почувства никаква болка, само усети рукналата кръв. Тя бързо започна да се стича в очите му, оформяйки браздички в прахта и мръсотията по лицето му. Той се обърна да погледне през задното стъкло, така че хората му да видят какво е направил. Те веднага заграха и щом камионетката набра скорост, и тримата изглеждаха като излезли от кланица. Скоро срещнаха конвой, който вървеше нагоре по хълма. Бе съставен най-вече от пикапи, но имаше и атевета и една пожарна кола, започнала службата си през 50-те. Хуан намали, когато наближи водещата камионетка. Шофьорът беше цивилен, но до него седеше човек в униформа. Беше хубав мъж, но изглеждаше измъчен от видяното.

— Какво се случи? — извика той на Хуан.

— Един камион с трупи се обърна, господин майор. — Беше разпознал знаците на яката му. Избърса кръвта от очите си и я размаза още повече по лицето си. — Мъжете в каросерията са най-тежко пострадалите.

Като по поръчка Джери, Майк и Марк започнаха да стенат жално.

— Останалите имат само леки наранявания — продължи Хуан.
— Тези трябва да бъдат откарани веднага в базата.

— Какво стана с лейтенант Хименес и намерената част от сателита? — попита майор Еспиноза.

— Горе са, където се обърна камионът — обясни Хуан.

— А ти? Какви са нараняванията ти?

— Не ми пречат да шофирам.

Еспиноза взе бързо решение.

— Добре, закарай тези войници при хеликоптера и кажи на пилота ми да ви откара до предната ни база. Нека се обади по радиото да ви очакват медицински екипи.

— Слушам, господин майор — отговори Хуан. Свали крак от спирачката и бавно се размина с конвоя по тесния път. Беше му нужно цялото му самообладание да не се захили.

Няколко минути по-късно влязоха в базовия лагер. Тук долу пушекът беше толкова гъст, че не се виждаше на повече от трийсет метра, а всяко вдишване режеше дробовете. Хуан знаеше, че разполага с много малък прозорец, за да се измъкнат. Веднага щом аржентинският майор осъзнаеше, че е измамен, всички войници от резерва щяха да се спуснат от планината като разярени бикове. Той подкара към мястото, където бяха паркирани хеликоптерите.

Аржентинците използваша „Еврокоптери ЕК-135“, средно голяма работна машина е десетгодишна история и добри резултати при трудни условия. Това бяха освободени от всичко излишно транспортни машини с преработени врати, за да се монтират 30-калиброви картечници. Задният панел на единия от хеликоптерите зееше отворен и пилотът се беше наврял наполовина в машинариите. Хуан предположи, че работи по отстраняване на повредата, за която бе споменал Хименес.

Спря по-близо до, втората машина. Нейният пилот си беше вързал маска на лицето, за да диша по-леко, и спеше на седалката. Кабрило беше осенен от идея: по-добре да използва добре обучен враг, отколкото съюзник, но аматьор. Натисна клаксона и мъжът се стресна и свали слънчевите очила. Очите му станаха огромни, когато видя кървавите призраци, които слизаха с охкания от камионетката.

— Нуждаем се от спешна евакуация — извика Хуан и спря, за да помогне на Майк Троно, който се клатушкаше като Квазимодо.

— Не и без разрешението на майора — отговори пилотът.

— Свържи се с него по станцията — отговори остро Хуан. — Той нареди веднага да излетиш. Обаче първо запали турбините, за да не губим време.

Пилотът не запали турбините, а се протегна за пилотската каска с вградена комуникационна система. Кабрило стрелна поглед към планината. През дима беше трудно да различи подробности. Сякаш първите превозни средства още не бяха стигнали до мястото на катастрофата, но той реши, че са изгубили достатъчно време.

Впусна се напред, измъкна автоматичния пистолет от кобура на пилота и го опря в главата му, преди той да успее да си сложи обемистата каска. Мъжът замръзна.

— Пускай двигателите. Веднага.

— Спокойно, амиго. Ще измъкна теб и другарите ти от тук.

Пилотът внимателно остави каската на седалката до себе си и се зае да подготвя хеликоптера за полет. Хуан се обърна към своите хора.

— Мигел — викна той, кимна на Майк Троно и посочи пилотската кабина. Майк веднага схвана, че Хуан иска от него да наблюдава пилота. Аржентинецът трябваше да ги мисли за тежко ранени и твърде изплашени свои другари, които се нуждаят от медицински грижи. Едва по-късно щеше да разбере, че е отвлечен.

Всички се качиха в хеликоптера, настаниха се на брезентовите седалки покрай страните и си сложиха коланите. Джери свали внимателно захранването и успя да намери няколко ластика, за да го завърже сигурно за пода.

Пилотът натисна стартера за турбината. Чу се силен пукот и след това равномерно усилващото се виене на основния двигател. След секунди към него се присъедини и вторият двигател. Щеше да им трябва повече от минута, докато достигнат работната температура, за да се включи съединителят и да се завъртят витлата.

Хуан продължаваше да поглежда към склона. Конвойт вече трябваше да е стигнал при ранените. Запита се колко ли време ще му трябва на майора да разбере какво се е случило. Щеше да е прекрасно, ако това станеше след час, но аржентинският офицер изглеждаше повече от способен. Щяха да извадят късмет, ако успееха да излетят, преди да открият огън по тях.

Чу се характерният звън, когато витлата започнаха да се въртят. Първо бавно, после все по-бързо сечаха изпълнения с пушек въздух. Тъничък гласец се чу от високоговорителите на каската. Дори на фона на шума в машината заповедният тон не можеше да се сбърка.

Времето ни изтече, помисли си Хуан.

Пилотът даде знак на Майк да му подаде каската. Троно му отвърна с вторачен празен поглед на човек, който е потънал толкова дълбоко в болката си, че нищо друго не го интересува. Аржентинецът се наведе да я вземе, но усети студената стомана на пистолет в тила си.

— Зарежи я и излитай — нареди Хуан.

— Какво става?

Внезапно Майк заряза преструвките и също насочи автоматичен пистолет срещу гаучото.

— Моите приятели също могат да управляват тази машина. Прави каквото ти казваме и ще останеш жив. Опиташ ли се да ме прецакаш, някой нещастен мърляч цяла седмица ще стърже мозъка ти от кабината. Чат ли си?

— Какви сте? Американци?

— Като американец ли ти звуча? — озъби се Хуан в отговор. Испанският има диалекти, които са толкова отличителни, колкото и пръстовите отпечатъци. Кабрило говореше и арабски, но колкото и да се опитваше, не можеше да се отърве от известен саудитски акцент. В испанския обаче беше съвършен. Можеше да имитира аристократ от Севиля или пияница от някой бордей в Мексико.

Сега говореше като човек, роден в Буенос Айрес.

— Аз...

— Не мисли — прекъсна го Хуан, — а излитай и поемай на юг.

Мъжът се поколеба за миг, но вперения в него поглед му подсказа, че няма избор.

— Добре, излитам.

Пилотът хвана уредите за управление, а Кабрило отново погледна към хълма. Пикапите и атеветата се спускаха бързо по виещия се черен път и вдигаха облаци прах, който се смесваше с дима, отровил вече въздуха. Хеликоптерът щеше да е на километър и половина, когато войниците от Девета бригада пристигнеха в района.

Внезапно Джери Пуласки изкрещя името на Хуан и така спаси живота му.

Изглежда пилотът на втората машина беше чул обаждането на майор Еспиноза по радиостанцията и сега стоеше до еврокоптера с насочен пистолет. Беше видял оръжието, с което Хуан заплашваше пилота, и бе преценил, че той представлява най-голяма заплаха. Когато чу вика на Джери, аржентинецът промени целта си и стреля два пъти. От този миг събитията започнаха да се развиват толкова бързо, че беше невъзможно да се проследи тяхната последователност.

Когато фина червена мъглица обгърна товарния отсек, Хуан се извърна и повали втория пилот с двойно попадение в гърдите. Мъжът рухна на място. Беше решил, че ще се превърне в герой, а сега лежеше безжизнен на земята.

Майк Троно стреля направо на кабината, когато пилотът се протегна към своята врата, и сам пое джойстика. Завъртя дросела и хеликоптерът започна да се издига. Когато машината се завъртя, той дръпна джойстика на другата страна и я стабилизира.

Хуан се обърна и притисна толкова силно цевта на пистолета в главата на пилота, че нарани кожата му. От ухото му течеше кръв.

— Подкарай машината, защото иначе, когато се вдигнем на триста метра, ще излетиш от нея.

Куршумът на Майк беше минал толкова близо до главата на аржентинеца, че очите го смъдяха, но той примигна и въпреки болката подкара еврокоптера. Троно още го държеше на прицел, а Хуан насочи вниманието си към Джери Пуласки и Марк Мърфи на задната седалка. Марк се беше навел над Джери, който се беше отпуснал назад и притискаше корема си. Хуан попита тихо:

— Какво е положението?

Големият мъж започваше да изпада в шок. Беше пребледнял и трепереше като трескав.

— Прострелян е в стомаха — отговори Марк. — Два пъти. Вероятно има и увреждания в бъбреците. Може би и в черния дроб.

Хуан онемя. Подобни травми можеха да бъдат лекувани само в спешно отделение, а най-близкото се намираще на около хиляда и петстотин километра. Тук, в джунглата, шансовете на Пуласки да оцелее бяха равни на нула. Изпълнените му с болка очи показваха, че и той знае това.

— Ски, не ни напускай — каза Хуан.

— Никъде няма да ходя — изстена Джери, като си поемаше шумно дъх след всяка дума.

Майор Еспиноза осъзнаваше, че неговата плячка изчезва заедно с хеликоптера, който им беше разрешил да вземат. Нареди на секача, който караше пикапа, да спре. Блъсна вратата и изскочи навън. Разполагаше само с колт 45-калибър, с чирени от слонова кост, но го извади и го насочи към хеликоптера. Нямахше надежда да уличи машината, но изстреля и седемте куршума в пълнителя, просто от ярост.

Мъжете в каросерията последваха примера му и откриха огън с автоматите. За секунди близо две хиляди куршума се понесоха по следите на хеликоптера, а мъжете успяха да презаредят и да изпратят още един залп, преди първите куршуми да просвирят край машината като ято полудели оси.

— Обстрелват ни! — изкрещя Майк, когато видя огненото зарево от цевите на автоматите. Пилотът инстинктивно отвори дроселите на пъргавата машина докрай, но нямаше как да избегнат всички куршуми. Деветмилиметровите парчета насолиха еврокоптера, разкъсвайки с пращане тънката му алуминиева обвивка. Повечето минаваха, без да причинят вреда, но се чуваше и зловец звън, когато улучваха двигателния отсек. Внезапно хеликоптерът рязко зави. Хуан изгуби равновесие и ако не се беше хванал за преградата на вратата, щеше да изпадне.

Джери изгуби битката с болката, когато рязкото отклонение на машината го накара да се превие и парченцата олово в корема му разкъсаха още тъкани. Писъкът му се заби в сърцето на Хуан като кама.

Кабрило възвърна равновесието си и надникна в пилотската кабина. Майк държеше машината под контрол и оглеждаше уредите и небето. Аржентинският пилот се беше свлякъл в седалката си. Хуан се промъкна зад нея, за да огледа по-добре раните му. В плексигласовия страничен прозорец имаше дупка от куршум, близо до тази, която Троно беше пробил по-рано. Новата беше издължена, като от летящ нагоре куршум. Той беше ударил пилота в главата под такъв ъгъл, че

беше разкъсал кожата и може би пукнал черепа, но не беше проникнал в него.

Като всички рани в главата, и тази кървеше обилно. Хуан грабна някакъв парцал, напъхан между двете седалки, притисна го към раната с едната си ръка, а с другата посегна назад. Марк Мърфи знаеше какво иска той и му подаде ролка лейкопласт. Хуан залепи с него парцала към раната и спря кръвотечението.

— Майк, добре ли си? — попита Хуан на английски. Вече нямаше нужда да хитрува. Пилотът щеше да е в безсъзнание с часове.

— Да, но имаме проблеми.

Кабрило погледна към Марк, който се грижеше за Пуласки.

— На мен ли го казваш.

— Губим гориво. Или този модел не разполага със самозапушващи се резервоари, или системата не е проработила. Към това трябва да добавим и растящата температура на двигателя. Смятам, че имаме и пробит маслопровод.

Хуан се обърна назад и се наведе през прозореца, стягайки мускули, за да удържи на силния вятър, който блъскаше главата и торса му. Шумът от турбините беше оглушителен. Зад хеликоптера, подобно на хлебните трохи от приказката, се носеше опашка от дим. Тя се простираше от оста на задния ротор до точката, където един куршум беше прекъснал маслопровода.

Аржентинците щяха да бързат, а димът щеше да се задържи най-малко двацет или трийсет минути, защото нямаше вятър и въздухът вече беше пълен с пепел и сажди.

— Да, пуши доста кофти — докладва той, когато се извърна отново към пилотската кабина.

— Как е Джери? — попита Майк. Двата бяха не само бойни другари, но и добри приятели.

Мълчанието на Хуан беше достатъчно ясен отговор за Троно. Най-накрая Кабрило попита:

— Можем ли да стигнем до Парагвай?

— Никакъв шанс. Когато тръгнахме, резервоарът на машината беше наполовина пълен, а досега изгубихме половината гориво. Ако двигателите издържат, можем да се надяваме най-много на осемдесет километра. Какво ще наредиш?

Мислите нахлуха като лавина в главата на Хуан. Това можеше най-добре. Обмисляше възможностите, пресмяташе рисковете и вземаше решение светкавично. Факторите, които обременяваха решението му, бяха сложни. Сред тях бяха успехът на мисията, неговата отговорност пред Майк и Марк и рискът за живота на Джери. Всъщност всичко се свеждаше до това да спаси живота на Джери.

— Връщаме се. Гаучосите сигурно имат медицинско оборудване в тяхната база, а другият хеликоптер ще може да стигне до нея.

— В никакъв случай — възкликна Пуласки, събрал сили от гнева си. — Не трябва да се затривате, защото не бях достатъчно бърз при ваденето на оръжието.

— Джери, това е единствената възможност — отвърна Хуан.

— Майк, закарай машината до моторницата — извика Пуласки. — Председателю, моля те. Зная, че умирам. Не се жертвайте заради един умиращ. Умолявам те. Не искам да си ида с мисълта, че и вие сте загинали с мен.

Пуласки протегна ръка и Хуан я стисна. Съсирената кръв слепи дланите им. Джери продължи:

— Да останете с мен е самоубийство. Гаучосите ще ви разстрелят като шпиони, а преди това ще ви измъчват. — Той се изкашля и изплю малко кръв. — Имам бивша съпруга, която ме мрази, и дете, което не ме познава. Вие сте моето семейство. Не искам да умирам заради мен. Искам да живеете вместо мен. Разбирате ли?

— Разбирам, че си изкопирал този изблик от „Смело сърце“ — избухна Хуан. Устните му се усмихваха, но очите не можеха да ги последват.

— Хуан, говоря сериозно.

За Кабрило времето спря. Плющенето на витлата и несекващият вой на турбините утихнаха. Той познаваше вкуса на смъртта и загубата. Жена му беше убита от пиян шофьор — от нея самата. Бе губил агенти през времето си в ЦРУ. Корпорацията също беше посещавана от Мрачния жътвар, но никога не бе пожелавал друг да умре, за да може той да живее.

Бръкна в раницата си и подаде джипиеса на Майк.

— Моторницата е в точка „Делта“.

— Там няма къде да кацнем — обади се Майк. — Нали помниш колко гъста беше джунглата. Няма начин да спусна това нещо в реката,

без да убия всички ни.

— Не се тревожи за зоната за кацане — провикна се Марк Мърфи. — Аз се погрижих за това.

Кабрило знаеше, че може да се довери на ексцентричния Мърфи.

— Добре, завий към точка „Делта“.

— Не „Делта“ — възрази Мърф. — Точка „Ехо“.

— „Ехо“? — учуди се Хуан.

— Довери ми се.

Навигационният компютър на еврокоптера беше лесен за обслужване и Майк вкара координатите от джипиеса, след това зави на югоизток. Засега управляваше гладко и спокойно машината, точно както го бяха учили. Гомес Адамс щеше да се гордее с него.

— Изглежда горивото ще ни стигне. Едва-едва — отбеляза той.

— Председателю — изкрещя Марк, — дясно на борд.

— Какво?

— Видях отражението на слънцето в предното стъкло на другия хеликоптер.

Хуан погледна през прозореца, не видя нищо, но не се усъмни в зрението на Марк. Аржентинците бяха пристигнали много по-бързо от очакваното. Обаче трябваше да се сети. Техният хеликоптер гореше масло и не развиваха висока скорост, а аржентинският майор сигурно беше готов на всичко, за да ги докопа.

— Майк — извика той. — Ускори, скоро ще си имаме компания.

Турбините се завъртяха малко по-бързо, но звукът, който издаваха, не звучеше окуражително.

Хуан се огледа в кабината за допълнителни оръжия. Монтираната на вратата 30-калибровата картечница беше по-добра възможност от техните автомати „Хеклер Кох“, но само ако другият хеликоптер ги приближеше откъм левия борд. Под седалката намери комплект за първа помощ и червена пластмасова кутия, съдържаща сигнален пистолет и четири ракети с къси носове.

— Марк, пригответи една сбруя за мен — нареди той и се зае да демонтира старата картечница „Браунинг“ от триногата й.

Оръжието беше антика с тегло единайсет килограма и дължина метър и двайсет, с пистолетна ръкохватка под квадратната кутия на газо-вовъзвратния механизъм. Лента с петдесет медни патрона висеше от магазина. Издаваха почти мелодичен звук, когато се блъскаха едни в

други. Той познаваше достатъчно добре това оръжие и знаеше, че се смята за надеждно и има силен откат.

Хуан свали ризата си, уви дрехата върху шейсетсантиметровата цев на оръжието и я закрепил с остатъка от лейкопласта.

Междувременно Мърф беше свалил бойната си сбруя и пренареди найлоновите ѝ ленти в дълъг клуп, който закачи за един карабинер. Другият край закачи за бойната сбруя на Кабрило. Използва ремъка на раницата си, за да измайстори още една примка, която щеше да обхване глезените му. Мърф щеше да държи другия край, за да му попречи да падне във въздушната струя на еврокоптера.

— Виждам ги в огледалото — извика Майк от пилотската кабина. — Ако ще правиш нещо, действай.

— Колко има още? — попита Хуан.

— До „Ехо“ остават още дванайсет километра. И за ваше сведение под нас не виждам нищо друго, освен джунгла.

— Нали казах, доверете ми се — разпалено отвърна Марк.

Хуан погледна към Пуласки. Главата на Джери клюмна встрани и ако Марк не го беше вързал, той щеше да падне на пода.

— Отварят страничната врата — обади се пак Троно. — Имат същата картучница като нашата. Стрелят!

Стрелецът откри огън прекалено рано. Потокът от куршуми се приближаваше от километър разстояние със скорост осемстотин и петдесет метра в секунда. Нервният импулс от мозъка до китката се движи само със сто метра в секунда, но трябва да измине само един метър. Една стотна от секундата след изстрелването на първия куршум Троно затвори дроселите, за да намали височината. Земното притегляне разполагаше с повече от секунда, за да дръпне хеликоптера към земята. Линията светещи трасиращи куршуми прелетя доста над витлото.

Хуан кимна на Марк. Мърф избута вратата откъм десния борд, докато се закачи на мястото си и сграбчи примката от ленти около краката на Кабрило.

Кабрило отпусна торса си извън хеликоптера и огромната сила на вятъра едва не го избута обратно.

Тъй като стреляше назад от дясната врата, трябваше да го прави без опора. Лявата му ръка лежеше върху ръкохватката и спусъка, а

дясната стискаше завитата с лейкопласта риза около цевта. Нямахме как да попречи на гилзите да отскачат в кабината.

Внезапната му поява смая аржентинския пилот, но няколко секунди по-късно той започна маневра за отдалечаване. Хуан използва това и откри огън. Трийсеткалибровата картечница риташе в ръцете му като пневматичен чук и горещината започна да прониква през кожата на цевта и ризата, увита около него.

Беше направо чудо, че лентовият механизъм не засече, докато картечницата преглъщаше патроните със скорост четиристотин в минута и плюеше поток празни гилзи, които тропаха по пода на кабината като меден град.

Прозрачното плексигласово предно стъкло на приближаващия хеликоптер стана матово, докато куршум след куршум се забиваха в него, и паяжини от пукнатини плъзваха на всички страни. Хеликоптерът направи рязък завой и пилотът направи грешката да не застане точно зад тях и така даде нови възможности на Хуан да стреля. Той нямаше представа дали дългите откоси улучиха целта си, но накара преследвачите да направят широк завой и да се отдалечат.

— Координатите на зоната за кацане предстои да излязат — обяви Майк.

Ако необходимостта да приземи непознатия му еврокоптер го безпокоеше, това не пролича по гласа му.

— Какво...? Проклет да съм! Мърф, откъде знаеше?

На около осемстотин метра от координатната точка „Ехо“ — мястото, където лежеше гниецият цепелин — имаше достатъчно голям открит район. Тук растителността не беше по-висока от метър и половина и се състоеше основно от шубраци и треви.

— Когато е паднал „Летящият холандец“ — изкрещя в отговор Марк, — гумената му облицовка е паднала наблизко. Лежала е върху върховете на дърветата, хвърляла е сянка и растенията са изсъхнали. Там нищо не е расло, докато облицовката не е изгнила след четирийсет или петдесет години. И ето ти зона за кацане.

— Много изкусно — каза с гордост Хуан. — Дори за теб.

— Сложете си коланите — извика Марк.

Оградена от високата джунгла, която се издигаше на трийсет и повече метра, полянката се приближаваше бързо. Троно забави хеликоптера, наклони го наляво, след това зави надясно, докато не го

центрира над откритото пространство. Отне газта и хеликоптерът се спусна сам. Когато един внезапен въздушен поток заплаши да тласне витлото към дърветата, той съвсем затвори дроселите и машината се стовари на земята с разтърсващ удар. Марк веднага изгаси двигателите. Турбините забавиха ход, но витлото продължаваше да шиба тревата и дърветата се люлееха като при буря.

— Всички навън — изкомандва Хуан. — Другият хеликоптер ще бъде тук всеки момент.

Майк откопча своята сбруя, а Марк се зае да откопчее тази на Джери.

— Зарежи това. Никъде няма да ходя — измърмори едрият поляк. Брадичката му беше покрита с кръв. Вдигна някакъв предмет, за да го видят останалите. Някак си беше успял да измъкне парче пластичен експлозив „Семтекс“ и детонатор от джоба на бойната си униформа. — Нека дам един последен изстрел.

— Ски! — Майк го погледна умолително.

— Не и този път, приятелю. Нямам сили.

— Дявол да те вземе, Джери — наруга го Хуан. — Аз мога да те нося. Моторницата е на по-малко от километър.

Чу се шум от приближаващ хеликоптер.

— Мразя сбогуванията — каза Пуласки. — Просто тръгвайте.

— Ще се погрижа за семейството ти. — Хуан се опита да го погледне в очите, но не можа. Сложи си сбруята за трийсеткилограмовото ядрено захранване и скочи от хеликоптера. Отдели малко време да завлече безчувствения аржентински пилот в шубраците, след това потърси прикритие и насочи автомата си в посоката, от която предполагаше, че ще се появят аржентинците.

— Джери, дай им да се разберат — каза Марк.

— И ти, друже.

Очите на Майк Троно се изпълниха със сълзи.

— Сбогом — каза той и скочи от хеликоптера.

Като използваша джиписеа, тримата поеха към моторницата. Плутоният не тежеше толкова на Хуан, колкото вината, че оставя Джери. Бяха воювали рамо до рамо пет-шест години и се бяха черпили във всеки пристанищен бар от Шанхай до Истанбул.

Никога не би могъл да си представи, че ще изостави Джери Пуласки в забравена от Бога джунгла, за да може той да се самовзриви

и така да им даде шанс да избягат.

При всяка крачка трябваше да се бори с подтика да се върне.

Балдахинът от листа над главите им приглушаваше шума на аржентинския хеликоптер, но не можа да притъпи отсечения лай на автоматичния огън, който избухна десет минути след като тръгнаха на път. Стори им се, че продължи безкрайно.

Ако Джери вече не беше умрял от раните си, унищожителната стрелба със сигурност го беше убила. Изражението на Хуан стана още по-мрачно и той започна да усеща тежестта на подплатените найлонови презрамки, които се забиваха болезнено в раменете му. Сбруята беше направена за по-широкия гръб на Джери и сега захранването висеше ниско и неудобно.

Мълчаха, докато крачеха към реката и лодката. Автоматичната стрелба беше накарала обитателите на джунглата да замълчат, а вятърът не проникваше в сумрака под дърветата. Беше призрачно, тихо и потискащо.

Взривът, който прогърмя, не беше като далечна гръмотевица, а по-скоро като силен пукот. Миг по-късно се чу и вторичен взрив.

Знаеха какво се е случило. Джери беше издържал, докато войниците са започнали да слизат от хеликоптера, и е взривил семтекса. Втората експлозия беше от резервоара на откъснатия хеликоптер. Сигурно имаше оцелели сред аржентинските командоси, но преследване нямаше да има.

8.

Радиовръзката се изгуби. Не беше за вярване. Докато лейтенант Хименес говореше, се чу някакъв трясък. Майор Хорхе Еспиноза опита отново, викайки позивната на лейтенанта — „Ягуар“.

Той беше останал в лагера на секачите, защото бе изкарал повече курсове по първа помощ, а тук уменията му бяха крайно нужни. Шестима войници бяха загинали на място, а трима вероятно никога вече нямаше да ходят. Други двама бяха в тежко състояние с множество разкъсвания и счупени кости. Само Хименес се беше измъкнал невредим от катастрофата. Еспиноза беше използвал всички превръзки, които войниците носеха в личните си аптечки, и беше свалил куфарчето за първа помощ от втория хеликоптер, преди да изпрати Хименес и петима войници от резерва след крадците.

Знаеше, че са американци. Кой друг би проследил сателита и можеше да изпрати екип за издирване толкова бързо? Обаче между това да знаеш и да го докажеш съществува голяма разлика. Сега, когато името на Аржентина се ценеше толкова малко в света, да обвиниш янките без доказателства щеше да е чисто хабене на сили.

Хименес трябваше да залови поне един от тях. За предпочитане с чарка от сателита.

За пореден път си зададе въпроса какво толкова важно може да има в този сателит, за да рискуват Щатите живота на своите командоси. Според инструктажа, който беше получил, ставаше дума за някаква научноизследователска мисия, но равнището на интереса им му подсказваше, че става дума за нещо друго, и то почти сигурно е военно. Ако си върнеше отломката плюс един от янките, пропагандният удар, за който беше споменал Раул, нямаше да е чак толкова невъзможен.

— Ягуар, обади се, мамка му!

От ръчната радиостанция се чу силно пращане и той рязко я отдръпна от ухото си. Хименес беше докладвал, че са напомпали кацналата машина с няколкостотин куршума от автоматите. Щели да

изчакат няколко минути, за да видят дали ще избухне, и ще спуснат долу трима души по въжета.

— Хименес, ти ли си?

— Шефе?

— Хименес, говори.

— Аз съм, нещата са зле.

— Какво се случи?

— Бяха заложили бомба в хеликоптера. Избухна точно в мига, когато хората ми щяха да стъпят на земята. Взривът не беше много силен, но достатъчен, за да изтика моя хеликоптер на трийсетина метра. Това ни спаси живота, защото резервоарът на другия избухна. Огненото кълбо беше огромно.

— Какво стана с хората ти?

— Тримата, които се спуснаха по въжетата, са мъртви. Обаче виждаме още един човек на земята, който е оцелял от взрива.

Еспиноза се зарадва на новината и обнадежден попита:

— Един от техните?

— Не, другият пилот, Хосеп. Изглежда е ранен, защото са го превързали, преди да избягат.

Еспиноза се замисли.

— Каза, че се намираш на около осем километра от река Рохо?

— Точно така.

— Значи имат лодка. Трябва да са се промъкнали снощи, докато онези безполезни граничари са спали.

— Не мисля, че имаме достатъчно гориво, за да ги преследваме.

— Гласът му изразяваше разочарование. — А и пилотът казва, че апаратът може да е повреден от първия взрив.

— Няма значение. Отбележи местоположението на Хосеп, за да изпратим екип да го прибере, и се върни право в базата. Обади се предварително по радиото, така че третият хеликоптер да е готов за излитане веднага щом кацнеш. Вероятно разполагат с бърза лодка, но би трябвало да успееш да ги хванеш, преди да стигнат до Парагвай. Аз ще вдигна гранични войски по тревога. Могат да изпратят патрулни лодки по реката и да спират всеки, който изглежда подозрителен.

— Още можем да ги пипнем, шефе.

— Ще ги пипнем — съгласи се Еспиноза и се усмихна.

Хуан и хората му стигнаха до лодката след малко повече от час. Моторницата лежеше под прикритието си от листа и клонки. Хуан хвърли захранването на палубата, а Мърф и Троно започнаха да махат камуфлажа. Двата извънбордови двигателя заработиха, щом завъртя ключа. Хуан знаеше, че тази моторница може да надбяга всеки съд по реката, но не си правеше илюзии, че посрещането пред парагвайската граница не е вече подготвено.

— Въжето прибрано — докладва Марк, след като отвърза дебелото найлоново въже, завито около дънера на дървото. Когато Кабрило не реагира, той се провикна:

— Хуан?

— Извинявай. Бях се замислил.

Хуан бутна напред дроселите и лодката изпълзя от скривалището си. По реката нямаше движение, така че след няколко минути вече се носеха с повече от четирийсет възела. Намаляха само на завоите без видимост, но след това моторницата отново вирваше нос и се понасяше с пълна мощност.

Тъй като сега плаваха по течението, им трябваше по-малко време да стигнат до основната река. Бяха изтощени от събитията през последните двайсет и четири часа, но въпреки това бяха нащрек, когато се насочиха на север. Майк застана на кърмата, за да оглежда небето за преследвачи, а Хуан и Марк сканираха бреговете за нещо необичайно.

В продължение на час не видяха нищо, но след това Марк Мърфи потупа Хуан по рамото, подаде му малък бинокъл и посочи към няколко точки пред носа.

Хуан веднага разпозна двете моторници марка „Бостън Уейлърс“, които се носеха към тях с пълна скорост. Нямаше нужда да разглежда внимателно пътниците, за да знае, че са въоръжени до зъби.

— Майк — извика той през рамо, — имаме си компания.

— Стига бе, не е възможно — извика Троно в отговор. — Един хеликоптер ни приближава на шест часа.

Кабрило не си направи труда да се обърне и да погледне. Моторниците се приближаваха твърде бързо, за да се тревожи за хеликоптера. Движейки се с четирийсетина възела, те щяха да бъдат при тях след секунди.

Трепкащи светлинки се появиха от двете лодки. Аржентинците бяха открили огън, преди да попаднат в обхват. Малки фонтанчета започнаха да избухват по повърхността на реката, далеч от носещата се напред лодка.

Хуан изчака, без да обръща внимание на стрелбата, докато разстоянието между моторниците стана четирийсет и пет метра. На всяка от лодките имаше по трима мъже: кормчията и двама стрелци, които бяха легнали на носовете. Но тъй като моторниците подскачаха по повърхността на водата, те не можеха да се прицелят добре. Малките лодки бяха твърде нестабилни.

Естествено и Марк не можеше да отпрати точен изстрел, защото и тяхната моторница подскачаше.

— Дръжте се! — извика Хуан. После свали дроселите и завъртя руля до край. Въпреки че бордовете бяха изпуснати, моторницата направи съвършен завой, вдигна цял облак пенеста вода и спря почти на място. Майк и Троно реагираха на мига, защото бяха практикували тази маневра безброй пъти и знаеха какво прави Хуан. Сега, когато лодката се полюшваше, те можеха да предугаждат движенията и да ги компенсират с автоматите си. Откриха огън, докато двете вражески моторници профучаха само на трийсетина метра от тях. Двамата кормчии, застанали в откритите рулеви рубки, поеха повечето от куршумите. Единият беше надупчен от хълбока до рамото и политна през фалшборда. Другият отнесе куршум в главата и рухна върху щурвала.

Движеща се все още на пълни обороти, моторницата започна да се отклонява от курса заради натиска на мъртвия кормчия върху щурвала. Центробежните сили тласнаха трупа в противоположната посока и той се плъзна от рубката, но ръката му остана заклещена между спиците на щурвала. Моторницата направи остър завой, блъсна се във вълната, вдигната от лодката на Хуан, и се обърна. Заби се във водата и след миг изскочи с обърнат нагоре кил.

Другата аржентинска моторница продължи да се носи нагоре по реката, без да се разбере дали на борда й има жив човек.

Хуан направи завой и отвори дроселите докрай. Носът отново изскочи над водата и дълбоко газещият V-образен корпус се понесе побързо от всяка друга лодка.

Раул Хименес не обръщаше внимание на вятъра, който го блъскаше, докато стоеше до отворената врата на хеликоптера. Беше смаян, че първата моторница се преобърна и потъна. Вторият съд на гранични войски продължаваше по реката зад опашката на хеликоптера. В първия миг си помисли, че страхливците са духнали, но след миг лодката се блъсна с пълна скорост в брега и се сплеска като кутийка от бира. Извънбордовите двигатели се откъснаха от монтажната греда и полетяха във високи дъги към джунглата, а тримата мъже бяха разхвърляни из храсталаците като парцалени кукли. Хименес нито забеляза, нито го беше грижа дали някой от тях е жив. Цялото му внимание беше съсредоточено върху бягащата моторница по реката.

Разпозна черния плавателен съд като предпочитания от американските специални части тип, макар че се предлагаше и на свободния пазар, така че можеше да са и наемници. Трябваше му само един жив от тях. Искаше и останалите живи, но когато приключеше с тях, нямаше да стават за показване по телевизията.

Този хеликоптер не беше екипиран с монтирана на вратата картечница, но бяха взели оръжието от повредения при взрива и приспособиха нещо като тринога, използвайки въжета, прекарани през халките за закрепване на товари по тавана. Хименес стоеше зад нея и наблюдаваше как моторницата постепенно се уголемява. Единият от крадците управляваше, а другият наблюдаваше приближаващия се хеликоптер с вдигнат нагоре автомат. Третият мъж лежеше на палубата и беше или ранен, или мъртъв.

Още като дете Раул Хименес обичаше да ловува. Беше си измайсторил първата прашка от ивица вътрешна гума и парче дърво и убиваше стотици птици около семейната ферма. С първата си пушка, подарък за десетия му рожден ден, започна да преследва по-голяма плячка. Уби дори ягуар от ловджийски заслон с един изстрел от над шестстотин метра, което според приятелите му беше невъзможно.

Обаче в деня, когато уби за пръв път човек — дезертър, когото капитан Еспиноза му заповяда да намери — Хименес разбра, че вече никога няма да усети подобно задоволство от лова на животни. Беше преследвал дезертъра пет дни през най-непроходимата джунгла, която

Аржентина можеше да предложи. Беглецът беше хитър и направи този лов най-добрия в живота му.

Сега Хименес изпита същото удовлетворение, когато мерникът и мушката на картечницата заспаха върху черната моторница. Точно когато дръпна спусъка, пъргавата лодка направи рязък завой и големите куршуми започнаха да се ръсят по водата, превръщайки я в съзвездие от бели фонтанчета.

Той изруга, прицели се отново и пак пусна един откос. Обаче кормчията долу сякаш четеше мислите му, защото този път куршумите се забиха в реката откъм левия борд на моторницата. Сигурен, че този път лодката ще завие наляво, Хименес пусна един превантивен откос там, където предполагаше, че тя ще се озове след малко, но кормчията пак го надхитри — зави още надясно, мина под хеликоптера и излезе от другата му страна, където нямаше врата.

— Завърти се — изрева Хименес в микрофона. — Дай ми тъгъл за стрелба.

Пилотът натисна джойстика докрай и еурокоптерът се завъртя около оста си, като продължаваше да се носи нагоре по реката. Летеше почти странично, но въпреки това с лекота поддържаше скоростта на моторницата.

За трите секунди, през които Хименес изгуби лодката от поглед, мъжът, когото сметна за мъртъв или ранен, се беше изправил на коляно. Зад него в палубата имаше отворен капак на скрито складово отделение. На рамото му лежеше заплашителна черна тръба, насочена към хеликоптера. Разстоянието беше по-малко от шейсет метра.

Майк Троно изстреля зенитната ракета „Стингър“ в мига, в който аржентинецът откачи сбруята си. Инфрачервените сензори на ракетата имаха само част от секундата, за да се задействат, да открият източника на топлина от ауспуха на машината и да зададат курса. Хименес скочи от хеликоптера миг преди ракетата да се забие в отсека за турбината под въртящия се ротор. Тежащата два килограма бойна глава се взриви. Хименес беше подхванат от взривната вълна, която запали дрехите му и го запрати във водата с огромна сила. Ако не беше паднал с краката напред сред вдигнатите от двигателите на моторницата вълни, щеше да се удари като в цимент. Водата изгаси запалената му униформа и предотврати по-тежки изгаряния. Той изскочи на повърхността и изкашля глътка речна вода. Усещаше

кожата си така, сякаш го бяха топили в киселина. Петнайсет метра пред него еврокоптерът се стовари в реката, а от вратите му и избитото предно стъкло излизаше дим. Хименес нямаше време да си поеме въздух, защото летателният апарат се обърна и витлото му заблъска водата. То се пръсна като прозоречно стъкло и навсякъде се разлетяха отломки. Няколко се понесоха над повърхността и щяха да обезглавят Хименес, ако не се беше гмурнал. Изпод водата видя как пламъците облизват разбития корпус на хеликоптера и пилота, все още придържан от коланите на седалката. Ръцете на мъртвеца се полюшваха от течението като водорасли.

Хименес изскочи с усилие на повърхността и чу рева на пламъците. От моторницата нямаше и следа. Бяха свалили хеликоптера, а преди това унищожиха двете моторници на гранични войски. Пътят им към Парагвай беше свободен. Хименес заплува към брега, а болката в изгорелите му ръце го пронизваше при всяко загребване.

— Добър изстрел — извика Хуан, след като аржентинският хеликоптер рухна в техния килватер.

— За Джери — каза Трно и остави преносимия комплекс на палубата, за да го зареди с втората ракета, съхранявана в един от тайните оръжейни складове на борда. Марк Мърфи стоеше на носа и наблюдаваше за други нападатели.

— Още ли се придържаме към първоначалния план?

Кабрило се замисли и отговори:

— Да. По-добре на сигурно място, отколкото да си хапем задника. Разходите за моторницата ще станат поредното перо в черната каса на ЦРУ.

Хуан още управляваше, а Марк играеше ролята на вахтен. Майк се зае да подготвя последната част от операцията, така че, когато загасиха двигателите на осем километра от границата с Парагвай, екипировката им беше готова. Отново нахлузиха неопрените и си сложиха обемистите дрегерови комплекти на гърба. Хуан напълни и компенсаторите си за плаваемост, защото щеше да носи захранването.

След като срязаха гумените бордове, измъкнаха и тапата на дъното. Моторницата започна да потъва откъм кърмата, повлечена от

тежките си двигатели. Останаха на борда дори когато тя се скри под водата, за да са сигурни, че ще легне на дъното. Течението ги беше избутало още половин километър в южна посока, но трябваше да се уверят, че лодката няма да изплува. Толкова близо до брега дъното на реката представляваше бъркотия от сплетени гниеци дървета. Вързаха лодката за един по-дебел клон и поеха на север, тласкани във водата от почти безшумни водолазни скутери.

Тъй като се бореха с течението, им трябваше почти два часа, за да стигнат до границата, и още два, докато прецениха, че е безопасно да излязат на повърхността. Аккумуляторите на скутерите бяха почти изразходвани, а кислородът в апаратите беше на свършване. Обаче бяха успели.

Дадоха си почивка, преди да започнат шестчасовия преход до наколната колиба, където бяха спали преди трийсет и шест часа. Там имаше вързана малка алуминиева лодка с двигател.

Когато стигнаха в базата, Майк просто седна, облегна се на едно дърво и задряма. Хуан му завидя. Макар да беше по-близък с Джери от него, Майк не се обременяваше с чувство на вина заради смъртта му. Измъчваше го само тъгата. Марк Мърфи, известен с любовта си към техниката, започна да изучава захранването.

Хуан се дръпна малко встрани и извади сателитен телефон от една непромокаема кесия. Беше време да се обади.

— Хуан, ти ли си? — попита Макс Хенли още след първото позвъняване. Хуан си го представяше как седи в оперативния център на „Орегон“ още от началото на операцията, пие чаша след чаша кафе и дъвче мундщука на стара лула.

Телефоните бяха толкова добре защитени, че не съществуваше и най-малката вероятност някой да ги подслуша, затова нямаше нужда да употребяват кодови наименования и псевдоними.

— Взехме го — отговори той с толкова умора в гласа, сякаш никога нямаше да се възстанови. — Намираме се на шест часа път от координатна точка „Алфа“.

— Веднага ще звънна на Ланг. Откакто тръгнахте, ми досажда на всеки двамадесет минути.

— Има още нещо. — През сателитната връзка гласът на Хуан беше леден. — Този път Джери плати сметката.

Почти трийсет секунди минаха в мълчание.

— О, Божичко! Как стана?

— Смяташ ли, че има значение?

— Да, прав си, няма.

Хуан въздъхна дълбоко.

— Приятелю, трябва да ти кажа, че наистина ми е трудно да го приема.

— Искаш ли, когато се върнеш, да заминем някъде двамата? Можем да отидем в Рио, ще си настаним задниците на плажа и ще зяпаме девойки по бикини?

Свободно време? Това звучеше добре, но Кабрило не се чувстваше привлечен от идеята да оглежда жени, които са на половината на неговите години. Освен това знаеше, че след три провалени брака и Макс не иска нова връзка. След това се сети за катастрофалния цепен и предложението на Марк да съобщят на семействата на мъжете, загинали в него. Точно от това имаше нужда душата му. Не да зяпа красиви момичета, а да дари на група непознати жадуваното душевно спокойствие.

— Харесва ми идеята — отговори той, — но трябва да поработим по изпълнението. Ще говорим за подробностите, когато се върнем на кораба. Освен това можеш да идеш в кабинета ми. В писалището трябва да е завещанието на Джери. Нека са заловим веднага с тази работа. Той не обичаше много-много бившата си жена, но има дете.

— Дъщеря — уточни Макс. — Помогнах му да създаде попечителски фонд за нея. Той ме направи попечител.

— Благодаря. Задължен съм ти. Ще се приберем вероятно утре на разсъмване.

— Кафето ще ви чака.

— Ей, председателю — подвикна Марк след малко. — Я ела да видиш.

— Какво има? — Хуан отиде до мястото, където Марк седеше с кръстосани по турски крака.

— Виждаш ли това? — Той посочи две малки вдлъбнатини по повърхността на лъскавата метална кутия.

— Аха.

— Те отговарят на две дупки в найлоновата сбруя. Това са попадения от изстрелите, когато излетяхме с хеликоптера.

— Да... деветмилиметрови куршуми, изстреляни почти от упор. Значи това нещо е толкова здраво, колкото НАСА твърдеше.

— Но я виж това. — Марк се напъна да обърне трийсеткилограмовото хранване, за да се види другата му страна, и посочи една по-голяма вдлъбнатина в парчето сателит.

Хуан го погледна въпросително.

— По сбруята не намерих нищо, което да отговаря на това. Направено е преди хранването да попадне в наши ръце.

— Аржентинците ли са го направили?

Марк поклати глава.

— Нали гледахме как го откопават и го изгубихме от поглед само за няколко минути, докато го товареха на пикапа. Не си спомням да съм чул изстрел. А ти?

— Не. Възможно ли е да се е получило, когато трупите са ударили камионетката?

— Не мисля. Трябва да направя някои изчисления, но не мисля, че в сблъсъка е имало достатъчно енергия, за да причини това. Освен това пикапът се плъзна и обърна на кална почва. Няма да е нищо достатъчно твърдо и достатъчно малко, за да причини такава гладка вдлъбнатина.

— Значи се е случило, докато ракетата е летяла? Тогава е имало повече от достатъчно енергия, нали?

— Точно така — каза Марк тържествуващо, сякаш го е знаел през цялото време. — Проблемът е, че това е горният край на ядреното, хранване. То е щяло да бъде защитено от взрива както от вертикалната скорост на ракетата, така и от размерите на самото хранване.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм сигурен. С удоволствие ще изследвам тази вдлъбнатина, когато се върнем на „Орегон“, но нали трябва да го предадем на представител на ЦРУ в Асунсион. Никога няма да научим отговора.

— Какво ти подсказва инстинктът?

— Сателитът е бил свален преднамерено с оръжие, което притежават само две страни в света. САЩ и...

— ... Китай — довърши Хуан.

9.

Хюстън, Тексас

Томас Паркър нямаше ни най-малка представа в какво се набърква, когато започна работа в НАСА. В негова защита трябва да се каже, че беше израснал в провинциалния Върмонт и родителите му никога не бяха притежавали телевизор, защото сигналът от тази страна на планината, където те отглеждаха крави, беше много слаб.

Знаеше, че става нещо, още през първия му ден в Космическия център „Джонсън“, когато секретарката му постави една красива стъклена бутилка на бюфета зад писалището му и каза, че това е за Джини. Помоли я да обясни и когато тя осъзна, че той няма ни най-малка представа коя е Джини, се изкиска и отговори тайнствено, че скоро ще разбере.

След това в кабинета му анонимно беше доставено ръчно изработено и боядисано духало. Паркър пак не знаеше какво означава това и помоли за обяснение. Още няколко от секретарките бяха разбрали за неговото невежество, както и началникът му — полковник от военновъздушните сили и заместник-директор на програмата за обучение на астронавти.

Последното парченце от пъзела беше снимка на мъж на петдесетина години с оредяваща рижа коса и светлосиви очи. На Паркър му трябваше известно време, за да съобрази, че подписът на нея е на Хейдън Рорк. По онова време търсенето в Интернет още беше в началото си, така че трябваше да разчита на местната библиотека. Така накрая откри, че Рорк е актьор, играл ролята на психиатър от НАСА на име Алфред Белоуз^[1], непрекъснато заяждан от астронавта Антъни Нелсън заради духа, или джина, който е открил на плажа.

Д-р Том Паркър беше психиатър в НАСА и шегите за „Мечтая за дух“^[2] така и не спряха. След почти десетгодишна работа по програмата Паркър вече притежаваше дузина подобни бутилки като онази, която джинът наричаше свой дом, както и снимки с автографи

на повечето от актьорите и няколко оригинални сценария на Сидни Шелдън.

Той нагласи уебкамерата върху горната част на екрана, за да изпълни желанието на сегашния си пациент — Бил Харис.

— Така е по-добре — обади се Харис от „Уилсън-Джордж“. — Виждах снимката на Лари Хагман^[3], но чувах твоя глас.

— Е, поне изглежда по-добре от мен — отбеляза Паркър.

— Насочи камерата към Барбара Идън^[4] и ще ми направиш кеф.

— Така. Говорехме за членовете на твоя екип. След няколко дни си тръгвате от Антарктида. Какво е тяхното настроение?

— Всъщност са разочаровани — отговори астронавтът. — Наближава ни фронтът на циклон. Метеоролозите от „Макмърдо“ твърдят, че бурята щяла да продължи само няколко дни, но всички видяхме данните. Бурята покрива почти цяла Антарктида. Ние ще заседнем за седмица или повече, а след това ще са нужни още два-три дни, за да се почистят тяхната и нашата писта.

— Какво изпитваш към ставащото? — попита Паркър. Той и бившият пилот-изпитател бяха разговаряли достатъчно през изминалите месеци, за да бъдат честни един към друг. Знаеше, че Харис няма да спести истината.

— Същото като всички останали — отвърна Бил. — Тежко е, когато нещо отдалечи целта ти във времето, но ние сме тук за това, нали?

— Точно така. А как се отрази това на Анди Генгъл?

— След като вече не може да се разхожда навън, през по-голямата част от времето стои в стаята си. Честно казано, не съм го виждал повече от дванайсет часа. Последният път беше в залата за почивка. Само минаваше от там. Попитах го как е, той измърмори „добре“ и продължи нататък.

— Би ли казал, че асоциалното му поведение се е задълбочило?

— Не — отговори Бил. — Същото си е. Той беше мизантроп, когато пристигна, такъв е и сега.

— Ти спомена, че си се опитал да го привлечеш. Някой друг направи ли подобен опит?

— Аксел е опитал и е бил отблъснат. Както казах и преди, проверяващите, които му разрешиха да презимува тук, са допуснали

грешка. Той не е създаден за подобна изолация или поне не като действащ участник в екип.

— Бил — каза Паркър и за по-голяма тежест приближи лице до камерата, — какво ще стане, ако се окажеш в космическата станция или на път за Луната и осъзнаеш, че лекарите, които са оценявали твоите съекипници, са допуснали същата грешка?

— Да не би да намекваш, че ще превъртя? — попита Харис с кикот.

— Не — усмихна се в отговор Паркър, — но другите членове биха могли. И така, какво ще направиш?

— На първо място, ще се погрижа всеки да си носи бремето. Ако не иска да говори много, хубаво, но трябва да си върши работата.

— А ако откажат?

Бил Харис изведнъж погледна през рамо, сякаш беше чул нещо.

— Какво има? — попита психиатърът.

— Прозвуча като изстрел — отговори Харис. — Веднага се връщам.

Паркър гледаше как астронавта става от стола си. Беше преполовил разстоянието до отворената врата на стаята си, когато някакъв силует прекрачи прага. Харис залитна назад, нещо удари камерата и Паркър вече не виждаше нищо. Скоро мракът на дисплея придоби леко моравя отсянка. Образът изсветляваше все повече и повече, преминавайки от тъмнолилаво до червено.

Отне му известно време да осъзнае, че онова, което удари камерата, е съсирек, плъзнал се по обектива. Не можеше да различи много подробности заради кръвта, но нямаше следа от Бил Харис, а от тонколониите се чу женски писък.

Мина цяла минута, преди писъкът да секне. Паркър продължи да се взира в екрана, но видя само размазан силует да прекрачва прага.

Той провери два пъти дали компютърът му записва, както правеше винаги при сеансите с неговия далечен пациент. Всичко беше на сигурно място на твърдия диск. Като предпазна мярка си изпрати първата част от файла по електронната поща с копие до своя началник.

Остави компютъра да продължи да записва, вдигна телефона и набра прекия номер на началника си.

— Кейт Дивър.

— Кейт, Том се обажда. Нещо става на „Уилсън-Джордж“. Прегледай имейла, който ти пратих. Прескочи началото и изгледай последните пет минути. Обади ми се, когато свършиш.

Шест минути по-късно Том вдигна слушалката на първото позвъняване.

— Какво мислиш?

— Със сигурност зная, че няма огнестрелни оръжия на тази станция, но съм уверен, че това беше изстрел.

— И аз така мисля — съгласи се Паркър. — За да бъдем сигурни, трябва да го чуе експерт. Кейт, положението е лошо. Не зная дали чу разговора между мен и Бил, но „Макмърдо“ не може да изпрати самолет преди седмица или дори повече. Не може да проведе дори разузнаване от въздуха.

— Кой е водещият в изследванията?

— Пенсилванският университет наблюдава през цялото време, ако имаш това предвид.

— Има ли с кого да се свържеш там?

— Да, мисля, че се казваше Бентън. Да, Стив Бентън. Той е климатолог, или нещо такова.

— Обади му се и разбери дали още получават телеметричните данни. Провери дали имат и други камери, които работят в момента. Трябва да се свържем с „Макмърдо“, да им съобщим какво става и да проверим дали не могат да изпратят самолет до „Уилсън-Джордж“ по-рано.

— И там имам човек — каза Паркър, — в Антарктическата програма на САЩ. Управлява ги Националната научна фондация.

— Добре. Искам информация на всеки час и се погрижи отсега нататък някой да гледа компютъра ти. Ще ти изпратя хора, ако имаш нужда.

— Ще повикам секретарката си, докато провеждам разговорите, но вероятно по-късно през деня ще се възползвам от предложението ти.

Както се случва понякога в бюрокрацията, времето, нужно, за да се задвижат нещата, се оказа забележително кратко. В края на деня специалистът от хюстънската полиция беше изслушал записа, но не можа да определи със сигурност дали става дума за изстрел. Според него вероятността да е изстрел бе седемдесет и пет процента.

Дежурният в летищната кула на „Макмърдо“ потвърди, че всичките им машини са на земята заради лошото време и никакво извънредно положение не може да е толкова сериозно, че да рискуват живота на някой от екипажите. Край станцията „Палмър“, единствената друга американска станция на полуострова, положението беше още по-тежко, така че и за тях беше невъзможно да проверят какво става в „Уилсън-Джордж“. Бяха направени сондажи сред други нации с разположени наблизко изследователски центрове. Най-близка се оказа аржентинската станция, но въпреки връзките сред научната общност те категорично отхвърлиха молбата.

В осем вечерта новината за извънредното положение достигна до съветника по националната сигурност на президента. Тъй като „Уилсън-Джордж“ се намираще толкова близо до аржентинската база и имаше съмнение за стрелба, съществуваше възможност да са били нападнати. Различни идеи бяха обсъждани до късно през нощта и накрая беше изпратено искане до Националната разузнавателна служба да се пренастрои един сателит, за да заснеме изолираната изследователска станция.

До разсъмване снимката беше анализирана, но дори забележителна оптика на сателита беше победена от бурята, която бушуваше върху половината континент.

И тогава, както често се случва в бюрокрацията, резултатността приключи. Никой не знаеше каква трябва да е следващата стъпка. Цялата информация, която можеше да се събере и проучи, беше събрана и проучена. Трябваше да се вземе решение, но не можеше да бъде намерен човек, който да го направи.

Когато Лангстън Овърхолт пристигна малко след девет в Лангли, той взе чашата кафе, която секретарката беше приготвила за него, и влезе в кабинета си. Зад бронираното стъкло на прозореца се виждаха раззеленени дървета. Вятърът танцуваше с клоните им и рисуваше фрактални сенки по моравата.

Кабинетът му беше спартански. За разлика от множество други висши служители на ЦРУ, Овърхолт нямаше „стена на егото“ — снимки, на които да е увековечен с високопоставени персони. Никога не беше изпитвал нужда да рекламира своята важност пред света, но при неговото обвито в легенди име това не беше и нужно. Всички, които идваха при него тук, на седмия етаж, добре знаеха кой е. И

докато много от достиженията му оставаха дълбоко заровени тайни, с годините се беше дочуло достатъчно, за да осигури положението му в Агенцията. По стените имаше само няколко снимки, най-вече портрети, заснети, докато семейството му нарастваше, и само една моментална снимка с виолетови отсенки, на която се виждаха той и млад азиатец. Само специалист би различил в него тибетския Далай Лама.

— Да, може би малко ето — измърмори той, когато стрелна поглед към снимката.

Прочете информацията, която беше разпратена на всички висши служители. Тя беше много по-подробна от изпратената на президента, който още в началото на своето управление бе дал да се разбере, че не обича да му досаждат с подробности.

В нея се съдържаха обичайните световни новини: бомба избухнала в Ирак, петролни работници убити в Нигерия, Северна Корея продължава със стойките си покрай демилитаризираната зона. Произшествието в полярната станция „Уилсън-Джордж“ беше отбелязано с едно изречение на предпоследната страница, след съобщение за предстоящото арестуване на сръбски военнопръстъпник. Ако се беше случило в друга антарктическа база, Овърхолт не би му отделил време, но от информацията ставаше ясно, че аржентинците имат база на осем километра от американската, и резкият им отказ да изпратят екип да провери какво става събуди инстинктите му. Той поиска записа от камерата на Паркървия компютър.

След това веднага разбра какво трябва да се направи.

Свърза се с директора на отдела за Южна Америка и му отговориха, че предната вечер Кабрило е предал захранването на двама куриери на Агенцията в Асунсион и в момента лети с чартърен полет към калифорнийското крайбрежие.

Овърхолт прекъсна разговора по вътрешния телефон и се обади в Хюстън на д-р Паркър. След това проведе международен разговор.

[1] Игра на думи, Bellows означава и „духало“. — Б.пр. ↑

[2] Едноименна серия от поредицата „Зоната на здрача“ — Б.пр.

↑

[3] Американски актьор, придобил известност с участието си в сериала „Далас“. — Б.пр. ↑

[4] Американска актриса, която играе ролята на духа в споменатия епизод от „Зоната на здрача“. — Б.пр. ↑

10.

След час под душа и закуска от яйца, препечени филийки и билков чай — Морис, корабният стюард, отказваше на Кабрило всичко, съдържащо кофеин — Хуан продължаваше да се чувства неспокоен. Трябваше да си легне, но завивката му, пълна с гъши пух, му изглеждаше непривлекателна. Знаеше, че сънят няма да го споходи лесно. След като го прегледа, д-р Хъксли му предписа лекарство, но той отказа да го вземе. Не се наказваше заради смъртта на Джери, но химическото забвение не му се струваше почтено спрямо паметта на приятеля му. Ако мислите за едрия поляк щяха да го държат буден, той беше готов да плати тази цена.

Бяха се върнали на борда на „Орегон“ само три часа по-рано, след като в парагвайската столица се качиха на полет за Бразилия. Първия час прекараха в разговори с екипажа за случилото се и как Джери е пожертвал живота си, за да могат да се измъкнат. За вечерта вече се подготвяше заупокойна служба. В кухнята бяха заети с приготвянето на традиционни полски ястия, включително пирожки, панирани котлети и сладкиш със сирене за десерт.

Обикновено Кабрило водеше тези служби, но сега помоли Майк Троно да го направи.

Излезе от каютата си, за да проведе един бавен оглед на своя кораб, който лежеше на котва пред Сантос. Тропическото слънце загряваше стоманените палуби, но морският бриз го разхлаждаше под тънката ленена риза. Дори и за най-наблюдателните очи „Орегон“ имаше вид на готов за скрап плавателен съд. Боклуци се търкаляха по палубата и там, където боята се лющеше или се беше надигнала, се виждаха толкова много различни цветове и оттенъци, сякаш беше боядисана в камуфлажна окраска. Разположената в средата светла ивица на иранското знаме беше единственият ярък цвят по стария товарен кораб.

Хуан отиде до варел за нефта близо до релинга на кораба, измъкна микрофон със слушалка от джоба си и повика оперативния

център. „Орегон“ разполагаше със сигурна вътрешна безжична връзка.

— Здравей — обади се пискливият глас на Линда Рос.

— Здравей — отговори Кабрило. — Направи ми една услуга. Активирай палубно оръдие номер пет.

— Проблем ли има?

— Не, просто правя оглед на старото корито. — Всички знаеха, че когато е разстроен, прави оглед на кораба.

— Готово, Хуан.

Старият петролен варел беше повдигнат безшумно от хидравлична стойка, докато не легна напълно настрана. След това нагоре с цевта се издигна средна картучница М-60, завъртя си и зае позиция, насочена към морето. Той огледа лентата с мунициите. По медта не се виждаха следи от корозия, а оръжието беше добре смазано с оръжейно масло.

— Изглежда добре — обяви той и помоли Линда да я прибере.

После се спусна към машинното отделение — сърцето на неговото творение. Тук беше чисто като в операционна зала. Революционният двигател на „Орегон“ използваше свръхохладени магнити, за да извлича свободните електрони от морската вода в система, известна като магнито-хидродинамична. Технологиата още беше експериментална и никой друг кораб в света не я използваше. Помещението беше доминирано от криогенните помпи, нужни за охлаждане на магнитите до температура триста градуса под нулата. Основните водометни движители бяха разположени по протежението на „Орегон“ и имаха диаметъра на влакова цистерна. В тях бяха затворени витла с варираща геометрия, импелери, и ако не бяха скрити в утробата на стар товарен кораб, биха могли да бъдат атракцията на всеки музей за модерно изкуство. Когато водата преминаваше през тях, цялото пространство вибрираше от невъобразима мощ.

„Орегон“ можеше да развива скорости, нечувани за кораб с неговите размери, и да спира като спортен автомобил. Със своите мощни, разположени напъряко маневрени помпи и дюзи той можеше да се завърти на място.

Хуан продължи да крачи бавно из кораба без някаква ясна мисъл в главата.

Обикновено коридорите и работните помещения бяха изпълнени с оживени разговори и закачки, но не и днес. Мъжете и жените в

Корпорацията изпълняваха унило своите задължения — знаеха, че един от тях вече го няма. Хуан не усети никакво обвинение от страна на екипажа и това започна да облекчава бремето му. Нямаше обвинения, защото всички чувстваха известна отговорност. Те бяха екип и споделяха и победите, и пораженията.

Кабрило прекара около пет минути в съзерцание на един малък Дега, закачен в коридора, близо до каютите на екипажа. Непряко осветената картина изобразяваше балерина, която връзваше балетната си пантофка. Според него Дега бе уловил светлината, невинността и красотата по-добре от всеки друг. Това, че можеше да оцени красотата на шедьовъра на Дега и грозната функционалност на картеницата, беше ирония, но естетиката се явяваше под най-различни форми.

В носовия трюм той погледа как моряците се подготвят да извадят от склада резервната моторница с надуваеми бордове. В открито море, далеч от чужди погледи, един от палубните кранове щеше да я извади от трюма и да я спусне във водата откъм десния борд, където на равнището на ватерлинията се намираше хангарът за лодки. Щяха да я вкарат вътре с помощта на лебедка.

Провери и корабния басейн. Обичаше да плува, така поддържаше форма, но след дългия престой във водата през последните два дни вероятно известно време щеше да тренира в салона за вдигане на тежести.

В най-долната част на кораба беше една от неговите най-добре пазени тайни. Това беше прилично на пещера помещение точно под кила, откъдето можеха да спуснат на вода две подводници. Масивни врати се отваряха в долния край на корпуса и миниподводниците можеха да бъдат спускани на вода в басейна и прибирани дори когато корабът беше в движение, макар да беше за предпочитане да е на котва. Инженерното постижение, нужно за създаването на този басейн и неговото поддържане, се оказаха най-голямото предизвикателство пред Хуан.

Хангарът под последния от петте трюма на кораба беше пуст. Черният МД-520Н стоеше на своите подпори със сгънати лопатки на витлото. За разлика от обикновените хеликоптери, този модел нямаше опашно витло. Вместо това ауспухът на турбината беше изведен през опашката, за да противодейства на усукването, предизвикано от главното витло. Тази конструкция го правеше по-тих от повечето

модели хеликоптери, а Гомес Адамс твърдеше, че така изглежда „по-яко“.

Пространството изглеждаше претъпкано заради промените, които трябваше да направят, след като се отказаха от малките хеликоптери „Робинсън D44“.

В лазарета откри Джулия Хъксли — техния обучен във флота лекар, — която превързваше ръката на един от инженерите. Беше се порязал в железарската работилница и се нуждаеше от няколко шева. Джулия носеше обичайната си хирургическа престилка, а конската ѝ опашка беше хваната с ластиче.

— Сам, трябва да зарежеш рома до свършването на смяната — закачи тя пациента си, когато завърши превръзката.

— Обещавам. Повече няма да хващам бормашина, докато съм в алкохолно опиянение.

— Добре ли си? — попита го Джулия вече сериозно.

— Аха. Тъпа работа. През първия ми ден в гаража баща ми каза да не изпускам от очи инструментите си. А аз какво направих? Отместих поглед, докато валцовам парче стомана, то взе, че отскочи, и бум — работилницата има вид на кланица.

В слушалката на Хуан прозвуча сигнал.

— Да, Линда?

— Не, Макс се обажда. Съжалявам, че те прекъсвам, но Лангстън Овърхолт е на телефона. Каза, че иска да обсъди нещо само с теб.

Кабрило се замисли и кимна сякаш на себе си.

— Вече свърших. Благодаря. Кажи му да изчака минутка, докато се върна в каютата си.

— Ало?

— Хуан, съжалявам, че се обаждам толкова скоро след акция, но се страхувам, че изскочи нещо много странно.

— Чу ли?

— Макс ми каза за вашия човек. Съжалявам. Зная какво изпитваш. Във всеки случай — продължи Овърхолт — ти свърши, работа, която си заслужаваше. Аржентинците ще се оплачат в ООН и

ще ни обвинят във всички възможни прегрешения, но като теглим чертата, върнахме си захранването, а те нямат нищо.

— Трудно ми е да повярвам, че всичко това си заслужаваше живота на един човек — измърмори Хуан.

— Погледнато откъм вечните въпроси, вероятно не. Но твоят човек е знаел каква е цената за участие. Всички я знаете.

Хуан не беше в настроение за философски спор, затова попита:

— Какво е това странно нещо, за което спомена?

Овърхолт му разказа всичко, което знаеше за положението в изследователската станция „Уилсън-Джордж“, включително онова, което беше научил от Том Паркър.

Когато той свърши, Хуан отбеляза:

— Значи може да е бил онзи Денгъл...

— Генгъл — поправи го Лангстън.

— Генгъл може да е превъртял и да е избил останалите?

— Напълно възможно, макар че по преценка на д-р Паркър, от онова, което е научил от астронавта, този Генгъл е просто самотник със склонност да вини другите за своите проблеми.

— Лангстън, такива типове избиват семейството си с брадва или стрелят със снайпер от часовникова кула.

— Да, така е. Но все пак не бива да забравяме, че на по-малко от осем километра оттам се намира аржентинска база. Сигурно не си забравил какъв шум вдигаха, че целият Антарктически полуостров е тяхна суверенна територия. Ами ако това е само първата стъпка от по-голяма операция? Там има и други бази. На норвежците, китайците и британците. Те може да са следващите.

— Или пък е работа на някой умопомрачен, който е прекарал твърде много време след ледовете.

— Проблемът е, че няма да имаме точен отговор цяла седмица, дори повече, ако времето не се оправи. Ако е някаква аржентинска игричка, когато се усетим, ще е твърде късно.

— Значи искаш да поемем на юг и да проучим какво се е случило на „Уилсън-Джордж“?

— Точно така. Ще бъде фасулска работа. Бързо спускане, малък оглед и после някой трябва да се обади на добрия стар чичо Лангстън, че няма за какво да се тревожи.

— Добре, ще свършим работата, но трябва да знаеш, че аз и Макс няма да участваме.

Кабрило обясни как са намерили „Летящият холандец“ и че иска да съобщи на семействата на загиналите какво се е случило с близките им преди повече от половин столетие.

— Да, мисля, че това е страхотна идея — оживи се Овърхолт. — Подходящ начин да се откъснете за малко. Екипажът няма да има нужда от вас при тази експедиция. Макс се тормози прекалено, а и ти трябва да смениш обстановката.

— О, и преди да съм забравил, моят човек по оръжията казва, че има вероятност сателитът да е свален.

— Моля?

— Чу ме добре. Върху външното покритие на захранването има няколко вдлъбнатини. Две са резултат от стрелба, но третата е загадка. Трябва внимателно да провериш тази вероятност.

— Планирахме да го направим, но все пак благодаря за предупреждението. Обаче се съмнявам, че твоят човек е прав. Аржентина не притежава технологията да свали ракета в толкова късна фаза от нейния полет. Освен това защо ще го правят? Това не беше военна програма.

— Просто ти казвам. Ако греши, прекрасно. Ако не, работата е съвсем различна. Не забравяй кой показва, че разполага с възможности да свали сателит, и кой пречи на по-строги санкции срещу Аржентина в ООН.

Това предизвика продължително мълчание от страна на Овърхолт.

— Не ми харесва какво намекваш.

— Аз също не го харесвам — съгласи се Хуан. — Но е добър повод за размисъл. Още ли искаш да отидем в Антарктида?

— Да, моето момче, повече от всякога.

11.

Привикването се състоеше от една-единствена дума: „Ела!“

Майор Хорхе Еспиноза прочете много неща в съобщението и нито едно от тях не беше хубаво. Отне му почти дванайсет часа, за да организира транспорта от северната граница до имението на баща си в тревистите пампаси на сто и шейсет километра западно от Буенос Айрес. През последния участък от пътя пилотира сам своя „Гърбайн Леджънт“, витлов самолет, който приличаше на легендарния „Спитфайър“ и притежаваше почти същата мощност. Лейтенант Хименес беше вече превързан и се бе настанил на задната седалка.

Когато му възложиха командването на Девета бригада, бащата на майор Еспиноза изразходва семейни пари, за да построи нов команден център и казарми върху земята на имението. Старата писта на около километър и половина от къщата беше удължена и павирана, за да може да поема транспортни самолети Ц-130 с пълен товар. Освен това беше разширена с допълнителни хеликоптерни площадки и огромен метален хангар.

Самият лагер беше на толкова голямо разстояние от къщата, че дори учебните стрелби с миномети не смущаваха генерала, младата му съпруга и двете им деца. Той разполагаше с подслон за хилядата мъже от елитната част, както и стопански сгради за нуждите им. До плаца имаше маршрут с препятствия, както и голяма спортна зала.

Със своите тревисти простори, гъсти гори и двете реки огромната ферма за едър рогат добитък беше идеалното място, където хората да бъдат поддържани във върхова форма за действия.

От заспала малка земеделска общност близкото село Сало започна да се развива като оживен град, пълен с хора, готови да се грижат за нуждите на войниците.

Както обикновено Еспиноза прелетя ниско над господарската къща, докато захождаше към летището. Природените му братя обичаха самолета и непрестанно го молеха да ги вози. Но не и днес. Днес не искаше да привлича повече внимание от необходимото, докато

завиваше над имението, в което пролетните дъждове бяха направили пампасите блестящо зелени.

Провалът в джунглата вероятно щеше да прекрати кариерата му. И като син, и като подчинен той беше предал генерала. Под неговото командване бяха загинали девет души, а когато стигна до граничния контролен пункт, Раул докладва, че четиримата мъже с него в хеликоптера са изчезнали, още шестима граничари са загинали, а моторниците им са унищожени. Освен това бяха изгубили два скъпи хеликоптера, а третият беше повреден.

Но най-лошото от всичко за него като син и войник беше, че се провали. Това беше непростимият грях. Бяха позволили на американците да откраднат частта от сателита под носовете им. Припомни си кървавото лице на американеца, който караше пикапа със своите „ранени“ другари. Въпреки мръсотията Еспиноза бе огледал всяка негова черта — формата на очите, силната брадичка, почти арогантния нос. Щеше да разпознае този човек където и да го срещне, колкото и години да минат. Той изравни пъргавия самолет с пистата и пусна колесника. До големия хангар беше паркиран четиримоторен Ц-130. Товарната му рампа беше спусната и по нея пълзеше малък мотокар. Майорът не знаеше за предстоящо разгръщане на Девета бригада и беше почти сигурен, че след срещата с генерала вече няма да е част от елитната военна единица.

Самолетът подскочи веднъж, когато се блъсна в асфалта, а след това леко стъпи на него. Беше такова удоволствие да го пилотираш, че всяко приземяване бе и разочарование, защото пътуването е свършило. Закара го до мястото, където баща му държеше самолета си — един „Лиърджет“, който можеше да го отнесе за няколко часа до всяка точка на Латинска Америка.

Генералът произхождаше от семейство на военни, а майка му беше член на клан, чието богатство водеше началото си още от основаването на страната. Притежаваха офис сгради в Буенос Айрес, лозя в западната част от страната, пет ферми за рогат добитък, железен рудник и буквално държаха за гушата мобилната телефонна мрежа на страната. Всичко се управляваше от неговите чичовци и братовчеди.

Хорхе се беше радвал на предимствата от подобно богатство: най-добрите училища и скъпи играчки, но никога не бе чувствал влечение да участва в неговото умножаване. Започна да мечтае да

служи в армията веднага щом разбра, че униформата, която баща му носи всеки ден, е символ на величието на неговата родина.

Беше работил упорито да превърне своята детска мечта в действителност и сега, на трийсет и седем години, бе на върха на кариерата си.

Сигурно със следващото повишение щеше да дойде някаква канцеларска работа — нещо, от което се ужасяваше. Той упражняваше оперативен контрол над най-смъртоносните командоси на Аржентина. Поне досега. Унижението пареше стомаха му като жив въглен.

Един джип „Мерцедес МЛ500“, боядисан с камуфлажна боя за джунглата, очакваше него и Хименес. Вътре имаше кожен салон и полирано дърво. Идеята за бруталната му външност беше на мащехата на Хорхе.

— Как е той? — попита той Хесус, дългогодишния майордом на баща му, който беше дошъл да посрещне младия господар.

— Спокоен е — отговори Хесус и натисна типтроника, за да включи на първа. — Лош знак.

Пътят до господарската къща беше черен, но толкова добре поддържан, че пътуваха гладко като по магистрала, а тежкият джип почти не вдигаше прах. Над главите им един ястреб забеляза някаква плячка на земята, прибра криле и се стрелна надолу.

Максин Еспиноза поздрави Хорхе пред стълбището на входната врата. Мащехата му беше от Париж и някога бе работила във френското посолство в столичния район Серито. Неговата майка беше починала при падане от кон, когато Хорхе бе на единайсет. Баща му изчака той да завърши военното училище, преди да се замисли за втори брак, макар че през годините се бяха изредили цял вагон красиви жени.

Максин беше само няколко години по-голяма от Хорхе и ако баща му не я беше срещнал пръв, той, без да се замисля, би я поканил на среща. Не се дразнеше, че баща му има млада жена. Генералът беше отдал нужната почит на първата си съпруга, изчаквайки толкова време, и Максин влезе в живота им точно навреме, за да изглади някои остри ръбове в характера му, които се бяха засилили с годините.

Тя беше с костюм за езда, който ясно показваше, че раждането на двама синове не е увредило фигурата ѝ.

— Не си ранен, нали? — попита тя. Испанският ѝ беше украсен с френски акцент. Той подозираше, че французойките говорят с акцент, за да звучат секси. Беше сигурен, че Максин и урду да говори, пак щеше да звучи прелъстително.

— Не, Максин, нищо ми няма.

В този момент се приближи се Раул, тя забеляза превръзките му и пребледня.

— Боже, какво са ти сторили тези свине?

— Взривиха хеликоптера, в който бях, госпожо — обясни Хименес на обувките си. Изглежда му беше неловко от вниманието на съпругата на генерала.

— Генералът е много разстроен — продължи тя и хвана под ръка двамата млади офицери. Къщата беше призрачна и хладна. На стената висеше огромен портрет на Фелипе Еспиноза в униформата на полковник. — Държи се като жребец, на когото са отказали кобила. Ще го намерите в оръжейната.

Хорхе видя трима мъже да си говорят в единия ъгъл на фойето. Единият се обърна. Беше азиатец, на петдесетина години. Лейтенант Хименес понечи да последва своя майор, но Максин не пусна ръката му.

— Генералът иска да го види насаме.

Оръжейната стая се намираще в дъното на къщата. Огромните френски прозорци гледаха към градината, през която минаваше реката. Имаше дори водопад. Стените бяха осеяни с ловни трофеи. Главата на огромна мечка заемаше почетното място над мраморната камина. В стаята имаше три остъклени шкафа за пушки и заключен сейф, в който генералът държеше автоматичните си оръжия. Подът беше облицован с мексикански плочки, покрити с индийски килим.

Тук наказваха Хорхе, когато беше малък, и сега, сред миризмата на кожените мебели и оръжейното масло, той подуши своя собствен страх, останал там въпреки годините.

Генерал Фелипе Еспиноза беше висок метър и осемдесет, с бръсната глава и широки рамене. Счупеният му през кадетските години нос така и не беше оправен и това придаваше на лицето му мъжествена асиметрия и пречеше на хората да се съсредоточат върху очите му. Способността да накара другия да сведе поглед беше един от

инструментите му за контрол по време на диктатурите през 70-те и 80-те години.

— Генерал Еспиноза — каза Хорхе и застана мирно, — майор Еспиноза се явява по ваша заповед.

Баща му беше наведен над писалището си и разглеждаше някаква карта. Приличаше на Антарктическият полуостров.

— Имаш ли да добавиш нещо към доклада, който прочетох? — попита генералът, без да вдигне поглед от картата. Гласът му беше рязък и отсечен.

— Американците трябва да пресекат границата, но със сигурност няма да го направят с тяхната моторница. Изпратени са патрули по двата бряга, но не откриха следа от нея. Подозираме, че са я потопили и са се измъкнали по суша.

— Продължавай.

— Отвлеченият пилот разказа, че се обръщали към единия от тях с Хуан, а към друг с Мигел. Водачът говорил испански с буеносайрески акцент.

— Но си сигурен, че са американци?

— Лично видях водача. Може и да говори испански като нас, но... — Еспиноза направи пауза, за да открие точната дума — ... имаше американско излъчване.

Най-накрая Еспиноза-старши погледна към него и каза:

— Учех в тяхното специално училище за Американците, също като Галтиери^[1]. Преподавателите във Форт Бенинг имаха това излъчване. Продължавай.

— Има нещо, което не включих в доклада. Открихме останките на стар цепелин. Американците първи са го намерили и изглежда са отделили време да го проучат.

Генералът доби разсеяно изражение.

— Цепелин? Сигурен ли си?

— Да, генерале.

— Спомням си, че когато бях малък, група американци изчезнаха в джунглата с цепелин. Мисля, че бяха търсачи на съкровища. Беше в края на 40-те години. Твоят дядо се е срещнал с тях на един прием в Лима.

— Вече са намерени. Когато отмъкнаха нашия хеликоптер, крадците се приземиха до мястото на падането на цепелина. Останах с

впечатлението, че го познават. Мисля, че са попаднали на него по пътя си към лагера на секачите.

— И казваш, че са проучвали останките?

— Ако се съди по следите, генерале.

— Това не е нещо, което дисциплинирани командоси биха направили, нали?

— Съвсем не.

Генералът седна и Хорхе реши, че това е добър знак. Спокойната фасада, която прикриваше гнева му, бавно започна да отстъпва място на нещо друго.

— Представянето ти в тази задача е под всякаква критика. Бих казал, че граничи с престъпна небрежност. Но съществуват неща, в които не си посветен, и те смекчават донякъде положението. Планове, известни само на най-висшия ешелон на управлението. Скоро вашата част ще бъде изпратена на юг и няма да е подходящо един популярен офицер да бъде затворен. Онова, което ще напиша в официалния доклад, зависи от представянето ти в предстоящата акция.

— Генерале, може ли да попитам къде ще бъдем разгърнати?

— Още не. Ще научиш след около седмица.

— Да, генерале — изпъна се Хорхе.

— Добре, а сега върви и вземи твоя капитан Хименес. Трябва да свършите нещо междуременно.

[1] Генерал Галтиери управлява Аржентина от 1981 до 1982 г. — Б.пр. ↑

12.

Докато „Орегон“ плаваше на юг под командата на Линда Рос, Кабрило и Хенли се качиха на самолета и поеха към Хюстън, където Корпорацията имаше сигурна квартира, каквито впрочем поддържаше в пристанищни градове из целия свят. Всяка беше заредена с всичко, от което един екип би имал нужда. Двамата смятаха Хюстън за доста централно място, откъдето можеха да започнат издирването на близките на екипажа на цепелина.

Апартаментът беше на дващестина минути път от центъра, в обширен нов квартал, и докато Кабрило и Хенли пристигнат там, Ерик Стоун и Марк Мърфи бяха свършили нужното интернет проучване.

В сравнение с повечето имоти на Корпорацията, като например този в един дубайски небостъргач, разкошен като петзвезден хотел, хюстънският можеше да мине за спартански. Мебелите изглеждаха като поръчани по каталог, което си беше точно така, а по стените висяха пейзажи в евтини рамки. Единственото, което го различаваше от четиристотинте подобни на него из околността, бяха дебелите два и половина сантиметра стоманени плочи, които покриваха тавана, стените и пода на една от двете спални. Вратата изглеждаше най-обикновена, но беше непроницаема като врата на банков трезор.

Макс веднага се зае да установи дали в жилището е прониквано след проверката преди три месеца. Сложи батерии в устройството срещу подслушване и обиколи целия апартамент, а Хуан отвори бутилката с текила и добави лед от плика, който бяха купили от бакалията на път от летището. Едва след като се увериха, че мястото е чисто, Макс сложи лаптопа си на масата за кафе в хола и влезе в интернет.

Слънцето, което залязваше в ранната привечер на Южен Тексас, нахлуваше през прозорците и падаше точно върху екрана. Затова Макс трябваше да стане и да пусне щорите, а после си наля текила и седна с въздишка до Хуан.

— Знаеш ли — започна той, докато прекарваше запотената чаша по челото си, — след като години наред сме използвали нашия самолет, първа класа ми се стори разочарование.

— Започнал си да се вдетиняваш.

— Дрън-дрън.

Хуан провери два пъти протоколите за безопасност и се свърза с „Орегон“. На монитора се появиха образите на Ерик и Марк. По-огромния видеоекран зад гърба им позна, че са в кабината на Ерик. Стоуни беше завършил в Анаполис и дойде в Корпорацията, след като изслужи минималния срок в униформа. Не че не му харесваше в армията, но един командир, воювал във Виетнам с Макс, сметна, че той ще служи по-добре на родината си, ако се присъедини към екипажа на „Орегон“. После Ерик предложи своя приятел Марк Мърфи, с когото се беше запознал в процеса на работа по секретна ракетна програма.

Ерик нямаше излъчването на флотски ветеран. Имаше светлокафяви очи и някак хрисимо поведение. Мърф си беше изработил киберпънккарски стил на обличане, който се набиваше на очи, а Ерик беше по-сдържан и сериозен. Сега носеше бяла риза с разкопчана яка, а Марк се беше докарал с тениска с усмихнатата физиономия на циклоп. И двамата изглеждаха прекалено развълнувани, за да стоят на едно място.

— Здравейте, момчета — поздрави Хуан. — Как върви работата?

— Движим се бързо, шефе — отговори Ерик. — Линда ни нареди да се движим с трийсет и осем възела и тъй като малко страни търгуват с Аржентина, на практика няма кораби, които да избягваме.

— Кога ще пристигнете в „Уилсън-Джордж“?

— След малко повече от три дни, ако не попаднем на лед.

— Ако не срещнем лед — поправи го Макс. — Попадането на лед винаги е лошо за кораба.

— Благодаря за съвета, капитан Смит^[1] — отговори Марк.

— И така, какво открихте? — попита Кабрило.

— Направо няма да повярвате кои са били тези момчета — възбудено отвърна Ерик. — Били са братята Рониш. Тяхното семейство притежава остров Пайн пред щата Вашингтон.

Хуан примигна изненадано. Бе роден на Западното крайбрежие и знаеше всичко за остров Пайн и прословутата му шахта със

съкровището. Това беше история, която го омайваше като малък, него и всичките му приятели.

— Сигурни ли сте?

— Няма никакво съмнение — потвърди Марк. — И какво ще заложиш, че са открили следа в шахтата със съкровището, която ги е накарала да търсят нещо в джунглите на Амазония?

— Чакайте малко. Нека не прибързваме. Започнете от самото начало.

— Братята били петима — започна Ерик. — Единият — той заби поглед в бележките си — Доналд, загива на 7 декември 1941, когато правят опит да стигнат до дъното на шахтата. Веднага след това тримата най-големи се записват в армията. Петият от братята е твърде малък. Ник Рониш става един от най-награждаваните морски пехотинци в историята на корпуса. Той взема участие в нападенията на трите острова и е сред първата вълна на Иво Джима. Другият от братята е десантник в осемдесет и първа. Казва се Роналд. Слиза на френския бряг при десанта в Нормандия и стига до Берлин. Последният, Кевин, се записва във флота и става въздушен патрул по брега на Калифорния... с цепелин.

Марк го прекъсна:

— Няколко години след войната купуват един цепелин от армейските излишъци, Кевин си изважда разрешително за управляването му и поемат за Южна Америка.

— Има ли някакви признаци, че са намерили нещо на остров Пайн? — попита Хуан. — Спомням си за голяма експедиция там през 70-те години.

— Точно така. Дуюейн Съливан плаща сто хиляди долара на Джеймс Рониш, оцелелия брат, за да му позволи да прави разкопки на острова. Съливан е бил нещо като днешния Ричард Брансън. Направил купища пари от петрол и ги харчел за всякакви налудничави идеи, като самотна обиколка на света с яхта, скок с парашут от балон от две хиляди и петстотин метра височина и прочее. През 1978-а прекарва четири месеца в разкопки на шахтата със съкровището на остров Пайн. Разполагали са с мощна система от помпи и изграждат временен бент, за да попречат на водата да нахлува в шахтата, но не успяват да я пресушат както трябва. Водолази откриват скелета на Доналд Рониш, който по-късно е погребан, и изваждат много боклуци. Обаче когато

презареждали помпите, един от работниците загинал. Оставил помпата да работи, разлял бензин и се подпалил. Няколко дни по-късно един от водолазите не декомпенсирал достатъчно и трябвало да го върнат на брега. Тогава Съливан прекратил операцията.

— Точно така — възкликна Хуан. — Сега си спомних. Беше казал нещо като: „Нито една загадка не струва колкото човешки живот“.

Ерик отпи от кутийката с енергийна напитка.

— Няма спор, но ето какво мислим ние с Майк. След войната братята са се върнали на острова и са се оправили с шахтата. Там не е имало съкровище или само толкова, че да купят цепелина, макар че флотът едва ли е искал много за тях по онова време. Както и да е. В шахтата са намерили нещо, карта или нещо изсечено в камъните, което ги е накарало да отидат в Южна Америка.

— Катастрофирали са, преди да го намерят.

— А най-малкият брат? Какво се е случило с него? — любопитства Макс.

— Джеймс Рониш е ранен в Корея. Не се е женил, още живее в къщата на родителите си и е собственик на остров Пайн. Имаме адреса и телефонния му номер.

— Както и информация за финансовото му състояние — вметна Марк, поглеждайки един лист. — С днешна дата има в спестовната си сметка хиляда и двеста долара. Четиристотин в чековата книжка и баланс по кредитната карта около хилядарка. Изостанал е с две данъчни вноски, но плаща навреме ипотеката, която преди седем години е учредил за къщата.

— Не ми прилича на човек, чието семейство е открило пиратско съкровище.

— Не. Просто възрастен човек, който живее в очакване на вечния сън — каза Мърф. — Попаднахме на нещо в базата данни на местния вестник. Един предприемач от района обявил, че с Рониш образуват партньорство, за да направят още един опит да намерят нещо в шахтата. Това се е случило преди шест години. Предприемачът щял да осигури парите и екипировката, но от цялата работа нищо не излязло.

Хуан отпи от текилата.

— Имам усещането, че всеки път, когато закъсва за пари, Рониш отваря острова си за проучване.

— Може би си прав — кимна Ерик. — Мога да намеря предприемача, за да разбера защо се е разсърдила работата.

Мърф се наведе към камерата.

— А аз мога отново да хакна сметката му в банката, за да разбера какви финансови затруднения е имал, когато е обявена уговорката.

— Отменям и двете предложения — обяви Хуан, — защото изобщо няма да се занимаваме с шахтата и съкровището.

Мърф и Ерик заприличаха на деца, лишени от любимото им кученце.

Хуан обаче продължи:

— Ще му кажем, че сме открили останките на братята му и вероятно дневник, който някой от тях е водил след катастрофата. — Никой не беше имал време да прочете напъханите в презерватива листа. Те още бяха в багажа на Кабрило.

— Сигурно не говориш сериозно — изстена Марк. — Това може да доведе до сериозно откритие. Пиер Деверо е бил един от най-успешните капери в историята. Съкровището му трябва да е скрито някъде.

Макс изсумтя.

— Най-вероятно на дъното на океана, където е потънал корабът му.

— Не си прав, мон шери, защото когато корабът му потъва в Карибско море, има оцелели. Тъкмо били заобиколили нос Добра надежда и се твърди, че не са имали товар. Говори се, че Деверо прекарал известно време на западното ни крайбрежие само с неколцина души.

— Обаче, когато се връща на кораба си, бил сам.

— Това са само приказки, за да се поддържа жива легендата.

— Хайде, Макс, къде ти е приключенският дух.

— Моля?

— Знаеш какво искам да кажа. Като малък не си ли мечтал да откриеш пиратско съкровище?

— Първите два часа във Виетнам изличиха всички подобни приумици.

— Съжалявам, момчета — обади се Хуан решително. — За нас няма да има никакви пиратски съкровища. Просто ще занесем

листове на господин Рониш, и ще му кажем къде са загинали братята му.

— Добре де, добре — отговориха те виновно и Кабрило се усмихна.

— Хубаво, сега изчакайте да намеря молив да запиша адреса. После с Макс ще идем във Вашингтон.

— Да не забравите да си вземете чесън и дървен кол — подметна Ерик.

— Какви ги говориш?

— Рониш живее извън Форкс. Това е градът, където се развива действието в романите от „Здрач“.

— Какво е това?

— Поредица романтични романи за младо момиче, влюбено във вампир.

— Боже, как бих могъл да знам! Но още по-интересно е, че ти го знаеш.

Ерик започна да гледа смутено, а Макс избухна в гръмогласен смях.

Тъй като не беше нужно да отидат спешно във Форкс, Вашингтон, Макс убеди Кабрило да останат една нощ в Лас Вегас. Ако беше пожелал, Хуан би могъл да си устрои добър живот като професионален покерджия, така че нямаше проблем да обере парите на останалите играчи на масата. Хенли не се представи толкова добре на масата за барбут, но и двамата бяха съгласни, че вечерта е била едно приятно разнообразие.

В пристанищния град Порт Анжелис на протока Хуан де Фука, границата между Съединените щати и Канада, те наеха един форд „Експлорър“ за няколкочасовото пътуване около поразителната Олимпийска планина до Форкс.

Мястото беше типично за малките градове в Америка. Целият делови живот беше струпан на шосе 101, на фона на къщи в различна степен на упадък. Дърводобивът беше основният поминък на района и след като търсенето почти изчезна, стана очевидно, че Форкс запада. Няколко витрини бяха празни, а на стъклата бяха залепени табели „Дава се под наем“. Малцината минувачи по улиците не бързаха

заникъде. Раменете им бяха прегърбени не само от студения вятър, който духаше откъм Северния Тих океан.

Тъмнеещото небе беше изпълнено с бухлати облаци, които заплашваха да се излеят всеки момент.

В центъра на града Макс посочи един хотел и каза:

— Дали първо да си вземем стаи, или да продължим направо за Рониш?

— Не знам колко приказлив ще излезе човекът, а и рецепцията в тези градчета не работи до късно. Така че хайде първо да си вземем стаи, а после ще отидем при него.

— Човече, това със сигурност не е „Цезарс“^[2] — отбеляза Макс.

Трийсет минути по-късно приближиха черен път встрани от Богачил Уей, на десетина километра от града. Борове се издигаха над главите им, а дънерите им бяха толкова нагъсто, че не видяха светлините на къщата, докато не стигнаха почти до нея.

Както им каза Ерик, Джеймс Рониш не се беше женил и това си личеше. Едноетажната сграда не беше виждала боя от десетилетие или повече. Покривът беше поправян с разноцветни керемиди, а моравата пред къщата приличаше на бунище. Там имаше тленни останки от автомобили, сателитна чиния е големината на детски басейн и варели, пълни с метални чаркове. Вратата на гаража до къщата беше отворена и вътре картината бе също толкова безутешна. Работните маси бяха осяяни с неописуеми джунджурии, а до тях се стигаше по пътеки, които пресичаха струпани по пода боклуци.

— Просто да не повярваш — отбеляза Хуан под нос.

— Залагам десетарка, че пердетата му са от кърпи за чинии.

Кабрило паркира джипа до очукания пикап на Рониш. Вятърът караше дърветата да пукат, а голите им върхове да шепнат. Бурята щеше да се развилнее след минути. Хуан грабна напъханите в презерватива листове от централната конзола. Много му се искаше да ги прочете, но някак си не му се струваше подходящо. Можеше само да се надява, че Рониш ще сподели с тях съдържанието им.

Синкава потрепваща светлина се виждаше зад големия, покрит с прах панорамен прозорец. Рониш гледаше телевизия и докато приближаваха входната врата, чуха, че е някаква телевизионна игра.

Хуан дръпна скърцащия комарник пред вратата и почука. Нищо не се случи и след няколко секунди той почука по-силно. Мина още

време, преди над главите им да светне лампа и вратата да се откряне.

— Какво искате? — попита кисело Джеймс Рониш.

Беше едър мъж с увиснало шкембе, оредяваща посивяла коса и подозрителен поглед. Подпираше се на алуминиев бастун, а от носа му излизаше найлонова тръба, която стигаше до кислороден концентратор с размерите на микровълнова печка.

— Господин Рониш, казвам се Хуан Кабрило, а това е Макс Хенли.

— Е и?

Тоя май не е от дружелюбните, помисли си Хуан. Не беше много наясно какво е очаквал, но май Макс беше прав — Рониш бе възрастен човек, който задрасква дните на календара и чака да умре.

— Не съм сигурен как да кажа това, така че ще карам направо — каза Хуан, на Рониш го прекъсна:

— Не ме интересува. — И понечи да затвори вратата.

— Господин Рониш, намерихме „Летящият холандец“. По-точно останките от цепелина.

Лицето на Рониш пребледня, с изключение на зачервения от джина нос.

— Братята ми? — попита той.

— Намерихме останки на пилотската седалка.

— Трябва да са били на Кевин — тихо каза възрастният човек.

После се съвзе и веднага зае отбранителна позиция. — А вас какво ви засяга?

Макс и Хуан се спогледаха, нещата не вървяха както бяха очаквали.

— Господине...

— Ако сте дошли заради остров Пайн, забравете.

— Вие май не разбирате. Идваме от Южна Америка. Ние работим за... — Хуан беше решил да използва Обединените нации за прикритие, но му хрумна, че това би направило тип като Рониш още по-подозрителен — ... минна компания и по нейно нареждане огледахме околността. Така попаднахме на мястото на катастрофата. Трябваше да проведем малко проучване, за да разберем какво сме намерили.

В този момент заваля — ледени иглички, които се промъкваха през игления балдахин на борвете и се забиваха в земята като

градушка. Верандата на Рониш нямаше покрив и той неохотно им отвори вратата, за да влязат в къщата.

Миришеше на стари вестници и полуразвалена храна. Уредите в кухнята бяха поне на четирийсет години, а подът беше застлан с избелял балатум. Мебелите във всекидневната бяха кафеникави, за да са в тон с износения мокет. По масите и покрай пожълтелите стени бяха струпани списания. Близо до входната врата бяха подредени петнайсет-двайсет преносими кислородни бутилки. Голата флуоресцентна тръба в кухнята издаваше тънък писък, който дразнеше като стържене на нокти по стъкло.

Единственото друго осветление идваше от лампиона до креслото, в което Рониш беше гледал телевизия. Хуан беше готов да се закълне, че крушката е петватова.

— Значи сте ги намерили? — Рониш не прозвуча като човек, който много го е грижа.

— Да. Паднали са в Северна Аржентина.

— Странно. Когато заминаха, казаха, че ще търсят по протежение на бреговата линия.

— Знаете ли какво точно са търсили? — обади се Макс за първи път.

— Знам, но не е ваша работа.

Възцари се неловко мълчание. Това не беше мигът на всеопрощаваща радост, на който Хуан се беше надявал. В реакцията на Джеймс Рониш нямаше нищо, което да възмезди случилото се с Джери Пуласки.

— Е, господин Рониш — Хуан протегна снопчето листа, което бяха взели от разбития цепелин, — открихме това в отломките и решихме, че може да е важно. Искрахме да ви го дадем и може би да ви осветлим донякъде за съдбата на вашите братя.

— Знаете ли какво ще ви кажа. — Гневът изпъна бръчките около очите му. — Ако не бяха тези тримата, Дон още щеше да е жив, а аз нямаше да съм пълнен с идиотски идеи за романтика и приключения, когато се записах доброволец за Корея. Знаете ли какво е усещането, когато китайците ти отнесат крака?

— Всъщност...

— Махайте се!

Хуан се наведе да повдигне маншета на джинсите си и да смъкне чорапа надолу. Протезата беше покрита с пластмаса, наподобяваща човешка плът, но личеше, че е изкуствена.

Джеймс Рониш се поуспокои.

— Я, гледай ти! Още един изкуствен крак. Как се случи?

— Отнесе го една китайска канонерка в дните на безразсъдната ми младост.

— Не думай. Момчета, искате ли по една бира?

Преди да отговорят, комарникът изскърца и някой почука на вратата.

Кабрило погледна с тревога към Макс. Не беше чул двигател на кола, но може би го беше пропуснал заради блъскащия по къщата дъжд. Пък и защо едно гневливо старче като Джеймс Рониш да няма още един посетител тази вечер?

След това си каза да се отпусне. Не бяха в акция, бяха дошли да споделят малко информация с безобиден възрастен човек, който живееше наред пустошта. Макс беше прав. Наистина се нуждаеше от смяна на обстановката.

— По дяволите! Сега пък какво има? — изръмжа Рониш и се протегна към дръжката на вратата.

Инстинктите на Хуан забиха тревога. Нещо не беше наред. Преди да успее да го спре, старецът отвори вратата. Един мъж стоеше на дъжда, а мокрото му лице лъщеше на светлината на лампата над прага.

Новодошлият и Кабрило веднага се познаха и докато единият се поколеба за част от секундата, другият реагира.

Хуан беше благодарен, че носи глок. Той нямаше от обичайните предпазители, които да го забавят. Измъкна оръжието от кобура под мишницата и стреля покрай рамото на Рониш. Куршумът уцели касата на вратата и откърти доста голямо парче.

Аржентинският майор, когото Хуан беше заблудил в лагера на секачите, се скри от поглед. Трясъкът на автоматичния пистолет беше оглушителен в малкото фоайе, но Хуан успя да чуе гласове отвън.

Майорът не беше сам.

Кабрило се хвърли напред и затвори вратата. Бравата бе от най-евтините, произвеждани някога, но въпреки това заключи.

Макс сграбчи смаяния Джеймс Рониш така, че паднаха на земята. Кабрило се промъкна приведен в кухнята и изгаси лампата. След това се върна в дневната, бутна лампиона на земята и крушката се пръсна със силен пукот. После изключи телевизора и старата къща потъна в мрак.

— Какво става? — изстена Рониш.

— Безразсъдната ми младост отново ме преследва — измърмори Хуан и за допълнително прикритие преобърна един изяден от молците диван.

Секундите минаваха. Хенли помогна на възрастния мъж да мине зад импровизираната барикада и попита:

— Колко са?

— Най-малко двама — отговори Хуан. — Този на вратата е офицер от Девета бригада.

— И аз предположих, че не продава парфюми.

Панорамният прозорец се пръсна сред поредица изстрели. Тънките стени на къщата не можеха да задържат куршумите и по тапетите започнаха да се появяват димящи дупки. Куршумите прелитаха през хола и вероятно спираха едва в дърветата зад градината на Рониш.

— Това са пушки — отбеляза Макс, който също бе извадил пистолета си, но го гледаше със съмнение. Врагът ги превъзхождаше и числено, и по огнева мощ.

— Имаш ли някакви оръжия? — попита Хуан.

Старецът отговори бързо:

— Да, имам една пушка на масата до леглото и още една в килера. Празна е, но патроните са на горния рафт под няколко бейзболни кепета. Последната врата отляво.

Преди Кабрило да успее да вземе оръжията, аржентински куршум улучи една от кислородните бутилки на Рониш и разкъса дебелата стомана. За техен късмет кислородът не избухна, но деветкилограмовата бутилка излетя във въздуха като ракета. Стовари се върху масата в трапезарията, строши единия ѝ крак и тя рухна под тежестта на старите списания. Бутилката се удари в дивана толкова силно, че го тласна върху мъжете. Накрая отскочи, пробви дупка в дървената стена и падна на пода. Там започна да се върти като пумпал, докато не излетя и последният кислород.

Хуан знаеше какъв късмет са извадили. В зависимост от мунициите, с които ги обстрелваха, кислородната бутилка можеше съвсем лесно да избухне и да сложи началото на верижна реакция с дузината и повече бутилки до нея. Намираха се в смъртоносен капан.

— Забравете пушките — подвикна Хуан. — Трябва да се измъкнем от тук.

— Няма да успея — простена Джеймс. Дишаше тежко, но въздухът не му стигаше. — Имам нужда от кислорода. Без него няма да оцелея и пет минути.

— Ако останем тук, няма да оцелеем и пет секунди! — извика Кабрило, макар да осъзнаваше, че Джеймс Рониш е прав.

Стрелбата отвън започна да утихва, аржентинците се прегрупираха след първите трескави мигове на престрелката. Явно искаха Рониш жив. Хуан знаеше, че не са ги проследили до Вашингтон, затова предположи, че са следвали същите оскъдни трохи информация като тях. Това означаваше, че знаеха нещо за съдбоносния полет на „Летящият холандец“, което той не знаеше. Информация, която само Джеймс Рониш притежаваше. Беше сигурен, че тя няма нищо общо с пиратското съкровище на Пиер Деверо.

Стреля три пъти с глока, за да накара аржентинците да залегнат. Следващият им ход щеше да бъде да обкръжат къщата и да нахлуят от няколко страни. Хуан още не знаеше как ще измъкне другарите си.

— Господин Рониш — каза той, — тези са тук заради нещо, което братята ви са открили в шахтата със съкровището. Нещо свързано с цепелина, който открихме. Какво е то?

Поредният залп удави отговора на Рониш. Въздухът беше изпълнен с прах от разрушените стени и наоколо се носеха късчета от пълнежа на дивана. Рониш изведнъж се изпъна и изстена тихо. Бяха го улучили.

Хуан сложи ръка на гърдите на стареца, но не почувства нищо. Плъзна я надолу. Не беше улучен в стомаха. Посегна към краката му. Изтеклата кръв беше твърде много и Хуан разбра, че е разкъсана бедрената му артерия. Без медицинска помощ, Рониш щеше да умре след минути от загуба на кръв. Хуан прехвърли пистолета в лявата си ръка, а с дясната натисна с все сили раната. Макс стреляше през панорамния прозорец. Аржентинците в предната градина определено бяха по-малко. Двама или трима бяха тръгнали да заобикалят къщата.

— Какво са открили? — настоя той отчаяно.

— Път към златото. Полицата над камината. Направил съм копие.

Хуан смътно си спомняше някаква картина над камината от имитация на червени тухли. Дали не беше някаква натривка? Не си спомняше. В мрака погледна към полицата и стреля. Дулният пламък освети картината, но той не можа да различи подробности. Беше прекалено голяма, за да бъде пренесена лесно.

— Господин Рониш, моля ви, какво значи това?

— Ще ми се никога да не бяха ходили на острова — отговори той. Вече беше в шок. — Всичко щеше да е различно.

Макс смени празния си пълнител. Бяха взели само по два резервни пълнителя от Хюстън.

Хуан вече не усещаше пулса на Рониш — старецът си беше заминал. Не се чувстваше отговорен. Поне не непосредствено. Аржентинците щяха да го убият при всички положения. Но ако той и екипът му не бяха попаднали на останките от „Летящият холандец“, старецът щеше спокойно да доживее дните си. В това се криеше непряката му вина. Отвън, се чу глас на английски:

— Поздравявам те за владеенето на нашия език. Моят пилот те е сметнал за буеносайрец.

— А ти говориш като чихуахуата от рекламите на царевични питки — не се съдържа Хуан. Адреналинът кипеше във вените му.

Аржентинецът изрева псувня и после извика:

— Давам ви последна възможност. Излезте през задната врата. Моите хора няма да стрелят. Рониш остава.

Един от кухненските прозорци се пръсна. Няколко секунди покъсно трепкаща светлина се промъкна под сводестата врата, която свързваше кухнята с трапезарията. Бяха хвърлили коктейл „Молотов“, за да ускорят решението им.

Хуан скочи, откри огън от хълбок и смъкна картината от стената. Запрати я към кухнята като фризби. Рамката се удари в касата на вратата и стъклото се строши.

Макс отново откри огън, осигурявайки прикритие на Кабрило, който се залови да сменя пълнителя. После двамата се втурнаха по коридора към спалнята. Къщата беше стандартно ранчо, построено след Втората световна война. Приличаше на къщата, в която Хуан бе

живял, докато счетоводната кантора на баща му не пусна кепенци. В такива къщи живееха и приятелите му навремето. Можеше да се движи из нея със затворени очи.

Основната спалня беше зад последната врата вляво на коридора, малко след единствената баня. Хуан дори знаеше къде ще е леглото, защото това бе единственото логично място. Скочи на него, леко присви колене и отскочи. Покри главата си с ръце, когато прелетя през прозореца.

Стовари се на мократа, покрита с борови иглички земя, претърколи се през рамо и се изправи готов за стрелба. Неприцеленият изстрел на аржентинеца, застанал до другия ъгъл на къщата, издаде местоположението му. Кабрило стреля бързо два пъти и чу стенание.

Макс изскочи през прозореца секунда по-късно. Беше се забавил, за да даде възможност на Хуан да освободи терена. Неговото излизане не беше толкова драматично, но свърши работа. Хукнаха колкото се може по-бързо, а дъждът и вятърът заглушаваха стъпките им. След пет минути и няколко случайни завоя Хуан спря и се хвърли под корем зад един дънер.

До него Макс дишаше тежко.

— Ще ми кажеш ли какво правят тези тук, по дяволите? — попита той.

Кабрило не дишаше толкова тежко не само защото беше двацет години по-млад, но и защото знаеше как изглежда гимнастически салон отвътре.

— Добър въпрос, скъпи приятелю. Добре ли си?

— Дребно порязване от скока през прозореца. А ти добре ли си?

— Да, но ме е яд, че не отнесох главата на онзи тип.

— Сериозно, как са стигнали дотук?

— Както и ние. Поели са по следата на „Летящият холандец“. Онова, което бих искал да науча, е какво се надяват да намерят.

— Ако не са откачали като Марк и Ерик, със сигурност не се надяват да намерят съкровището на Деверо.

— Никога няма да научим. Копираното изображение изгоря в кухнята, а аз предадох дневника, или каквото беше, на Рониш.

Макс бръкна в джоба на якето си, извади нещо и почука с него по ръката му.

— Докопах го, докато свалях стареца на земята.

— Иде ми да те разцелувам.

— Изчакай първо да се избърсна, за да ти остане хубав спомен.
Е, какво ще правим сега?

Докато Макс беше упорит като магаре, готово с глава да пробива стени, Кабрило беше онзи, който измисляше плановете. Той бе наясно каква трябва да е следващата им стъпка в мига, когато запрати откопираното изображение в огъня, разгарящ се в кухнята. Всъщност, ако трябваше да е честен, беше го разбрал в мига, когато видя аржентинския майор на прага на Рониш.

— Всъщност е много просто — отговори той и вдигна глава, за да може дъждът да измие вкуса на барут от устата му. — Двамата с теб ще разкрием загадката на шахтата на остров Пайн.

[1] Капитанът на „Титаник“. — Б.пр. ↑

[2] Известен хотел с казино в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

13.

Група от петима латиноамериканци, при това единият ранен, би направила впечатление в малко градче като Форкс или Порт Анджелис, затова Еспиноза и неговите хора бяха принудени да се върнат в Сиатъл. Техният прострелян в хълбока другар страдаше мълчаливо по пътя дотам. Едва когато стигнаха в западналия хотел в покрайнините, можаха да се погрижат за раната. Куршумът беше излязъл, без да нарани вътрешностите, така че, ако не развиеше инфекция, раненият щеше да се оправи. Натъпкаха го с антибиотици и обезболяващи плюс половин бутилка бренди.

Еспиноза се върна в стаята, която споделяше с Раул Хименес, извини се на приятеля си и включи сателитния телефон. Беше неспокоен, защото не знаеше как ще реагира баща му на обаждането.

— Докладвай — нареди генералът вместо поздрав, защото без съмнение беше разпознал номера.

Еспиноза се поколеба, много добре знаеше, че компютрите на Националната агенция по сигурност следят всички безжични обаждания в света и внимават за ключови думи.

— Сблъскахме се с конкуренция. Същият човек, когото видях преди няколко дни.

— Не бях сигурен, че ще проявят интерес, нито очаквах да реагират толкова бързо — отбеляза генералът. — Какво се случи?

— Мишената стана косвена жертва и един от хората ми беше ранен.

— Твоите хора не ме интересуват. Научи ли нещо, или отново ме предаде?

— Спасих един документ — отговори Еспиноза. — Мисля, че американецът искаше да го унищожи, защото преди да избяга, направи опит да го хвърли в огъня. Обаче ние влязохме в къщата, преди да бъде повреден. Ти каза, че е възможно да намерим доказателства, че мишената знае нещо за Китай, така че щом видях картината на кухненския под, веднага я грабнах. Прилича на копирано изображение.

Натривка, както семействата копират надгробни паметници на оризова хартия. Изобразен е някакъв залив, но не е посочено място. Има някакви фигури по него, които приличат на йероглифи.

— Китайски? — попита нетърпеливо генералът.

— Така мисля.

— Прекрасно. Ако води там, където смятам, ще променим света.

Успя ли да говориш с мишената?

Еспиноза-старши не беше обяснил по следите на какво е, но одобрителните му думи накараха сина му да се надуе от гордост.

— Когато влязохме, вече беше умрял. След това изгорихме къщата до основи. Съмнявам се, че ще проверят трупа за някакви наранявания, така че сме чисти.

— Къде сте сега?

— В Сиатъл. Да се връщаме ли?

— Не, още не. Тази нощ искам да ми изпратиш копието. — Генералът замълча. Явно преценяваше рисковете. След това попита:

— Какво мислиш, че ще направи конкуренцията?

— Зависи дали са изтръгнали някаква полезна информация от мишената. Проверих предния капак на джипа им, когато стигнахме при къщата — беше още топъл. Така че не може да се пристигнали много преди нас.

— Били са достатъчно заинтересувани, за да се свържат с мишената — каза, генерал Еспиноза по-скоро на себе си. — Дали ще продължат, или вече им стига?

— Ако мога да изкажа едно предположение... Мъжете определено бяха войници. Мисля, че се отишли при мишената, за да му съобщят за загиналите му братя, в знак на внимание.

— Значи смяташ, че ще зарежат тази работа?

— Мисля, че ще съобщят на началството си какво се е случило тази вечер и то ще вземе решение да я зарежат.

— Да, военните най-вероятно ще постъпят по този начин. Липсва очевидна заплаха за националната сигурност. Дори да искат да стигнат до дъното на тази история, заповедта ще гласи да зарежат всичко. Хорхе, това е добре. Много добре.

— Благодаря, генерале. Може ли да попитам за какво става дума?

Генерал Еспиноза се изсмя.

— Дори да бяхме сами у дома, нямаше да мога да ти кажа. Съжалявам. Само ще спомена, че след няколко дни ще бъде обявен един съюз, който завинаги ще промени световното съотношение на силите. И ако съм прав за намереното от теб, ти също ще имаш принос за неговия успех. Аз те изпратих да уловиш дива гъска, а може да се окаже, че си намерил златно яйце.

Баща му не беше от хората, които използват подобни метафори, и Хорхе прие това като израз на задоволството му. Като всеки добър син той изпитваше особена гордост, ако успееше да достави радост на своя баща.

— Погрижете се за вашия ранен — продължи генералът — и бъдете готови да тръгнете. Не съм сигурен дали ще се върнете у дома, или ще трябва да изпълните друга задача. Зависи какво ще научим от копието. — Той направи пауза, за да придаде тежест на следващите си думи. — Сине, гордея се с теб.

— Благодаря ти, татко. Винаги съм искал да се гордееш с мен.

Еспиноза затвори. Не възнамеряваше да стои и да чака заповеди. Не беше сигурен какво са научили американците от възрастния човек, но не бе изключено да се появят на частния му остров.

Кабрило винаги беше смятал, че ако вложиш достатъчно пари в даден проблем, той ще бъде решен. Спускането до дъното на шахтата със съкровището нямаше да е по-различно.

С Макс останаха два часа в гората и гледаха огъня, който изпепели малката къща на Джеймс Рониш до основи. Изчакаха достатъчно, за да са сигурни, че аржентинците са напуснали района. От къщата не беше останало нищо, като се изключат рухналият комин и тлеещите купчинки пепел, които избухваха и съскаха под дъждовните капки. В знак на последна любезност аржентинците бяха стреляли в гумите на джипа им и това принуди Хуан и Макс да се върнат в хотела по джанти.

Първо трябваше да срежат гумите, за да намерят куршумите. Не искаха гумаджията да се обади в полицията и да съобщи за случилото се. Строшиха и един от фаровете и надраскаха лъскавата боя. Разчитаха, че повредената кола няма да привлече толкова внимание

след новината за пожара. Щеше да мине за поредната жертва на вандализъм.

Точно това внимание към всички подробности, дори и най-дребните, осигуряваше успеха на Корпорацията.

На следващата сутрин Макс отиде да намери сервиз, за да оправят джипа, а Хуан организира видеоконференция със своя мозъчен тръст. Когато обясни на Марк и Ерик, че няма друг избор, освен да се гмурне в шахтата със съкровището, те изглеждаха готови да скочат от „Орегон“ и да стигнат с плуване до острова.

— Въпросът ми е следният: как да го направя. Как да повтора онова, което само братята Рониш са успели да постигнат в навечерието на Втората световна война?

— Прегледа ли книгата, които намерихме в „Летящият холандец“? — попита Ерик. Хуан ги беше заварил да закусват. Над рамото на Стоун Марк Мърфи похапваше банан. — Възможно е да са оставили указания в тях.

— Хвърлих набързо едно око. Въпреки защитата, хартията е в доста лошо състояние. Не знам дали ще успея да извлека нещо, затова искам вие да ми кажете какво мислите. Шахтата е проваляла доста опити. Според вас какво са измислили братята?

Марк преглътна хапката си и каза:

— Знаем, че първият им опит завършва катастрофално. Така че очевидно един от тях е научил нещо по време на войната, което му е дало нужния отговор.

— Кой?

— Съмнявам се, че е пилотът. Той е бил наблюдател на цепелин. Не мога да си представя, че тази работа го е вдъхновявала особено.

— Значи остават морският пехотинец и армейският рейнджър — подхвърли Хуан.

Марк се наведе към камерата:

— Виж, това е инженерен проблем. Хидродинамика и тем подобни. Морските пехотинци са били изправени пред доста сложни капани, докато са си пробивали път към Япония. Моето предположение е, че е видял нещо направено от японците и си е помислил, че Пиер Деверо пръв го е измислил.

Ерик го погледна косо и попита:

— Значи още смяташ, че става дума за стария пират? Няма начин аржентинците да проявяват такъв интерес, ако е само това.

Мърф го погледна колебливо.

— Добре де, тогава за какво става въпрос?

— Не мога да отговоря на този въпрос — поклати глава Ерик и се обърна към Хуан: — Председателю, ти имаш ли някаква представа?

— Не. Рониш умря, преди да каже нещо. Двамата с Макс нямахме никаква възможност да претърсим жилището му. Хайде, помислете. Какво са открили? Как да разгадаем шахтата със съкровището?

Марк поглади брадичката си.

— Някакво устройство... някакво устройство... някакъв капан... нещо, използващо вода... хидростатично налягане...

— Хрумна ли ти нещо?

Мърф не отговори, защото нищо не му бе хрумнало.

— Съжалявам, човече, но бях толкова погълнат от историята, че не съм се замислял за технологията.

Хуан въздъхна.

— Окей, не се притеснявай. С Макс ще измислим нещо.

През следващия час съставиха списък с оборудване, което би могло да им потрябва, и се заеха да го набавят. Онова, което не можеше да се купи от Порт Анджелис, щеше да им бъде доставено от Сиатъл. Когато свършиха, един камион беше поел за Форкс от Сиатъл, а малък ферибот от Порт Анджелис щеше да ги качи от пристанището на градчето Ла Пуш. Това разположено на брега селище се намираще само на няколко километра от остров Пайн. Единственото затруднение беше, че се налагаше да изгубят още един ден, защото сложното оборудване за подводни комуникации щеше да пристигне като въздушна пратка от Сан Диего.

Когато всичко беше готово, кредитната карта на Кабрило олекна с четирийсет хиляди долара, но пък според неговите разбирания така проблемът беше решен.

Поне се надяваше.

Той се осведоми за духа на екипажа и особено за състоянието на Майк Троно.

— След заупокойната служба прекара около час в разговор с доктор Хъксли — отговори Ерик. Хъксли беше и психиатърът на

„Орегон“. — Тя каза, че е в нужната форма за активна служба, и той отново работи с останалите.

— Вероятно така е най-добре. По-добре да имаш работа, отколкото да седиш и да се тормозиш от черни мисли. Ще ви се обадим, когато стигнем на остров Пайн. Предполагам, че ще искате видео изображение, когато сме там.

— Естествено — отговориха двамата в един глас.

Хуан прекъсна връзката и затвори компютъра.

Поръчките им от Сиатъл и Порт Анджелис пристигнаха късно следобед, затова те поеха за Ла Пуш едва на следващата сутрин. Фериботът закъсня няколко часа заради вятъра. Качиха поправения джип от пристана на борда. Фериботът събираше само четири автомобила и поради сравнително плоското си дъно беше изложен на милостта на океана. Плаването до остров Пайн представляваше битка между дизеловия двигател на плавателния съд и вълните, който се прехвърляха през носа. За щастие капитанът познаваше добре района и се справи отлично.

Платиха му да забрави, че това пътуване се е състояло.

Подходът към остров Пайн мина гладко, защото единственият му плаж беше от подветрената страна. Успяха да се доближат само на десетина метра от брега, където трябваше да пуснат предната рампа. Хуан прецени, че дълбочината е поне метър и двайсет. Макс вече си беше сложил колана и той подкара джипа към края на ферибота.

— Готов ли си?

Хенли стисна здраво дръжката над вратата.

— Давай!

Хуан натисна газта докрай, гумите превъртяха по железните плочи на палубата и тежкия джип се стрелна по рампата на ферибота. Стовари се във водата сред вълни от бяла пяна, но бе набрал достатъчно инерция, за да си проправи път. Тежестта на двигателя смъкна предницата надолу и гумите намериха сцеплението на пясъка в плитката вода.

Не беше особено елегантно и когато предната решетка излезе от водата, двигателят вече беше започнал да се дави. Все пак успяха да издрапат. Хуан изкара джипа на брега, като през цялото време крещеше и го ругаеше. Успокои се едва когато и четирите гуми се озоваха на брега.

— Това май ти хареса — измърмори Макс, беше леко преbledнял. Хуан го дари с усмивка. — Замислял ли си се как ще качим колата обратно на ферибота, когато свършим?

— Може би си забравил, че платих пълната застраховка, когато сключих договора. Днес не е щастливият ден на фирмата за автомобили под наем.

— Ако ми беше казал, щях да купя гуми на старо.

Хуан изсумтя измъчено.

— Така е, когато вече не си говорим достатъчно.

Спря джипа малко над линията на прилива. Бяха обсъдили възможността аржентинците да предвидят идването им на остров Пайн и да им заложат капан. Макс се зае да приготви част от оборудването, а Хуан огледа плажа за следи от скорошно слизане на брега. Плитчините и пясъкът изглеждаха девствени. От разговорите с Марк и Ерик знаеше, че това е единственото място, откъдето човек можеше да навлезе към вътрешността на острова.

Бяха донесли работещи с батерии детектори на движение, които можеха да изпратят безжичен сигнал за тревога на лаптопа на Хуан. Той скри няколко от тях на брега, но насочени към вътрешността, така че движението на вълните да не ги заблуждава. Това беше най-доброто, което можеха да направят.

Пътеката, която водеше до шахтата, беше силно обрасла и джипът трябваше да използва пълните си всъдеходни способности. Имаше няколко стари огнища, където бяха лагерували местни младежи. По поляните бяха разпилени боклуци, а по дърветата личаха отдавна издълбани инициали.

— Това трябва да е местната разновидност на любовна алея — подхвърли Макс.

— Сега да не ти дойдат никакви задни мисли — ухили се Хуан.

— Няма защо да се притесняваш за доброто си име.

Районът непосредствено около шахтата не се беше променил много от времето, когато братя Рониш бяха дошли тук през декември 1941-ва, но имаше едно биещо на очи изключение. Върху отвора беше монтирана стоманена плоча, завинтена към щифтове, забити в скалата. Тя беше силно ръждясала, защото през последните трийсетина и повече години беше изложена на природните стихии. Знаеха, че е монтирана по настояване на Джеймс Рониш, и бяха дошли подготвени.

Истинската промяна беше във водата пред брега, където в най-тясната част на залива бяха забити бетонни пилони. Когато се е опитал да пресуши шахтата, Дуейн Съливан бе преградил залива като най-вероятен източник на водата, която побеждавала неговите помпи. С времето заливчето се беше напълнило, но водата изглеждаше застояла, което означаваше, че насипът ѝ пречи да се смесва с океана.

Хуан започна да разтоварва оборудването, а Макс се зае със стоманената плоча с помощта на ацетиленова горелка. Плочата се оказа прекалено дебела, за да я разреже, затова реши да се захване с главите на болтовете. При условие, че горелката развиваше температура от шест хиляди градуса, те нямаха никакъв шанс. Преряза ги един по един и загаси съскащата горелка. Морският бриз бързо разнесе миризмата на изгорял метал.

Направиха клуп от въжето и го закачиха на куката на лебедката на джипа. Завързаха плочата и когато Хенли форсира двигателя, тя се плъзна гладко по камъка и разкри отвор в земята, който от поколения занимаваше въображението на хората.

— Направо не мога да повярвам, че ще се гмурна в шахтата със съкровището — отбеляза Хуан. — Когато бях дете, следях експедицията на Дуейн Съливан във вестниците и си мечтаех да бъда част от екипа му.

— Това трябва да е някаква легенда на Западното крайбрежие. Не бях чувал за нея, докато Мърф и Стоун не ни информираха.

— Ти нямаш никакъв приключенски дух — закачи го Хуан.

Водолазната екипировка, която бяха поръчали от Сиатъл, беше последна дума на техниката. Хуан щеше да носи цял водолазен шлем с фиброоптична и аудио връзка с Макс, а малка камера, прикрепена отстрани на шлема, щеше да позволява на Хенли да вижда всичко, което той прави под земята. Ако нещо се случеше на Хуан в шахтата, Макс щеше да разбере и веднага да го измъкне.

— Готов ли си? — попита Макс, когато Хуан закачи работен колан върху своя неопрен.

Той му отговори със знака окей. Водолазите никога не вдигат палец нагоре, освен ако не се готвят да изплуват.

— Наглеждай компютъра за сигнал от детекторите на движение. Ако някой се задейства, изтегли ме възможно най-бързо.

Макс беше пъхнал своя пистолет в колана си, а оръжието на Хуан лежеше на седалката до него.

— Съмнявам се, че ще дойдат, но ще бъда нащрек.

Хуан закачи куката на лебедката на работния колан и прекрачи ръба на шахтата. Нямаше усещането на каква височина е от дъното, защото вътре цареше пълен мрак. Сега оставаше да си сложи шлема. Въздухът миришеше на гниещи водорасли и носеше йодния дъх на океана. Светлината от халогенната лампа на шлема проникваше само на няколко метра в мрака.

— Готов ли си? — попита Макс.

— Спускай! — нареди Хуан, сложи си шлема и го заключи към пръстена на яката. Въздухът от бутилките на гърба му беше свеж и хладен.

Лебедката започна да отпуска стоманеното въже с осемнайсет метра в минута. Хуан заоглежда каменните стени зад старите дебели греди. Братята Рониш бяха използвали кълчища, за да попречат на водата да прониква, а експедицията през 78-а беше използвала бързо съхнещ циментов разтвор, за да запълнят всички пукнатини и процеци. Както се виждаше, той още вършеше работа, защото стените изглеждаха сухи.

— Как си? — Въпросът на Макс стигна до него по фиброоптичния кабел.

Мракът облизваше краката на Кабрило.

— О, просто си вися. Колко съм се спуснал?

— Трийсет метра. Видя ли вече нещо?

— Мрак. Мрак, мрак и мрак.

Когато се спусна още десет метра, Хуан видя светлината, на челната му лампа да се отразява в повърхността на водата под него. Тя беше съвършено спокойна. Когато се спусна още, най-сетне видя доказателства, че шахтата още е свързана с океана. Скалата беше мокра от прилива и по нея бяха налепени черни кичури миди. Прецени, че достъпът на водата до шахтата е ограничен, защото следите от прилива бяха високи само шейсет-седемдесет сантиметра.

— Спри за малко — нареди той.

— Май си стигнал до водата — отговори Макс, докато наблюдаваше сцената на екрана на компютъра.

— Добре, спускай бавно. — Хуан не знаеше какво има под повърхността и не искаше да се наниже на нещо. — Спри.

Когато краката му докоснаха повърхността на водата, той ги размаха, за да провери за възможни препятствия. Беше чисто.

— Добре, спусни ме още трийсетина сантиметра.

Повториха тази операция няколко пъти, докато Хуан не се окажа изцяло под вода и се увери, че шахтата е чиста. Изпусна малко въздух от компенсатора на плаваемостта и потъна с пълната дължина на въжетото.

— Видимостта е около шейсет сантиметра — докладва той на Макс. Дори през сухия неопрен усещаше студената прегръдка на Тихия океан. Без лампата на шлема щеше да се чувства като в Стикс^[1]. Нямаше достатъчно слънчева светлина, за да проникне толкова дълбоко в шахтата. Когато при отметка двайсет и четири метра наближи дъното, осъзна, че Дуейн Съливан е използвал двата нещастни случая като извинение да прекрати своята експедиция. Всъщност бяха стигнали до дъното и са открили, че шахтата е празна. След като са разчистили всички боклуци, са останали с празни ръце. Той плъзна ръка по тънкия слой тиня, която покриваше каменното дъно. Тя беше само един пръст дълбока. Усещаше скалата отдолу гладка, сякаш беше шлайфана. Единствената интересна подробност беше нишата с човешки ръст малко над дъното.

— Мисля, че цялата работа е провал — каза той на Макс. — Тук долу няма нищо.

— Да, виждам. — Заради тинята, която Хуан беше вдигнал, Макс засили остротата на изображението. Една катеричка, която подтичваше по поляната, се спря, стрелна го с поглед и гневно обърна опашката си към него.

Внезапно някакъв шум привлече вниманието на Макс. Не беше сигналът за тревога от детекторите на движение, а турбините на хеликоптер, който се приближаваше. Беше летял ниско над вълните и техният шум бе заглушавал плясъка на витлата.

— Хуан, хеликоптер!

— Веднага ме извади! — извика той в отговор.

— Добре, но когато стигнеш тук горе, всичко ще е свършило.

Бяха обсъждали този възможен ход на аржентинците, но не разполагаха с резултатна защита срещу него. Хенли имаше само

секунди, за да действа.

Хеликоптерът изглежда се насочваше към брега, където бяха слезли от ферибота. Това беше единственото логично място за кацане. Макс премести ръчката на лебедката до край, за да качи Хуан на повърхността, грабна пистолета му от седалката и изскочи от джипа. Затича се колкото можеше по-бързо, като вадеше своето оръжие в движение.

Сметна, че е малко вероятно аржентинците да са довели свой пилот в Съединените щати, а това означаваше, че пилотът е нает да ги докара на острова. Ако успееше да стигне до брега достатъчно бързо, можеше да им попречи да кацнат.

Само след стотина метра краката му започнаха да парят, а сърцето му щеше да се пръсне. Дробовете му конвулсивно се опитваха да поемат достатъчно въздух. Любовните паласки, които беше заформил, го дърпаха надолу като котва, но той потискаше болката и продължаваше да тича с наведена глава.

Шумът на витлата се беше променил — пилотът правеше широк завой, избирайки място за кацане. Макс започна да ръмжи, докато тичаше надолу по обраслата пътека. Сякаш шейсетте му години се стопиха и краката му започнаха да танцуват по земята, като почти не я докосваха.

Изскочи от гората като снаряд. Точно пред него се простираше плажът, а отгоре беше зависнал един граждански хеликоптер „Джет Рейнджър“. Струята от витлата безмилостно блъскаше вълните, докато машината бавно се спускаше. Макс видя силуетите на неколцина мъже на задните седалки.

Разстоянието беше твърде голямо за глок, но въпреки всичко той вдигна пистолетите. Целеше се встрани от кабината на хеликоптера, вляво и вдясно от нея, така че експлозиите на изстрелите да се слоят в постоянен рев. В течение на няколко секунди издигна бариера от трийсет оловни куршума.

Нямаше представа колко са попаднали в хеликоптера, но беше сигурен, че е имало такива. Задната врата рязко се отвори и единият от аржентинците се приготви да скочи на пясъка. Пилотът реагира, като даде газ и наклони джойстика, за да се отдалечи от мястото.

Макс пусна на земята единия пистолет и с палеца на дясната си ръка освободи пълнителя на другия. Мъжът на хеликоптерната врата

се плъзна напред, опитвайки се да компенсира наклона на завиващата машина. След най-бързото презареждане от Виетнам насам Макс вече имаше нов пълнител в глока. Затворната рама се плъзна, преди аржентинецът да успее да скочи.

Макс откри бърз огън, а ушите му звънтяха от несекващия трясък. Мъжът на вратата изведнъж залитна и падна напред. Не направи опит да се извърти, преди да падне в приборя.

Макс можеше да си представи какво се случва в кабината на хеликоптера. Аржентинският майор крещеше на пилота да завие обратно към острова, като най-вероятно го заплашваше с оръжие, а той, от своя страна, искаше да се отдалечи колкото може по-бързо от лудия, който гърмеше по тях.

Макс презареди двете оръжия и зачака да види кой ще спечели битката. След няколко секунди стана ясно, че хеликоптерът се отдалечава и няма да се върне. Летеше право на запад, за да бъде колкото може по-малка мишена. Накрая се превърна в малка бяла точка на фона на сивото небе.

Единственият въпрос, който сега се въртеше из главата на Макс, беше дали аржентинците ще пощадят пилота. Вече бяха доказали, че са безскрупулни, и той се съмняваше, че ще оставят жив свидетел.

Гърдите му още се повдигаха тежко и сърцето му блъскаше, когато тръгна към брега. Аржентинецът, който беше паднал от хеликоптера, лежеше по лице на четири-пет метра от сушата. Макс държеше пистолета насочен към него, когато навлезе в студената вода. Сграбчи го за косата и повдигна главата му. Очите бяха отворени и втренчени. Макс обърна трупа. Беше го улучил право в сърцето. Ако се беше целил там, това щеше да е превъзходен изстрел, но сега си беше чист късмет.

В джобовете на мъжа нямаше лична карта, само малко дребни, наквадена кутия цигари и еднократна запалка. Макс освободи трупа от парите и го повлече към сушата. Когато стигна до плиткото, започна да пълни джобовете му с камъни. Отне му известно време, но накрая тялото натежа и потъна. Той го завлече обратно в дълбокото и го пусна. Заради камъните в джобовете и настъпващия прилив никой вече нямаше да види трупа. Макс вдигна пистолета, който беше пуснал на брега, и тръгна да се връща.

Искаше да се затича, но тялото му не го слушаше. Бяха му нужни само седем минути, за да стигне на брега, но за връщането отидоха повече от петнайсет.

Очакваше да види Хуан, но от него нямаше и следа. С удивление установи, че лебедката не беше навила въжето. Погледна пулта за управление и разбра, че по грешка е дръпнал лостчето за освобождаване. Хвърли поглед към предната броня и видя, че барабанът на лебедката е напълно празен.

Отпусна се на задната седалка на джипа и постави слушалките с микрофона на ушите си. Намръщи се, когато видя, че камерата на Хуановия шлем излъчва само снежинки.

— Хуан, чуваш ли ме, край?

Трябваше да чува дишането му във водолазния шлем, но имаше само тишина.

— Хенли вика Кабрило, чуваш ли?

Опита още три пъти, а тревогата му нарастваше.

Реши да не пуска лебедката да навива въжето, вместо това скочи от колата и започна да прибира на ръка фиброоптичния кабел. Само след няколко секунди разбра, че той вече не е закачен за шлема. Тънкото влакно се трупаеше свободно в краката му.

Когато краят му най-сетне се появи от водата, Макс го вдигна, за да го огледа. Не приличаше на чисто отрязан. Пластмасовото покритие на тънкия кабел беше накъсано, сякаш се беше търкало между две твърди повърхности. Беше видял видеото с очите си. В шахтата със съкровището нямаше нищо, което би могло да причини подобна повреда. Пусна лебедката и зачака нервно, докато стоманеното въже бавно излизаше от дълбините. Подобно на фиброоптичния кабел, и то имаше вид на скъсано.

Макс завика надолу към тъмната шахта, но от нея долиташе само ехото от гласа на един много разтревожен човек.

[1] В гръцката митология една от петте реки, протичащи през подземното царство на Хадес. — Б.пр. ↑

14.

На фона на извисяващите се айсберги, изсечени от ветровете и вълните във фантастични форми, и хоризонт, покрит от край до край с червени петна, „Орегон“ пак успяваше да прилича на шлеп за скрап. Дори безупречно чистата антарктическа околност не можеше да омекоти впечатлението от очуканата фасада на товарния кораб скитник.

Линда Рос свърши забележителна работа, докарвайки ги толкова на юг. За щастие времето не им изигра лоша шега и не срещнаха много ледове, докато не се оказаха на един хвърлей от Антарктическият полуостров. Там Гомес Адамс откри път между айсбергите с помощта на техния МД-520. Силната буря, която беше обхванала почти целия полуостров, най-накрая започна да утихва, и все пак Гомес докладва, че това бил един от най-трудните полети в живота му. И това го казваше човек, който бе вкарвал командоси зад фронта на противника.

Линда се погледна в античното огледало в кабината си и реши, че би била отлична съпруга на човечето от рекламата на гумите „Мишлен“. Знаеше, че под всичките слоеве на арктическата й екипировка се крие жена с тегло петдесет и два килограма, но огледалото не го разкриваше. А трябваше да облече още една канадка, когато слезе в хангара на лодките.

Хвърли поглед на настолния си компютър, който беше свързан с корабната сензорна система. Вън температурата на въздуха беше минус трийсет и седем градуса и духаше леден вятър, заради който щяха да я усещат с двайсет градуса по-ниска. Температурата на водата беше една идея над замръзването. Атмосферното налягане беше постоянно, но Линда знаеше, че това може внезапно да се промени.

Именно заради подобни изненади беше напуснала Северна Минесота.

Бе израснала в семейство на военни и никой не се съмняваше, че и тя ще служи. След университета изкара офицерската флотска в школа Обърн и пет години служи във военноморските сили.

Харесваше работата си, особено службата в морето, но знаеше, че кариерата ѝ ще има своите граници. Флотът награждаваше по достойнство по-добре от всеки друг вид въоръжени сили, но тя си знаеше, че с елфическия си външен вид и писклив глас никога няма да бъде избрана за команден пост. А най-много искаше да командва кораб.

След период от осемнайсет месеца, през който работи за Обединените началник-щабове, и предложиха повишение, но отново на канцеларска длъжност. Каквито ѝ връзки да беше използвала, това нямаше да ѝ осигури командирска длъжност на кораб. Реши друго и след месец вече беше първи офицер на кораб за поддръжка на петролни платформи в Мексиканския залив, с обещанието, че след година ще поеме командването.

Но след това в живота ѝ настъпи пълен поврат, от онези, които човек никога не очаква. Някакъв адмирал, когото не беше срещала, ѝ се обади за една свободна длъжност, която можеше да бъде определена като тайнствена. Когато попита защо са избрали нея, адмиралът обясни, че флотът е направил грешка, като не ѝ е отдал заслуженото, и това може би е начин тя да бъде поправена.

Онова, което Линда не знаеше, е, че Лангстън Овърхолт е пуснал пипалата си сред висшето командване на всички видове въоръжени сили, за да търси хора, които биха били полезни на Корпорацията. Така Кабрило бе вербувал повечето от членовете на екипажа си.

Тя изключи компютъра и излезе от каютата. Апреските я караха да върви като патица.

Хангарът за лодките се намираше в центъра на кораба откъм десния борд. Линда не бързаше. Едно от първите правила за оцеляване в Антарктида гласеше: никога не се изпотявай. Въпреки че всички дрехи още бяха разкопчани, тя усети как телесната ѝ температура се покачва. Неколцина от екипажа, край които мина, подхвърлиха добродушни забележки за външния ѝ вид.

Външната врата на хангара беше изолирана, но когато допря пръсти в нея, за да я бутне, тя трепна от вкочаняващия студ. Преди да натисне дръжката, дръпна циповете на няколкото ката дрехи.

Външната врата на хангара беше отворена, а покритата с тефлон рампа за спускане на лодките бе свалена, така че антарктическият климат се стовари върху нея с пълна сила. Тя изстена, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Водата извън кораба беше черна и развълнувана

от вятъра. Малки айсберги, наричани граулъри, преминаваха, полюшвайки се. Останалите трима от екипа вече чакаха. Франклин Линкълн определено беше най-едрият сред тях, направо, огромен. Виждаше се само усмихнатото му лице, което надничаше изпод купчина бяла тъкан. Марк Мърфи имаше вид на изгубен сред своята екипировка, сякаш малко момче се опитваше да облече костюма на баща си за някой карнавал. Един от членовете на екипажа ѝ подаде канадка и маска с вградени комуникации. След това я провери за разпрани шевове, помогна ѝ да си закопчае външните ръкавици с един пръст, да си сложи раницата и ѝ подаде оръжието. Бяха решили да вземат Л85А2 — преработената от „Хеклер Кох“ британска къса карабина. Техните бяха допълнително преработени от оръжейника на кораба. Тъй като пълнителят се намираше зад спуська, той беше свалил спусьчната скоба, така че да могат да стрелят, без да си свалят ръкавиците. Под чипоносите цеви бяха монтирани мощни халогенни лампи.

— Лея, аз съм твоят баща — обади се Линк, имитирайки съвършено Дарт Вейдър. С маската наистина приличаше на него.

— По-скоро бих целунала някое уки — отговори тя. — Проверка на комуникациите. Марк, ще дойдеш ли с нас?

— А, да, но коя е Лея и какво е уки?

— Добър опит, бавноразвиващо се момченце. Няма да се учудя, ако си смениш фамилията на „Скайуокър“.

— Ако ще го правя, нека да е „Соло“.

— Ерик — повика Линда, — в мрежата ли си?

Ерик Стоун седеше както обикновено на стола на кормчията в оперативния център. Беше дежурил по време на най-тежките им преходи просто защото бе най-добрият кормчия, с когото разполагаха, когато Кабрило не беше на борда.

— Чувам те, Линда.

— Добре. Щом тръгнем, искам да се оттеглиш зад хоризонта. Ако се нуждаем от спешна евакуация, Гомес може да ни вземе с хеликоптера. Докато не разберем с какво си имаме работа, не искам „Орегон“ да се превърне в потенциална мишена на някого от брега.

Доволна усмивка се появи на устните ѝ. Сега тя командваше.

— Разбрано — отговори Ерик. — Ще се превърнем в парче лед сред айсбергите.

— Добре, момчета, да яхаме конете. — Линда влезе в резервната моторница с надуваеми бордове на Корпорацията.

Хидравличен катапулт можеше да стартира моторницата като състезателен автомобил от рампата, обаче те предпочетоха бавното гладко спускане в неподвижната вода. Бяха на осем километра от брега, но в залива, където се намираше изследователската станция „Уилсън-Джордж“, беше пълно с плаващи айсберги. Трябваше да намерят път между тях. Повечето не бяха по-големи от моторницата, но няколко се издигаха от водата като ледените туловища на странни чудовища под смрачаващото се небе.

Линда послушно се впечатли от мрачната красота на най-изолирания континент на земята.

Встрани от лодката малки кръгове във водата разкриха кучешката муцуна на тюлен. Той ги погледа няколко секунди и изчезна в дълбините.

Трябваша им дващсет минути, за да стигнат до брега. Вместо да изкара лодката, Линда я насочи към надвиснала над водата скала. Така не само щеше да я скрие от любопитни очи на сушата, но и щеше да им спести газенето във водата, за да излязат на брега. Линк се изкачи първи, завърза въжето на лодката около забит в снега камък и използва огромната си сила, за да вдигне останалите двама на брега.

Толкова пуст бряг Линда не беше виждала — земята беше покрита с тънък слой сняг, спомен от бурята. Един силен пристъп на вятъра я запрати към Франклин Линкълн.

— Момиче, трябва да те поугоим малко — ухили се той.

— Или да не ме карате да ходя в Антарктида — засмя се Линда в отговор. — Станцията се намираше на около километър и половина навътре в сушата. Бяха обсъждали подхода си и накрая стигнаха до решението да действат, сякаш е завзета от враждебна сила. Отне им около час, за да се приближат предпазливо до целта. Откриха нисък хълм, който се извисяваше над комплекса, и огледаха станцията оттам.

Футуристичните сгради с техните куполи и свързващите ги тръби изглеждаха изоставени. Трябваше да се чува шум от генератор, но се чуваше само свистенето на вятъра и блъскането на врата, люшкана от течението. Тя се оказа на служебния вход, до сградата на гаража и отстрани на главната постройка. Прозорците на станцията бяха тъмни.

По гръбнака на Линда пропълзля хлад, който нямаше нищо общо с времето. През бинокъла за нощно виждане станцията „Уилсън-Джордж“ излъчваше нещо призрачно. Носещите се из въздуха снежинки приличаха на духове, осъдени да навестяват това изоставено място.

— Какво мислите? — попита Линда, за да се откъсне от тежките мисли.

Марк се извърна към нея:

— Преди няколко дни имах чувството, че съм на снимачната площадка за „Апокалипсис сега“. А сега имам усещането, че гледаме декори от филма „Нещото“.

— Интересно сравнение, но не това имах предвид.

— Бих казал, че няма никой вкъщи.

— И на мен така ми се струва — кимна Линда и напъха бинокъла обратно в раницата. — Да вървим, но се движете приведени.

Антарктическото облекло вършеше добра работа, но не можеше да стопли смразеното ѝ сърце. Мрачното ѝ предчувствие се засилваше с всяка предпазлива крачка към базата.

Нямаше никакви следи, което означаваше, че след бурята не е имало движение. Линк започна да се качва по стълбата към входа, като държеше автомата си в готовност, Марк зае позицията от другата страна на вратата, а Линда предпазливо посегна да я отвори. Вратата се отвори навън и откри сумрачното фоайе. Основната входна врата в комплекса беше открената, което означаваше, че топлината, насъбрала се зад дебело изолираните външни стени, вече е излетяла. Нямаше надежда някой от учените да е оцелял толкова дълго на този студ.

Линда махна на Линк да огледа. Бившият тюлен кимна и надникна през вратата. Трепна леко, след това се обърна на другата страна.

— Това не е на хубаво — измърмори той.

Линда се приближи и погледна сама. В помещението цареше пълен хаос. Подът беше осеян с дрехи. Чекмеджетата бяха изпразнени и запратени на земята. Пейката, но която работниците бяха обували апреските си, беше обърната върху тялото на жена, посиняло от студа. На лицето ѝ имаше посмъртна маска от скреж, чиито малки кристали правеха очите матови.

По-лошото бе кръвта — замръзнала на локва под тялото. Кръв имаше и по гърдите на жената, и по стените.

— Огнестрелна рана? — попита Линда, като си свали маската.

— Нож — изсумтя Линк.

— Кой може да го е направил?

— Не знам. — Той огледа помещението, преди да прекрачи прага. Линда и Марк пристъпиха след него.

След десет минути вече знаеха, че всички в станцията са мъртви. Трупите бяха общо четиринайсет. Всички носеха белезите на ужасяваща смърт. Повечето бяха заклани и лежаха в замръзнали локви кръв, а по две тела имаше рани от удар с тъп предмет. Ръцете на един труп бяха счупени и костите се бяха сцепили — очевидно човекът се беше съпротивлявал. Друг имаше вид на прострелян с едрокалибрено оръжие, макар че в базата нямаше оръжия. Всъщност на целия континент нямаше огнестрелни оръжия.

— Един липсва — каза Линда. — Зимният екип на „Уилсън-Джордж“ се състои от четиринайсет души.

— Липсващият трябва да е нашият убиец — подхвърли Марк.

— Ще отида да проверя гаража — обяви Линк. — Колко снегомобила трябва да има?

— Два снегомобила и две моторни шейни.

Няколко минути по-късно, докато Линда претърсваше чекмеджетата на едно писалище, Марк я повика в другия модул. Гласът му така я стресна, че тя подскочи. От станцията и зловеците ѝ обитатели я побиваха тръпки. Меко казано.

Тя намери Марк в едно от малките помещения. Лъчът на фенерчето му беше насочен към кървавите следи по стената. Отне ѝ почти секунда, за да осъзнае, че не става дума за случайни цапаници. Това беше текст.

— Какво значи това?

— Осакати Гъоринг заради гарвана Никол.

— Да не иска да каже, че са избити от Херман Гъоринг?

— Не мисля — отговори Марк.

— В това няма никакъв смисъл. Никой в базата не се е казал Никол. Проверих списъка на екипа.

Мърф не отговори. Устните му помръдваха, докато четеше странното изречение отново и отново.

— Какво мислиш? — попита Линда накрая.

— Чия е стаята?

— Не съм сигурна. — Огледаха се и скоро попаднаха на книга, надписана: „Собственост на Андрю Генгъл“.

— Какъв е бил?

— Мисля, че техник. Току-що дипломираше се студент, ако не се лъжа.

— Освен това е нашият убиец, който е направил признание, преди да извърши престъплението. Бил е и много болен.

— Не думай. Тринайсет трупа. Заклани. Значи е бил болен, а?

— Имал е афазия.

— Какво е това?

— Разстройство на речта. Болният не може да борави както трябва с езика. Обикновено причината е удар, нараняване на мозъка или е следствие от развитието на тумор, Паркинсон или Алцхаймер.

— И как стигна до този извод?

— Докато бях в Масачузетския технологичен институт имаше една игра, която играех със студенти по неврология. Съставяхме изреченията така, сякаш страдаме от афазия, и другите трябваше да отгатват какво искаме да кажем.

— Май не си излизал много на срещи.

Марк пренебрегна закачката.

— Обикновено трябваше да дадем някакъв жокер — като тема например, защото иначе е много трудно за отгатване, дори невъзможно. Тук следата са труповете, или по-точно убийството.

— Добре де, но какво общо има „Осакати Гьоринг заради гарвана Никол“ с убийството?

— Какви са гарваните?

— Откъде да знам! Черни?

— Убийство — отговори Марк триумфално. Обичаше да изтъква интелекта си. — В мозъка на Генгъл двете думи: „черно“ и „убийство“, са били синоними.

— Значи трябва да търсим някой друг нацист, не Гьоринг?

— Не, афазията не действа така. Връзките в мозъка са объркани. Може да са думи, които звучат еднакво, омофони, думи, описващи предмети, които обикновено са в комплект, или думи, които са му напомняли нещо от миналото.

— О, значи „осакати Гьоринг“ може да му е звучало като „отивам“^[1]?

— Точно така. „Отивам да убия“.

— Добре, умнико, а какво ще кажеш за Никол?

Марк я погледна лукаво.

— Та това беше най-лесната част. Никол Кидман игра във филм на ужасите със заглавие „Другите“.

— Значи той е смятал, че написаното от него гласи: „Отивам да убия другите“? — попита Линда. — Когато си болен от афазия, означава ли, че си откачен?

Невинаги. Мисля, че болестта, предизвикала афазията, го е накарала да избие колегите си.

— И каква е тя?

— Трябва да попиташ доктор Хъксли.

Чу се внезапен остър пукот.

— Линда, Мърф, имаме си компания — баритонът на Линк закънтя из цялата станция.

Двамата грабнаха автоматите си от пода и изхвъркнаха от зловецата стая. Намериха Линк в залата за почивка.

— Какво откри?

— Разни странни неща, но не сега. Един снегомобил идва към нас от юг. В тази посока е аржентинската изследователска станция, нали?

— Да — кимна Линда. — Може би на петдесетина километра надолу покрай крайбрежието.

— Видях ги, когато се връщах. Разполагаме с по-малко от минута.

— Всички навън.

— Не, Линда, отвън няма достатъчно прикритие. Ще ни видят.

— Добре, намерете си скривалища и пазете тишина. Нека приемем, че искат да поразузнаят и не се готвят да се настанят тук. Ако ви открият, стреляйте!

— Ами ако са учени, които просто искат да проверят станцията? — попита Марк.

— Щяха да са се появили тук преди седмица, когато нашето правителство ги помоли. Хайде, действайте.

Линда се върна в стаята на Анди Генгъл. Таванът беше направен от акустични плочи, изработени от подобен на картон материал. Тя се изкатери на гардероба и вдигна една от плочите с дулото на автомата. Между окачения таван и изолирания купол на покрива имаше разстояние около метър. Остави автомата на профилите и се изтегли. Дебелите дрехи правеха задачата почти невъзможна, но след много въртене и ритане, тя успя да се промуши до кръста през отвора.

Чу, че предната врата се отваря, и някой се провикна на испански. Тя вдигна крака в тясното пространство и внимателно постави плочата на мястото ѝ. Наблизо имаше дебела изолирана найлонова тръба, от която духаше топъл въздух в помещението. Линда я издърпа от решетката и си осигури добра наблюдателница.

Адреналинът, влял се в кръвоносната ѝ система, когато чу предупредителния вик на Линк за снегомобила, бавно започна да спада и тя отново усети студа. Не бе изложена на пристъпите на вятъра, но температурата в пространството между окачения таван и купола на жилищния отсек беше около минус трийсет. Чувстваше лицето си вкочанено, а връхчетата на пръстите ѝ започнаха да губят чувствителност въпреки дебелите ръкавици. Това, че стоеше неподвижно, влошаваше положението.

Отдолу се чува нови крясъци на испански. Тя затвори очи и си представи как войници разузнават базата така, както тя и екипът ѝ бяха направили току-що. Какво щяха да си кажат за клането и дали щеше да им пука?

Внезапно в стаята влезе мъж с бяла арктическа униформа и голям пистолет. Носеше маска, подобна на нейната, и тя не можеше да види чертите на лицето му. Той също се вторачи в кървавия надпис на стената.

Изведнъж капка от протеклия ѝ нос падна на рамото на мъжа. Той я бръсна с ръка, без да обърне глава, и тръгна да излиза.

Линда се раздвижи и запълзя на четири крака по металните профили, които държаха плочите на тавана. Те не бяха предназначени да издържат теглото на човек и тя се страхуваше, че всеки момент може да поддадат.

Внезапно започна стрелба. Плочата, където лежеше допреди секунди, се пръсна. Изтрещяха още два изстрела и още две плочи се

пръснаха. Слаби слънчеви лъчи се промъкнаха през отворите, които куршумите бяха направили в купола.

Линда се възползва от пукота на изстрелите, за да изпълзи на един по дебел профил. По него вървеше тръбата на вентилационната система, която беше достатъчно голяма, за да се скрие вътре.

Линда знаеше, че не трябва да сдържа дъха си, а да диша бавно и равномерно. Тъй като сърцето ѝ блъскаше, имаше нужда от кислород. Покривът над нея беше осветен от лъча на фенерче.

Аржентинецът беше осъзнал, че нещо мокро е капнало на рамото му, а при този студ в базата всяка течност би замръзнала.

Дишай, Линда, дишай. Не може да те види и е твърде едър, за да пропълзи тук.

Изминаха десет от най-напрегнатите секунди в живота ѝ.

Някой друг влезе и изкрещя въпрос. Последва напрегнат разговор и лъчът на фенерчето изчезна. Линда чу как мъжете излизат от помещението, насили се да се отпусне и тихичко подсмръкна.

Убита заради течащ нос, помисли си тя. Какъв ужас! Зарови лицето си в кожата, с която беше подплатена качулката на якето ѝ, и се приготви да чака, докато аржентинската разузнавателна група се оттегли.

[1] Става дума за подобно произношение на изразите „Maim Goering“ и „I am going“. — Б.р. ↑

15.

Кабрило зачака лебедката да почне да го изтегля, но нищо не се случи. Тогава осъзна, че всъщност се спуска надолу. Не беше за вярване. Макс беше обърнал погрешното лостче, Хуан се опита да го повика по комуникационната връзка, но не получи отговор. Хенли беше тръгнал да се справи сам с аржентинската заплаха и в бързането си го беше оставил в капана на шахтата със съкровището.

Най-благоразумно бе да изплува на повърхността според таблиците за гмуркане, които беше запаметил преди години, и да изчака връщането на Макс. Обаче не беше от хората, които ще пропилеят възможност, затова се обърна и се гмурна към дъното. Нямахме смисъл да си тръгва, докато не се увери напълно, че не е пропуснал нищо.

Първо се зае да проучва нишата, като дори се притисна в нея, за да провери дали не се задейства някакъв механизъм. Изсеченият с длето камък остана неподвижен. Спусна се още по-дълбоко. Тинята, която беше вдигнал с краката си преди малко, се беше утаила. Той разчисти участък там, където стената се срещаше с пода, и нещо привлече вниманието му. Извади ножа от канията, закрепена на бедрото му, и плъзна острието по протежение на ръба. Върхът изчезна в малка пролука между стената и пода. Опита на друго място и направи същото откритие.

Още три опита го убедиха, че подът на шахтата със съкровището е сложен като тапа. Имаше нещо по-дълбоко в земята, нещо под този фалшив под.

Замисли се. Трябваше да има начин да стигне дотам. Братята Рониш го бяха открили. Направи един кръг над пода, плувайки бавно. Лампата на каската му осветяваше шева. Това, което търсеше, се намираше в единия ъгъл. Камъкът бе вбит здраво между пода и малка неправилна издупчина в стената.

Хуан не я докосна, а сви крака до гърдите си и след това ги стовари на пода, който леко се разтресе.

Хитро, помисли си Хуан. Много, много хитро.

Върна се при издатината в стената и се приготви. Нямаше представа с колко време ще разполага, но предположи, че трябва да е бърз. Протегна ръка и издърпа камъка, след това се стрелна към нишата колкото можа по-бързо. Чу се стържене на камък в камък.

Дъното на шахтата представляваше огромен сал, придържан от каменния клин. Хуан се хвърли в нишата точно в мига, когато покритият с тиня под стигна до нея. Притисна се вътре колкото можа. Създателите на шахтата обаче не бяха имали грамадни кислородни бутилки, така че той едва се събра вътре. Гледаше с ужас как подът се издига все по-високо и по-високо. Мина покрай коленете му и продължи нагоре. Не се понесе като тапа към повърхността, а се възнасяше царствено.

Тогава Хуан осъзна, че комуникационният кабел от фибростъкло се намира между сала и стената, и се помоли да не бъде прекъснат. Точно в този миг откъснатият край се залюля над него, а пластмасовият кожух бе размазан. Секунда по-късно краят от въжетото на лебедката също падна покрай нишата.

Нямаше представа как салът ще спре, но трябваше да го направи, защото иначе братята Рониш щяха да са загинали тук преди седемдесет години.

Когато погледът му падна върху страната на сала, една от тайните беше разкрита. Отгоре имаше само тънък слой тиня, докато останалото беше от метал. Когато почука по него, издрънча на кухо. Металът беше издържал векове в солената вода, защото създателите му го бяха покрили със слой злато. Златото не ръждясва.

По златото имаше резки като от нож и той реши, че вероятно някой от братята Рониш си е помислил, че целият сал е от злато. Но слойът беше с дебелина едва милиметър. Там, където бяха останали следи от ножа, се виждаше, че салът е направен от бронз. Бронзът беше по-устойчив на корозия от други метали, но Хуан знаеше, че след няколко десетилетия солената вода ще прояде оголените от ножа места. Кухият сал щеше да се напълни с вода и капакът никога вече нямаше да се задейства.

Кабрило прецени, че кухият капак е дебел около три метра, и долният му ръб спря точно при горния край на нишата. Сигурно се беше опрял в друг клин в стената, който той не беше видял. Изплува от

нишата и погледна нагоре. В долния край на капака имаше ръкохватка. Стисна я и дръпна малко. Плавателността на капака беше изчислена толкова точно, че успя да го смъкне малко надолу. Знаеше, че може да се измъкне, като върже оловния си колан за дръжката и изчака в нишата капакът да потъне. Предположи, че братята Рониш са направили точно това, само че тяхната тежест се беше изхлузила. Спусна се покрай мястото, където беше лежало кухото дъно, и продължи надолу.

В самия център на дъното на шахтата намери купчина камъни от плажа. Противотежестта на братята Рониш. Торбата, в която са били, отдавна се беше превърнала в нищо от солената вода на Тихия океан. Другото откритие, което направи, беше много по-интригуващо. От основната вертикална шахта започваше нисък тунел.

Той влезе в него и кислородните му бутилки се удариха в тавана. Тунелът завиваше рязко нагоре и това го накара да спре няколко пъти, за да позволи на излишния азот да се разтвори и да напусне кръвоносната му система. Провери запаса си от кислород. Ако не се забавеше много, всичко щеше да е наред.

Внезапно лъча от шлема му се отрази в нещо над главата му. Наближаваше повърхността, въпреки че все още беше на много метри под земята. Прецени и че човек може да изплува от нишата дотук, без да си поема въздух, стига отливът да е достатъчно нисък.

Издигаше се бавно с протегнати напред ръце, за да предотврати сблъсъка с евентуално препятствие. Озова се в пещера, висока около два метра. Предположи, че е естествено образувание, защото би отнело години да се изсече в скалата.

Лъчът от лампата на шлема му кръстосваше насам-натам по влажния камък, докато не спря на нещо, което висеше на стената.

Над водата имаше плочка, направена от някакъв метал. Вероятно бронз, предположи той. На нея имаше нещо като китайски йероглифи и очертанията на крайбрежие с навлизащ дълбоко навътре залив.

Беше предположил, че след като аржентинците се появиха в къщата на Джеймс Рониш, шахтата на съкровището няма нищо общо с някакъв капер от седемнайсети век, но не бе очаквал подобно нещо. Какво правеха китайски йероглифи на това място?

И защо гаучосите се интересуваха от тях?

Кабрило знаеше, че винаги трябва да се доверява на инстинктите си. Бяха му служили добре, докато беше в ЦРУ, и още по-добре, откакто основа Корпорацията. По неизвестни причини някой беше положил големи усилия да скрие плочката, но също така се бе погрижил и да може да бъде намерена. Логиката на това му убягваше и единствената му надежда беше, че написаното на нея ще обясни всичко. Знаеше, че е попаднал на нещо и то далеч надхвърля значимостта на изчезналия цепелин и сваления сателит.

Тъй като оптичният кабел беше скъсан, не можеше да запише изображението на бронзовата плочка, затова измъкна малък цифров апарат от кесията, вързана на кръста му. Направи няколко снимки, а светкавицата заслепяваше очите му след дългото време, прекарано в шахтата.

Потопи се отново и пое към главната шахта. Наложил си да се съсредоточи върху гмуркането.

Когато стигна до нишата и големия плуващ капак, откопча колана с тежести и го преметна през дръжката, която китайците бяха направили за тази цел. Знаеше, че тайната на шахтата със съкровището е много стара. Кога китайците са били в щата Вашингтон достатъчно дълго, за да преустроят пещерната система така, че да отговаря на техните нужди?

Хуан, трябва да се съсредоточиш.

След като коланът с тежести зае мястото си, добре уравновесеният капак бавно започна да потъва. Хуан се пхна в нишата и го зачака да мине покрай него. Помогна му, като опря ръце в страната му и го натисна надолу. Скоро пътят за изплуване беше открит. Без колана с тежести той трябваше да се бори да не изплува твърде бързо и спираше за декомпресия. Когато главата му се показа над водата, кислородните бутилки бяха вече празни.

Откопча шлема и започна жадно да поема соления въздух. Ъгълът на слънчевите лъчи се беше променил и малкото светлина, която идваше от отвора, представляваше хубава гледка. Той освети с фенерчето, за да намери металното въже на лебедката. Ако нещо се беше случило на Макс, последствията щяха да са ужасни. Шейсетметрово изкачване без нужното оборудване щеше да постави на изпитание дори неговите способности. Но най-лошото би било да изгуби своя приятел.

Извика към отвора на шахтата. С труд свали оборудването си и остави кислородните бутилки да потънат. Продължи да вика. Хрумна му, че ако Хенли се е провалил, той вика аржентинците право при себе си. Не че вече не се бяха сетили. Обаче фактът, че не го бяха посипали с автоматна стрелба, предвещаваше добра новина.

— Ехо? — чу се далечен глас отгоре.

— Макс?

— Не, говори аржентинският майор.

Беше Макс.

— Извади ме от тук! — нареди Хуан.

— Секунда! — отвърна Макс.

Отне му няколко минути да спусне стоманеното въже и още толкова да изтегли Кабрило. Подаде му ръка да излезе от шахтата и бързо спря лебедката, за да не го повлече по скалите.

— Това със сигурност беше един много интересен следобед — подхвърли Хенли безгрижно.

— Какво стана?

— Опитаха да кацнат близо до плажа, но пилотът се уплаши, когато изпразних няколко пълнителя по хеликоптера. Гръмнах и един аржентинец. А ти къде беше, по дяволите?

— Няма да повярваш.

— Опитай.

Кабрило му разказа какво е намерил, докато събираха оборудването и поеха с джипа към плажа. Хенли се занимаваше с подготовката на лодката за плаването им до континента, а Хуан се зае да пробие резервоара на форда с ножа си. Бяха наели джипа с фалшива лична карта, която не можеше да бъде проследена, но по колата имаше следи, затова трябваше да я изгорят.

Изчакаха на плажа, за да се уверят, че от експлоръра е останала само овъглена каросерия. Отне им по-малко време да стигнат до сушата и до градчето Ла Пуш, отколкото да си осигурят превоз до някое по-голямо селище. Най-накрая се качиха в кабината на влекач с полуремарке, пълно с трупи, което подсети Хуан за скорошното им приключение в Аржентина.

Ревът на големите дизелови двигатели отвън беше знак, че аржентинците се готвят да си тръгнат със своя снегомобил от изследователската станция „Уилсън-Джордж“. Бяха изминали петнайсет минути, откакто Линда бе намерила убежище в голямата вентилационна тръба. Когато беше сигурна, че са си тръгнали, отвори един химически пластир и го сложи на лицето си. Беше раздвижвала пръстите на ръцете и краката си, обаче бузите и върхът на носа ѝ много скоро щяха да измръзнат. Болката, когато кръвта започна да се връща в тях, беше съкрушителна, но Линда я посрещна с радост, защото тя означаваше, че няма трайни увреждания.

Не беше чула друга стрелба и реши, че останалите не са били разкрити. Смъкна се сковано от скривалището си и запази тишина, докато не стигна до главния вход на базата, за да се увери, че аржентинците са си заминали. Линк и Марк се появиха, когато тя се върна в стаята за почивка.

— Чух изстрели — започна Линк. — Добре ли си?

Тя кимна.

— Беше доста напечено, но съм добре. Къде се бяхте скрили?

— Аз се проснах до един от трупове — отговори Марк. — Мъжът, който провери помещението, дори не ме погледна.

— А аз се скрих в един от килерите, зад купчина дрехи. Проверката им беше доста повърхностна.

— Имам представа как се чувстват — кимна Линда, опитвайки се да не поглежда зловещата картина около тях. — Линк, ти спомена, че си открил нещо в гаража?

— Да, но трябва сама да го видиш.

Сложиха си отново маските и поеха по маркираната пътека до сградата със сводестия покрив. Вратата продължаваше да се полюшва на вятъра — равномерно тракане, което беше единственият признак на живот в станцията. Генераторът не работеше и в гаража беше тъмно. Фенерчетата им хвърляха ярки снопове светлина. Двата снегомобила приличаха на хибриди между танк и автомобил. Горният край на каучуковата верига стигаше до хълбока на Линда. Кабините бяха боядисани в яркооранжево, така че да се забелязват из снежните полета около станцията.

— Ето там. — Линк ги поведе към работната маса по протежение на една от стените.

Сред обичайните джунджурии, като инструменти, масло и замръзнали парцали, стоеше сандък с дължина около деветдесет сантиметра. Линк отвори капака.

На Линда ѝ трябваше известно време, за да разбере какво вижда.

В сандъка имаше още един мъртвец, но той очевидно беше загинал преди много време. Приличаше повече на мумия, отколкото на труп, и по-голямата част от лицето му беше изядена от мършояди, преди да замръзне съвсем. Облеклото му беше необичайно. Не носеше съвременна арктическа екипировка, а подплатен жакет от кафява вълна и твърде тънки за тези ширини панталони. Шапката, нахлупена върху замръзналата черна коса, имаше странен вид. Беше с два върха и тясна периферия.

— Бих казал, че този човек е тук от сто или повече години — обяви Марк, като огледа трупа.

— Може би е китоловец, паднал от кораба си? — предположи Линда.

— Възможно е — съгласи се Марк и се обърна към Линк. — Провери ли джобовете му?

— Не съм — отговори той. — Само отворих капака, погледнах и го затворих.

Линда си спомни, че не бяха намерили всички четиринайсет членове на зимния екип на станцията.

— Открихте ли Анди Генгъл?

— Така ли се е казвал? В задната част на гаража е. Представлява грозна гледка.

Анди се беше самоубил, тласкан от същата лудост, която го бе накарала да избие колегите си. Беше седнал с гръб към един от сандъците с резервни инструменти и беше дръпнал толкова силно долната си челюст, че почти я беше откъснал. Беше умрял или от студ, или загуба на кръв, с юмрук напъхан в устата, сякаш се е опитвал да стигне до онова, което бе увредило мозъка му.

В другата му ръка нещо проблясваше. Марк го измъкна от вкочанените пръсти. Беше деформирано парче злато. На пода до тялото лежеше чук. Марк насочи лъча на фенерчето към него и видя по главата му проблясващи златни пращинки.

— Смазал го е с чука.

— Защо?

— Защо е извършил всичко? Бил е болен.

— А какво е било това?

— Трудно е да се каже. Някаква фигурка.

— Чисто злато ли е?

— Бих казал най-малко деветстотин грама. Кажи-речи трийсет хиляди долара — обяви Марк. После се наведе към раницата, която също лежеше до Генгъл. Вдигна я и се чу шум от натрошено стъкло. Надникна вътре и изсипа съдържанието ѝ на пода.

Беше невъзможно да се определи какво е имало в торбата, защото от нея изпаднаха матово зеленикав пясък и малки камъчета в същия цвят, явно натрошени от Генгъл.

В раницата имаше и странна излята от бронз тръба. Единият ѝ край беше затворен, а другият оформен като отворената уста на дракон. Самата тръба бе нашарена така, че да напомня люспестата кожа на дракона. Марк я разгледа внимателно.

— Това е пистолет.

— Какво?

— Виж, тук в края има малка дупчица за фитила. Това е пистолет е предно зареждане.

— Прилича на китайски.

— И е много стар — допълни Линда. — Мисля, че всички тези неща вървят в комплект с нашия приятел в сандъка.

— И аз така мисля — кимна Линк.

— Странна работа — вметна Марк.

— Какво ще правим? — попита Линк.

— Ще докладваме на „Орегон“ какво сме открили, така че ЦРУ също да научи за случилото се. Предполагам, че Овърхолт ще поиска да посетим аржентинската станция, за да видим какво става там. В информацията, която четох преди акцията, пишеше, че от две години не е посещавана. Предлагам да поемем още сега натам.

— Няма да марширувам петдесет километра из Антарктида — озъби се Марк.

Линда потупа предницата на най-близкия снегомобил и каза:

— Нито пък аз.

След като се свързаха по радиостанцията с кораба и изпълниха молбата на д-р Хъксли за тъканни и кръвни проби от Анди Генгъл и мумията в сандъка, мина почти час, докато успеят да запалят единия от

снегомобилите. Без електрозахранване за загряващия двигател дизеловото гориво беше станало гъсто и лепкаво като катран. Трябваше да го източат и загреят на огън. Наложиха се да повторят операцията два пъти, защото първия път дизелът изстина прекалено бързо и не успяха да запалят с помощта на манивелата.

Топлината от парното на снегомобила беше добре дошла и само на няколко километра от „Уилсън-Джордж“ вече можеха да смъкнат циповете на горните дрехи и да свалят дебелите външни ръкавици. Линк караше, а Линда отстъпи пътническата седалка на Мърф.

Тя реши да направят един полукръг в снежното поле и да се приближат към аржентинската станция от изток. Толкова близо до Южния полюс компасите бяха безполезни, но снегомобилът беше оборудван със сателитна навигация. Това също беше малко под въпрос, защото констелацията на сателитите, използвана за триангулация, често се намираще отвъд хоризонта. Системата не беше разработена за улесняване на полярната навигация. Имаше наземни станции за подпомагане насочването с помощта на джипиеси, но повечето бяха от другата страна на континента, където се намираха и повечето от изследователските станции.

Пейзажът представляваше непрекъсната бяла шир. Дори далечните планини още бяха покрити със зимния лед. Част от него щеше да се стопи през пролетта, за да се покажат сивите гранитни склонове.

За разлика от другите райони на Антарктида, където дебелината на леда се измерваше в километри, тук вероятността да пропаднат в скрита пукнатина беше малка, затова Линк караше бързо и веригите с лекота загребваха набръчканата от ветровете снежна повърхност.

— Смята се — заговори Марк, за да прекъсне скуката, — че планините вляво от нас са продължение на Андите в Южна Америка. — Замълча, защото никой не каза нещо по въпроса.

Три часа монотонно пътуване ги изведе на три километра и половина зад аржентинската станция. Като се имаше предвид войнствената природа на сегашния аржентински режим, решиха, че ще има някаква охранителна система за периметъра на станцията. Най-вероятно патрули на моторни шейни. Линда прецени, че три километра и половина е достатъчно близо, и от тук щяха да поемат пеша.

Тя и Линк застыгаха облеклото си. Марк щеше да остане в снегомобила и да го пали от време на време, за да не изстине напълно и в случай на неприятности да може да го подкара.

Взеха оръжията си и скочиха на леда. Беше тъмно, но облаците се бяха разнесли, позволявайки на луната да осветява до блясък снега.

Нощта беше призрачно тиха. Струваше им се, че единствените звуци на този свят са дишането им и скърцането на снега под апреските. Сякаш крачеха по повърхността на негостоприемна планета. В известен смисъл това беше истина, защото без специалното им защитно облекло не биха оцелели и пет минути.

Линда беше напъхала в джоба си болтове и гайки от кутията с инструменти в снегомобила и пускаше по една на всеки двайсетина метра. Металът изглеждаше почти черен на фона на снега и лесно се забелязваше. Тя носеше преносим джипиес, но черните метални трохи бяха нискотехнологичната ѝ осигуровка.

Бяха изминали километър и половина, когато Линк внезапно се просна по корем. Линда го последва и започна да оглежда хоризонта.

— Нищо не виждам — прошепна тя.

Линк започна да пълзи. Тя го последва, повтаряйки движенията му, и тогава видя какво е привлякло вниманието му. В снега имаше следи от моторна шейна. Явно аржентинците патрулираха периметъра на своята база.

— Това те кара да се питаш какво толкова има да пазят — отбеляза Линк.

— Хайде да разберем.

Изправиха се и поеха нататък. Като бивш тюлен, Франклин Линкълн беше винаги нащрек, но сега се движеше с удвоено внимание. На всеки няколко крачки оглеждаше голата пустош и сваляше качулката на канадката си, за да се послуша за далечно бръмчене на двигател.

Задната страна на аржентинската изследователска станция беше защитена от ниски насечени хълмове. Тук снегът и ледът бяха ответи, така че имаше оголени места, от които стърчаха каменни зъбери, черни като нощта. Изкачването не беше от трудните, но те се движеха преднамерено бавно и предпазливо. Дебелите им апрески не бяха подходящи за това упражнение, а и непрекъснато трябваше да се озъртат за патрули.

Стигнаха горе и извадиха биноклите си за нощно виждане, преди да надникнат от хребета.

Линда не знаеше какво да очаква. Предполагаше, че аржентинците имат нещо подобно на „Уилсън-Джордж“, но онова, което лежеше в краката там между хълмовете и океана, беше удивително. Това не беше малка отдалечена изследователска станция, както се твърдеше, а по-скоро пръснал се на всички страни град, толкова умело маскиран, че трудно можеше да се определи големината му. Имаше дузини сгради, издигнати на нещо, което приличаше на леден шелф, но всъщност беше изкуствена структура. Тъй като природата се ужасява от правите линии, всички сгради бяха с извити форми, за да не бъдат забелязани очертаванията им от сателитите.

Огромни бели платнища скриваха допълнително части от станцията. Линда реши, че са от кевлар, за да устоят на стихииите. Освен това имаше голям кей с няколко стоянки, направени така, че да приличат на лед.

В естествения залив, който станцията използваше, нямаше лед, като се изключат няколкото високи айсберга. Тя увеличи изображението на един от тях. Нещо не беше наред. В сравнение с основата си те бяха прекалено високи. Последната буря трябваше да ги е обърнала. Без изключение. Тогава осъзна, че те също са изкуствени.

Петролни платформи. Точно това бяха — малки плаващи сондажни кули.

Сега, когато разбра същността на построеното от аржентинците, тя осъзна, че трите странни хълма близо до кея са огромни складови цистерни, заровени под редути от пръст. Сондажните платформи във водата не бяха изследователски — не, те се готвеха да започнат пълен производствен цикъл. Кеят не беше достатъчно голям за последното поколение супертанкери, но със сигурност можеше да обслужи някой с вместимост сто хиляди тона.

Линда знаеше, че това противоречи напълно на един от най-важните договори. От началото на 60-те години документът защитаваше Антарктида като поле за научна дейност и постановяваше, че никоя нация не може да предявява претенции за суверенитет върху някоя нейна част. Също така подписалите го нямаха право да копаят руда или да сондират за петрол на сушата или в океана.

Линк я потупа по рамото и посочи на юг. Там имаше сграда, отделена от останалите, но Линда не разбра защо е предизвикала интереса му и го погледна въпросително.

— Мисля, че е ракетна батарея — каза той.

Ако беше прав, това беше още едно нарушение. Тя направи десетина снимки с цифровия апарат през бинокъла за нощно виждане. Нямахше да бъдат кой знае колко качествени, но щяха да послужат за доказателство.

Линк се плъзна обратно по хребета.

— Какво мислиш? — попита той, когато бяха в безопасност.

— Трябва да призная, че гаучосите не са си губили времето. Забеляза ли айсбергите в океана?

— Аха, петролни платформи.

Линда кимна.

— Трябва да докладваме видяното.

Задуха вятър. Не беше достатъчно силен, за да мине за буря, но видимостта се влоши значително и Линда почувства как студът отново прониква през дрехите ѝ. Хубавото беше, че още можеше да различава следата от болтове и гайки. Линк продължи да оглежда околността, затова пръв забеляза моторната шейна. Блъсна Линда толкова силно, че тя си изкара въздуха при падането. Не знаеха дали са ги забелязали и докато самотният фар на машината подскачаше в мрака, преживяха няколко напрегнати минути. Времето се точеше, но, изглежда, водачът не ги видя. Или беше решил, че вятърът му играе номера. Ревът на шейната започна да се отдалечава, но в последната секунда водачът завъртя кормилото докрай и се понесе право към тях.

Линк изруга и опря автомата на рамото си.

Не можеше да види какво прави водачът заради блясъка на фара, но пукотът на изстрел проникна през шума на мотора. Куршумът профуча някъде из висините, защото моторната шейна се движеше бързо по неравностите. Още малко и щеше да ги прегази. Линк опипа с огромните си ръкавици предпазителя и изведнъж осъзна, че няма да има време да го свали и да даде изстрел. Скочи на крака, хвана автомата за цевта и го размаха като бейзболна бухалка.

Прикладът се стовари върху главата на водача, той излетя от седалката и се просна на леда. Моторната шейна спря сама, защото

обезопасителният ключ, вързан за ръката на мъжа, изскочи от запалването. На светлината на фара играеха снежинки.

Линда изтича при проснатия на земята аржентинец. Той не помръдваше. Гръбнакът му беше счупен. Линда се изправи.

— Мъртъв ли е? — попита Линк.

— Да.

— Днес той, утре — ние — отбеляза той с фатализма на професионален войник.

Вдигна тялото на аржентинеца и го пренесе при моторната шейна. Внимателно го положи на леда и стисна ръкохватките на машината. Разкрачи крака, напрегна мускули и обърна двеста и трийсет килограмовата машина настрани, сякаш беше играчка. После нагласи аржентинеца така, че смъртта му да прилича на нещастен случай.

— Ще ми се да можем да използваме шейната — въздъхна Линда.

— Разходката ще ти дойде добре — ухили се Франклин Линкълн.

— Първо каза, че трябва да понатрупам месце, а сега твърдиш, че имам нужда от физически упражнения.

Линк не отговори и продължи да бързи по дългия път към Мърф и техния снегомобил, който щеше да ги приюти на топло и да ги закара обратно до „Уилсън-Джордж“.

16.

В Бремертън, Вашингтон, единственото изискване на Хуан и Макс към хотела беше да има интернет, защото Кабрило искаше да изпрати снимките от шахтата на Еди Сенг на борда на „Орегон“ и да получи превод възможно най-бързо.

Когато свършиха да се тъпчат със стриди от залива Уолапа и раци от Дънджинес в близкия ресторант, получиха предварителния доклад.

Сенг също беше бивш агент на ЦРУ и работеше за Корпорацията почти от самото ѝ начало. Смешното беше, че макар да бяха служили по едно и също време, с Кабрило не се бяха засичали по коридорите на Лангли. Еди беше роден в нюйоркския китайски квартал и говореше свободно кантонски и мандарин.

В тъмните му очи с тежки клепачи Хуан прочете, че е открил нещо интересно.

— Беше прав, това е мандарин, но по-стара разновидност — каза Сенг.

— И какво представлява?

— Чувал ли си за адмирал Зен Хе?

— Китайски изследовател от петнайсети век. Стигнал е до Западна Африка, а на юг до Австралия.

— Всъщност до Нова Зеландия. Между 1405 и 1433 г. провежда седем експедиции с най-големите кораби, строени преди осемнайсети век. Разполагал е с над двеста кораба като част от флот, известен като „Флотилията на съкровището“, и с двайсет и осем хиляди моряци.

— Да не искаш да кажеш, че китайците са открили Америка седемдесет години преди Колумб?

— Не, не Зен Хе е окачил тази плочка в пещерата. Адмиралът, който го е направил, бил вдъхновен от него и също е предприел забележително плаване. Разполагал е с три кораба, които тръгват от Китай през 1495 и поемат на изток. Командващ бил Цай Сонг. Адмирал Цай бил упълномощен от императора да търгува колкото

може по-далече и по-широко. Тъй като Зен Хе вече бил открил един континент на запад — Африка, той бил уверен, че светът е симетричен и ще открие друг в източна посока.

— Значи стигат до Америка, но вече са минали няколко години, откакто Колумб е бил там — каза Макс, доволен, че няма нужда да се пренаписва историята.

— Всъщност от това, което знам, мисля, че първо попадат в Южна Америка. Обаче имат проблем. Както Цаи пише, един от корабите бил прокълнат, защото се намирали в „дяволски студен залив“. Предполагам Тера дел Фуего.

— Какво се случило?

— „Екипажът бил завладян от злото“. Това пише Цаи. Толкова силно зло, че той се видял принуден да заповяда корабът да бъде разрушен, а екипажът — оставен да умре. Потопили го, като поставили взрив на корпуса.

— Колко големи са били тези кораби? — полюбопитства Хенли.

— Дължина над деветдесет метра и екипаж от около четиристотин души.

Впечатлен от средновековните китайски корабостроители, Макс подсвирна тихо.

— Обяснява ли каква е природата на това зло?

— Не. Но цялостното предназначение на шахтата е да посочи местонахождението на кораба. Той пише, че злото, което го заобикаля, никога не бива да бъде доближавано. Но бил и прагматичен човек. На борда имало приказни богатства, съкровище, което били готови да разменят с местните жители. Цаи оставя два отличителни знака. Единият, с който отдава почит на боговете на долния свят, а другият е в чест на небесните богове.

— Нещо под земята и нещо над нея — започна да размишлява Хуан. — Какъв е другият знак?

— Цаи пише единствено, че може да бъде видян от небето. И че са го оставили на двеста дни от шахтата със съкровището.

— Двеста дни? — оплака се Макс. — Какво е това, по дяволите?

— Предполагам — продължи Еди, — че означава двестадневно плаване на юг от остров Пайн. Очевидно братята Рониш са решили, че се намира някъде около дваисет и петия паралел.

— Чакай малко — намеси се Хуан. — Ако са търсели знак, оставен от китайски адмирал, какво са правили толкова навътре в сушата? Какъвто и знак да е оставил, със сигурност е близо до брега.

— Не знам.

— Трябва да поразговорим с листата, които намери при падналия чепелин — предложи Макс. — Отговорът може да е в техния полетен дневник.

— Трябва да научим повече за този адмирал Цай — каза Ерик Стоун, който преди това седеше пред бойния пост щурвал, но сега беше при Еди. — И какво е имало на борда на кораба? Това може да се окаже значително археологическо откритие.

— Всъщност — обади се Макс — трябва да се запитаме заслужава ли си да се занимаваме още с това. Какво е то за нас?

— Мисля, че отговорът е очевиден — отговори Стоун. — Това е нещо, от което се интересува аржентинското правителство. Режим, който в момента е в лоши отношения със Съединените щати. Каквито и да са техните планове, не може да са нещо добро.

— Съгласен съм — каза Кабрило. — Генералисимусът се интересува от това, така че, докато не разберем каква е тяхната гледна точка, по-добре да не се отказваме. А какво ще кажеш за рисунката на този залив или проток?

— Това е изображение на района, където са потопили кораба. Накарах Ерик да проведе едно компютърно сравнение с бреговата линия на Южна Америка, включително всички острови, които съставляват Тера дел Фуего. Обаче това ще отнеме известно време.

— Чудесно. Какви са последните новини от Линда и нейния екип?

— Още са в снегомобила. Няма да повярваш какво са открили. Онова, което се предполагаше, че е малка аржентинска изследователска станция, се оказва разработка на петролно поле.

— Какво?

— Да, точно така. Сондират за петрол пред бреговете на Антарктическият полуостров.

Новината разтърси Кабрило и той избъбри глупаво:

— Но това е незаконно!

— Аха, но очевидно не им пука.

— Докладвахте ли на Овърхолт?

— Още не. Линда каза, че е нащракала десетина снимки, и иска да ги приложим към доклада.

— Брей, това става все по-странно и по-странно — отбеляза Макс. — Поемат дяволски риск, разигравайки подобно шоу.

— Не мисля — възрази Ерик Стоун. — Те вече са парии на международната сцена, така че какво повече може да им се случи?

— Разбира се, че може. Щатите ще изпратят армада там и ще бъде като повторение на Фолкландската война.

— Сигурен ли си? — попита Стоун с повдигнати вежди.

Хенли отвори уста да отговори, но замълча. Силите на САЩ бяха разпръснати из цял свят, а сегашният обитател на Белия дом се интересуваше повече от вътрешната политика, така че бе напълно възможно правителството да реагира само с някой вял протест и пореден кръг санкции на ООН.

— Сега би трябвало да си зададем въпроса дали един китайски кораб на петстотин години може да има нещо общо с текущите събития в света — подхвърли Ерик.

— Ако не ме лъже предчувствието, със сигурност има — отговори Хуан.

— Какво искаш да направим, когато Линда се върне? — попита Ерик. — Тук ли да останем, или да поемем на север.

Кабрило обмисли възможностите и бързо взе решение.

— Измъкнете кораба от там. Нямаме представа какво планират аржентинците в Антарктида, но ако нещата се размърдят и започне война, искам „Орегон“ да е в безопасност. Освен това трябва да заемем позиция за посещението на кувейтския емир в Южна Африка. Той ни нае за допълнителна безопасност и това е изгоден договор, който не бива да изпускаме.

— Слушам — отговори Ерик. — Те ще се приберат след няколко часа и веднага ще поемем на север.

— Обади ми се, когато се върнат. Искам да чуя пълния доклад на Линда.

Хуан прекъсна връзката и извади електронния си бележник. Вътре имаше повече от хиляда имена: от преките телефони на държавни глави до едни от най-съмнителните лица в света. Той се усмихваше на иронията, че в азбучния ред Лангстън Овърхолт се

намираше до един френски сутеньор, който освен с основния си занаят се занимаваше и с продаване на информация.

На Източното крайбрежие времето беше с три часа напред, така че нямаше защо да се тревожи за часовата разлика. След второто позвъняване един баритон отговори:

— Ало?

— Господин Перлмутер, Хуан Кабрило се обажда.

— Прословутият председател. Как си?

И двамата знаеха другият на какво име се радва, въпреки че не се бяха срещали и само веднъж бяха говорили по телефона. Свети Джулиан Перлмутер беше жива енциклопедия за всичко, свързано с морето, и притежаваше една от най-големите частни сбирки от книги, ръкописи и фолианти за историята на корабите и корабоплаването. Домът му в Джорджтаун беше буквално наблъскан до тавана с често прелистващите му съкровища.

Преди няколко месеца един от изследователските проекти на Перлмутер беше причина екипът на „Орегон“ да замине за Либия, където се стигна до спасяването на държавния секретар Фиона Катамора.

— Добре, а ти?

— Деликатно изразено: похапва ми се. Вечерята е още във фурната и устата ми е пълна със слюнка.

Втората голяма страст на Перлмутер беше храната.

— Кажи ми, че сте в Щатите, и аз най-сетне ще мога да разгледам вашия кораб.

— Да, ние с Макс сме тук, но „Орегон“ е в открито море. — Нямаше причина да не му казва къде е корабът, но не беше сигурен дали телефоните му са защитени. — Чудя се дали мога да се възползвам от услужливата ти памет.

— Боже мили, започваш да говориш като Дирк. Само за информация се обажда. Поне децата му имат нужното приличие да ми носят по нещичко, когато идват да изстискат знания от своя стар чичо Свети Джулиан.

— С Макс сме в щата Вашингтон. Затова ще ти изпратим малко от прочутите тукашни ябълки.

— Ако вместо това бъдат раци от Дънджинес, ще стане работата.

— Съгласен.

— Какво искаш да узнаеш?

— Китайската флота със съкровището.

— А, адмирал Зен Хе. И какво по-точно?

— Всъщност имам предвид адмирал Цаи Сонг.

— Страхувам се, че това е мит — започна Перлмутер, но изведнъж замълча.

— Да не би да си открил доказателство, че е съществувал?

— Чувал ли си за шахтата със съкровището на остров Пайн?

— Разбира се — гласът на Перлмутер се извиси с няколко октави. — О, боже! Нима е бил Цаи?

— Встрани от главната шахта има тайно помещение. Там е оставил плочка, в която подсказва къде са изоставили един от корабите си.

— Значи в края на краищата не става дума за пиратско съкровище. Всъщност никога не съм вярвал в това. Това е фантастично! Плаването на Цаи Сонг се приемаше като легенда, най-вероятно измислена през осемнайсети век като средство за разпалване на националната гордост. По това време Китай е разтърсван от безредици, които до голяма степен се дължат на британската намеса.

— Да не би да намеквате, че сте имали по-голяма империя от нашата...

— Точно така. Слушай, капитан Кабрило.

— Моля те, Хуан.

— Хуан, не съм аз човекът, с когото трябва да говориш. Единственото, което знам, е твърдението, че Цаи е плавал до Америка някъде след 1400-та година. Ще те свържа с Тамара Райт. Тя е специалист по китайска история и автор на отлична книга за пътуването на адмирал Зен Хе до Индия и Африка и е съставила история на легендата за адмирал Цаи. Ще ти се обадя отново след десет минути. Става ли?

— Разбира се. — Хуан му даде номера на мобилния си и погледна Макс. — Току-що стана свидетел на историческо събитие. Дирк Пит ми е казал, че през всички години, откакто познава Перлмутер, не е успявал да го затрудни.

Тъй като не познаваше Свети Джулиан, Хенли не беше впечатлен.

— Ще го спомена следващия път, когато съм в Националната агенция по морско и подводно дело.

Няколко минути по-късно мобилният на Хуан започна да звъни.

— Страхувам се, че имам лоша новина. Тамара е в отпуск и ще бъде отново в кабинета си в Дартмур чак следващия понеделник.

— По причини, които не мога да обсъждам — каза Хуан, — времето може да е от съществена важност. Трябва да ни отдели само няколко минути.

— Точно там е работата. Аспирантът, който вдига телефона, каза, че Тамара е забравила мобилния си.

— Имаш ли представа къде почива? Може би ще можем да говорим на място с нея.

— Наистина ли е толкова важно? — попита Перлмутер, но не изчака отговора на Хуан. — Да, сигурно е така, защото иначе нямаше да питаш. Тя е на джаз круиз с корабче по Мисисипи. Казва се „Начиз Бел“. Нямам представа къде се, намира в момента, но вероятно от параходството могат да ти дадат информация.

— Вече влизам в уебстраницата им. Благодаря, господин Перлмутер.

— Забрави за раците. Изпрати ми превода на плочката и ще бъдем квит.

— Дадено.

— Е и? — попита Хенли.

Хуан завъртя лаптопа така, че и Макс да вижда. На екрана се появи красив бял параход, над който се виеше дим, а хората по палубите махаха радостно. Отзад се виждаше прочутата арка на Сейнт Луис — една от редовните спирки на парахода.

— Какво ще кажеш за малко хазарт на речен параход?

— Оставих револвера в безопасното жилище — поклати Макс тъжно глава, — но все ще съумея да извадя няколко аса. — Той подръпна ръкавите си. — Къде се намира в момента?

— Можем да се качим във Виксбърг и да слезем в Начиз, Мисисипи — обясни Хуан и завъртя компютъра към себе си, за да запази места за нощния преход и да уреди самолет, който да ги закара до града. — След това ще се качим на „Орегон“ в Рио и ще поемем за изпълнение на задачата край Южна Африка или накъдето ни отнесе съдбата.

— Забавляваш се, а? — усмихна се Макс.

— Да, като изключим удоволствието да стрелят по теб и да прекараш известно време на дъното на шахта — да, забавлявам се.

Хенли си изкиска.

— На теб ти харесаха и тези изпълнения.

Хуан безмълвно се усмихна.

17.

Най-близкото до Виксбърг летище се намираше в Джаксън, Мисисипи, разположен на осемдесет километра източно от целта им. Влагата, която го блъсна като стена веднага щом излезе от терминала на летището, напомни на Кабрило Амазония. Въздухът трепкаше от горещина и сякаш не можеше да напълни дробовете му. По оплешивяващото теме на Макс избиха капчици пот и той трябваше да бърше често челото си с носната си кърпа.

— Майчице — оплака се той, — какво е това място, сякаш се намираме на километър от слънцето.

— На два — ухили се Хуан. — Прочетох го в летищното списание.

Нещата се влошаваха от необходимостта да носят сака, защото бяха извадили оръжията си от проверения багаж.

Този път решиха да не се занимават с формалностите по наемане на кола и взеха такси. Намериха шофьор, готов да направи курса, и се споразумяха за цената. Натовариха саковете в багажника и се настаниха в хладното купе на таксито.

Заради движението им отне повече от час, за да стигнат до местоназначението си, но пристигнаха достатъчно рано. „Начиз Бел“ щеше да потегли за своя град съименник едва след четирийсет минути.

Сградата на пристана беше изградена така, че да прилича на параход, и подслоняваше едно от казината под сянката на мостовете на Виксбърг — двойка метални гиганти със скелетна конструкция, които прекриваха калните води на великата река. Трапът беше спуснат право на паркинга. Наблизо беше опъната бяла тента и медните звуци на джазовата музика долитаха до мястото, където спря таксито. Десетки хора кръжаха наоколо с ордъоври и чаши в ръце. Обслужваха ги няколко души от екипажа, облечени в костюми от епохата.

— Хазарт и пак хазарт — обяви Макс, който вече не усещаше жегата.

— Забрави. Загуби достатъчно във Вегас. Знаеш ли, някак си не ми се струва правилно. Виксбърг е сцената на едно от най-известните сражения по време на Гражданската война. Някак си не е удобно тук да има казина. Все едно да вдигнат „Евро Дисни“ на крайбрежието на Нормандия.

— Сигурен съм, че мнозина местни мислят като теб, но и са благодарни за приходите и работните места.

Хуан прие възражението с кимване.

— Сега ми хрумна, че нямам представа как изглежда Тамара Райт. — Извади телефона си, за да се обади на Перлмутер, но в същия момент апаратът започна да звъни.

— Председателю, Свети Джулиан се обажда.

— Сигурно ти горят ушите, защото току-що исках да те набера. Не знаем как изглежда професор Райт.

— Висока, светлокожа афроамериканка. Последния път, когато я видях, косата ѝ беше права, но това се случи преди няколко години. Най-лесно ще я разпознаеш по златния медальон, който никога не сваля.

— По какво?

— Медальон с таоистките символи ин и ян. Едната половина е бяла, а другата черна. Слушай, това не е важно. Нейният аспирант току-що ми се обади. Каза, че вчера и друг човек я е търсил. Затова решила да ми се обади сега.

Хуан се напрегна.

— Какво е разказала на този човек?

— Всичко. Не смятала, че нарушава някакви изисквания за поверителност.

— Мъжът представил ли се е?

— Да, обяснил, че е колега учен от Аржентина и искал да си уреди среща с нея.

Кабрило усети как сърцето му се свива. Започна да се оглежда за аржентинския майор. Перлмутер продължи:

— Това не е хубаво, нали?

— Не, не е, защото означава, че животът на професор Райт е в опасност.

Когато чу това, Макс също започна да оглежда лицата на хората около тях.

— Благодаря за предупреждението — каза Кабрило и затвори телефона.

— Упорити копелета — отбеляза Макс.

— През цялото време са се движили един час след нас.

— Как ли са разбрали за професорката?

— Лесно. Проверих я в „Гугъл“ снощи, след като ти си легна. Тя е световноизвестна заради познанията си в областта на древното китайско корабоплаване и търговия. Ако искам да науча повече за адмирал Цай, тя е човекът, който може да помогне.

— Предполагам — поклати глава Макс, — че онова копие, което хвърли в огъня у Джеймс Рониш, е оцеляло.

— Какво да кажа? Хвърлянето беше лошо. Хайде, давай да се регистрираме и да вървим да намерим доктор Райт.

Въпреки вида си на реликва от Гражданската война „Начиз Бел“ беше модерен кораб, построен с всички възможни удобства за седемдесетте пасажери, които можеше да подслони, когато правеше тигелите си от Сейнт Луис до Ню Орлианс и обратно. Двата високи димохода бяха само за показ, както и огромното червено кърмово колело, което ритмично пляскаше във водата. Всъщност корабът се задвижваше от витла под заоблената кърма.

Вътрешността беше също толкова живописна и натруфена. Лампериите блестяха под безбройните слоеве ръчна полировка и всички медни части лъщяха като злато. Килимът под краката им, когато се качиха на борда, беше дебел и мек като тези на „Орегон“.

Регистрираха се. Хуан беше стигнал до последната си фалшива самоличност заради необходимостта да изгорят наетата кола във Вашингтон. Той попита за д-р Райт, но рецепционистката, облечена с рокля с кринолин, отговори, че не дава сведения за другите пътници. Значи трябваше да я намерят сами.

Каютата им, опасана с дървена ламперия, беше малка, но поне имаха балкон, който гледаше към реката откъм страната на Луизиана. Макс се оплака, че банята е с големината на телефонна кабина, но Кабрило го скастри, че не са тук, за да се наслаждават на плаването. Не си разопаковаха багажа и след като се освежиха, бързо напуснаха каютата.

Преди да се качат на борда, бяха проверили хората на коктейла, организиран на кея. Д-р Райт не беше сред тях, така че второто логично място беше нейната кабина или палубата за слънчеви бани. Надяваха се, че ще могат да я убедят, че е в опасност, и да я свалят на брега, преди аржентинците да се появят. Ако не, щяха да я охраняват до следващата спирка и оттам да избягат.

В кърмовия отсек имаше бар, който гледаше към кърмовото колело, което се въртеше мързеливо от течението. Барът беше защитен от голяма бяла тента, която отблъскваше последните лъчи на залязващото слънце. Неколцина пътници седяха на бара, а други — на близките дивани, но никой не отговаряше на описанието на д-р Тамара Райт. Малко по-напред, в сянката на фалшивите дымоходи на „Начиз Бел“, имаше басейн, който можеше да побере десет души. Той също се радваше на интереса на пътниците, но и там нямаше следа от д-р Райт.

— Какво мислиш?

— Че ще пътуваме до Начиз — отговори Хуан.

— Тогава да се преоблечем за вечеря.

Не си бяха направили труда да вземат официални дрехи, така че трябваше да се задоволят с чисти ризи и спортните сака, с които пътуваха. Когато излязоха от каютата си, трапът вече беше вдигнат и закачен странично на борда. Старомодна парна свирка, или по-скоро нейна електронна разновидност, даде сигнал, че колесният параход се готви да отплава.

Докато повечето пътници стояха горната палуба, облежани на релинга или на балконите на своите каюти, за да помахат за сбогом на Виксбърг, Хенли и Кабрило претърсваха „Начиз Бел“ за Тамара или аржентинските убийци. Не откриха нито нея, нито тях.

Изпитаха облекчение. Аржентинците явно щяха да се качат на следващата спирка. Дотогава Тамара Райт щеше да разбере опасността, в която се намира, и щяха да успеят да я измъкнат от кораба. Кабрило вече имаше план как да го направят.

Качиха се пак при бара на главната палуба, където повечето пътници се наслаждаваха на поредното питие преди вечеря и слушаха корабния джазов оркестър. След вечерята легендарният джаз пианист Лайънъл Коутур щеше да даде концерт.

Внезапно Макс шляпна Хуан с опакото на ръката по гърдите и посочи:

— Мисля, че съм влюбен.

Повечето от двойките бяха възрастни хора, които профукваха наследството на децата си, затова Кабрило не можа да схване за какво говори приятелят му. Надали имаше предвид мустакатия барман с бяло сако. Барманът се дръпна малко и Хуан най-сетне видя жената, която седеше от другата страна.

— Това е тя, нали? — попита той.

— Обърни внимание на медальона. Точно както каза Перлмутер.

На младини Тамара Райт трябва да е била, ослепителна красавица и сега, в края на четирийсетте, още беше впечатляваща жена. Гладката ѝ кожа имаше цвят на кафе с мляко, дългата ѝ до раменете коса беше черна и блестяща като гарваново крило. Тя се усмихваше на нещо, което барманът беше казал, и показваше ослепително бели зъби. Носеше шарена рокля с презрамки, която разкриваше смуглите ѝ рамене.

Хуан трябваше да ускори крачка, за да не изостане от Макс, който се носеше устремно към нея.

— Д-р Райт — заговори я Макс галантно, — казвам се Макс Хенли.

Тя се усмихна учудено, но мило.

— Съжалявам, познаваме ли се?

Преди Макс да започне продължителната обсада на нейното целомъдрие, Хуан се намеси.

— Не, госпожо, не се познаваме. Обаче сме тук, защото Джулиан Перлмутер ни каза, че ще сте тук.

— Познавате Свети Джулиан?

— Да, и ни каза, колкото и да го болеше да признае това, че вие знаете повече от него за един китайски адмирал.

Сега тя наистина се заинтригува.

— Кои сте вие?

— Казвам се Хуан Кабрило и преди няколко дни с моя другар открихме един надпис в шахтата на съкровището на остров Пайн, поставен там от адмирал Цай Сонг през 1498 г.

Ченето ѝ увисна и тя остана с отворена уста известно време, преди да осъзнае, че се е вторачила в Хуан. Отпи глътка вино, за да се съвземе. Хенли и Кабрило не изглеждаха като хора, които си падат по нелепи шегги.

— Вярно ли е? — попита тя, а гласът ѝ беше утихнал до шепот.

— Да — отговори Макс с усмивка, доволен, че може да ѝ предостави сведения, за които тя очевидно копнее.

— Чакайте — възкликна тя, — остров Пайн не беше ли мястото, където уж някакъв пират бил заровил съкровището си?

— Действителността е дори по-удивителна от легендата — отговори Хуан. Вече беше решил да измъкне колкото може повече от нея, преди да ѝ каже за аржентинската заплаха. Не искаше тя да се изплаши и да млъкне. — Какво можете да ни кажете за адмирал Цаи?

— Причината толкова малко да се знае за него е, че когато се връща в Китай, на трона има нов император, който смята, че поданиците му не бива да напускат Поднебесната, и нарежда Цаи и екипажът му да бъдат убити, за да не „замърсяват“ народа с разкази за външния свят. Един от мъжете успява да избяга и от него знаем за пътешествието. — Тя говореше с истинска страст и макар че Хуан бе задал въпроса, насочваше вниманието си към Макс.

— Разкажете ни за кораба, който са били принудени да изоставят. Цаи пише, че мъжете му били нападнати от зло, но не казва какво се е случило в действителност.

— Да, става дума за „Спокойно море“. Цаи бил принуден да го потопи и да убие целия екипаж, защото хората му полудели.

— Къде се е случило? — попита Макс.

— Оцелелият бил обикновен моряк, а не кормчия. Единственото, което казва, е, че там, където се е случило, земята била от лед.

— Интересно — започна Хуан, — как е възможно...

— Чернокожа жена да стане специалист по китайската морска история?

— Не, щях да ви питам как историята е била запазена толкова дълго, но след като го споменахте...

— Баща ми беше електронен инженер и по-голямата част от кариерата му мина в Тайван. Израснах в Тайпе. Там завърших университета, но докторат направих, след като се върнахме в Щатите. А що се отнася до историята, оцелелият Зедонг Чо я записва на стари години. Живял е в Тайван, когато островът бил просто една от провинциите. Ръкописът се предава в семейството, но с времето новите поколения започват да гледат на него като на измислица, фантазията на техен праотец с развинуто въображение. Аз научих за

него, защото през четирите години на следването ми моя съквартирантка беше Сюзън Зедонг, девето поколение внучка на стария моряк. Естествено няма начин да се докаже, че адмирал Цаи е съществувал, защото императорът унищожава всички следи от него и хората му, така че разказът се приема за измислица.

— До този момент — припомни Макс.

— Точно така — усмихна се тя.

Кабрило определено усещаше, че между тях е пламнала искра, но колкото и да му се искаше, не можеше да им предостави време насаме.

— Споменава ли какво е причинило лудостта? — Той мислеше за доклада на Линда Рос. „Съвпадение“ беше мръсна дума в тяхната професия.

— По време на плаването им към Южна Америка „Спокойно море“ се откъсва за един месец от основната група. Спират на отдалечен остров, моля, не ме питайте кой, и търгуват с местните за прясна храна. Затова аз винаги съм си мислила, че по някакъв начин храната е била заразена.

— Ще ме извините ли за малко? — каза Хуан и се отдалечи. Макс беше на върха на щастието.

Хуан набра „Орегон“ и поиска да го свържат с д-р Хъксли.

— Джулия, обажда се Хуан.

— Здравей, къде сте момчета?

— Ако щеш вярвай, но на параход в Мисисипи.

— Там е топло и слънчево, нали? — В гласа на лекарката се промъкна нотка завист.

— Да, слънцето залезе, но още е около двайсет и шест градуса.

— А ти се обаждаш, за да злорадстваш. Председателю, това е гадна постъпка, дори по твоите мерки.

— Слушай, успя ли да провериш онези проби, които поиска Мърф да вземе от „Уилсън-Джордж“?

— Не, още не съм.

— Провери ги за приони^[1].

— Приони...? Сериозно ли говориш? Смяташ, че Анди Генгъл е бил болен от луда крава?

— Да, от някаква разновидност. Заразил се е от трупа. Прионите не умират, нали?

— Те се състоят само от протеини, така че всъщност не са истински живи. Но си прав, в известен смисъл не умират.

— И някой може да се разболе, ако прионите влязат в кръвоносната му система, когато, да кажем, случайно се убоде на кост от труп, който е пълен с тях?

Джулия не се поколеба.

— Теоретично, да. Откъде ти хрумна тази идея?

— От един китайски кораб, който не е там, където би трябвало да бъде. Направи ми една услуга. Кажете на Марк и Стоун да зарежат изучаването на картата. Аз намерих залива. — Той прекъсна разговора и се върна при Макс и Тамара, която се смееше на някаква шега, подхвърлена от Хенли.

— Какво става? — попита Макс.

— Имах предположение какво може да е замърсило храната на борда на „Спокойно море“. — Канибализмът е бил обичайно явление на множество от тихоокеанските острови и той предполагаше какво месо са получили китайците. — Какъв е бил товарът на кораба?

— Бил е пълен с всякакви неща: от злато и подправки до коприна и нефрит. С една дума, всичко, което китайците са ценели. Искали са най-доброто от местните, затова са донесли само най-хубавите неща. Какъв е надписът на адмирал Цай?

— Имам превод в каютата ни. За мен ще е удоволствие да ви донеса копие.

Само защото оркестърът беше спрял да свири, Хуан можа да чуе ниското боботене на мощни двигатели. Знаеше какво става още преди да се изправи. Макс се разтревожи от внезапното му скачане.

Хуан се втурна към борда на парахода и се вторачи в черната вода. Още бе достатъчно светло, за да различи дванайсетметровата моторница с формата на пура, която се беше приближила до „Начиз Бел“. На борда имаше четирима мъже с тъмни дрехи и скиорски маски.

Един от мъжете беше прескочил малкото пространство между моторницата и ниската палуба на парахода за разходки. Един трябваше да остане на моторницата, а това значеше, че трима ще се качат на „Начиз Бел“. Макс и Хуан се бяха изправяли и срещу по-превъзхождащи ги сили.

— Макс, остани с нея. Ако трябва, скочете във водата.

Хенли още не беше извадил оръжието си, но ръката му бе готова под сакото.

— Какво става? — попита Тамара.

— В опасност сте. Трябва да ни се доверите.

— Но аз не ви...

Макс я прекъсна.

— Наистина няма време. Моля те, довери ми се.

Хуан беше стигнал до главното стълбище, което водеше към пониските палуби, когато чу отдолу да се носят писъци. Предположи, че вече всички аржентинци са на парахода и размахват оръжия. Видя паникьосаната тълпа, която хукна към стълбите. Не можеше да си пробие път надолу.

Обърна се и хукна назад. До басейна под димоходите имаше сводест оберлихт, направен от стотици разноцветни стъкла, монтирани в рамка от ковано желязо. Той ритна няколко пъти рамката и парчета стъкло започнаха да падат по седналите да вечерят по-рано, които не бяха чули суматохата.

Кабрило скочи през отвора и се приземи на масата за хранене. Тя се сгромоляса, запращайки го на пода сред лавина от храна, прибори и съдове. Падайки, той блъсна една дебела матрона и тя политна назад със стола си и зарита смешно.

Хуан скочи на крака и установи, че си е навехнал глезена. Неколцина пътници седяха безмълвно вторачени в него, а мъжът на матроната започна да му крещи и направи опит да го блъсне в рамото. Хуан избегна удара, като се завъртя и блъсна мъжа в гърба. Това се случи толкова бързо, че ядосаният съпруг направи няколко крачки, преди да осъзнае, че е пропуснал мишената си. Обърна се, за да продължи боя, но замръзна, щом видя, че Кабрило е извадил пистолет.

Стъклените врати, които водеха към салона за хранене, внезапно се разтвориха и в помещението нахлуха двама аржентинци. Някои от пътниците забелязаха късите автомати и запищяха. Кабрило нямаше чисто поле за стрелба заради хората, които се бяха разбягали на всички страни, като някои се хвърлиха под масите, а други стояха като заковани с пепеляви лица и не знаеха какво да правят.

Мъжете оглеждаха помещението, търсейки Тамара Райт. Сигурно бяха намерили нейна снимка в интернет. Хуан се приведе, за да не видят лицето му.

— Всички да застанат до стената — изкрещя единият.

Кабрило разпозна гласа на аржентинския майор.

Един келнер стоеше близо до кухненската врата и се опита да се измъкне незабелязано през нея, но единият от аржентинците го видя и стреля без колебание. Куршумът улучи келнера право в гърдите, излезе от гърба му и рикошира от някаква тенджерка в кухнята.

Писъците на пътниците изпълниха залата за хранене. При този нов изблик на паника Кабрило направи своя ход. Знаеше, че в мига, когато аржентинците овладеят положението, той ще бъде убит, затова се втурна към големия панорамен прозорец, който гледаше към реката. Успя да направи четири големи крачки, преди аржентинците да реагират. Куршумите изсвириха покрай него и един улучи мъж със смокинг, съвсем близо до Кабрило.

Други куршуми улучиха прозореца и напукаха стъклото, отслабвайки го дотолкова, че когато Кабрило се хвърли към него, то се пръсна лесно. Той падна в Мисисипи сред облак от стъкло и се гмурна колкото можа по-дълбоко.

На сантиметри под повърхността водата беше черна като асфалт. Хуан заплува до корпуса на „Начиз Бел“, който се носеше на юг. Усещаше предаваните по водата трептения от ударите на витлата и неспирния плясък на декоративното кърмово колело.

Изплува точно в точката, където палубата и корпусът се срещаха. Параходът се движеше с около четири възела и течението го увеличаваше с почти същата скорост. Хуан пхна пистолета в кобура, за да освободи ръцете си.

Както при традиционните колесни параходи отстрани на този стърчеше мотовилка, подобна на локомотивните, които задвижват големите им колела. На „Бел“ тя играеше ролята на допълнителен декоративен елемент за подсилване на претенцията за автентичност.

Хуан се протегна и се хвана за една от скобите, които я прикрепяха към корпуса. След като излезе до кръста от водата, нямаше защо да се катери нагоре. Беше отчасти на кораба, но всъщност се намираше под ватерлинията. Мотовилката го спусна обратно в реката като пакетче чай и отново го издърпа навън. Това повтарящо се движение му причиняваше гадене. От вътрешността на кораба се чува още изстрели. Времето изтичаше и той знаеше какво трябва да направи.

Като се прехвърляше от ръка на ръка, бавно се насочи към кърмата, докато деветметровото кърмово колело не се извиси над рамото му. За разлика от оригиналните колесни параходи, чиито колела бяха от дърво с метална рамка, това на „Начиз Бел“ беше изцяло от метал.

Хуан го наблюдаваше на светлината, която падаше откъм надвисналата над водата кърма, преценявайки бързината на въртенето му и ритъма на мотовилката.

Успя да сграбчи една от лопатките и да я стисне с две ръце, преди колелото да го завлече под водата. Съпротивата на тялото му във водата заплашваше да извади ръцете му от раменете, но нищо на света не можеше да го накара да се пусне. Колелото го извади от водата почти толкова бързо, колкото го беше потопило, и от него се стичаше вода. Оказа се с гръб към кораба, така че през секундите, с които разполагаше, се извъртя обратно и щом стигна най-високата точка, се озова пред прозорците на президентския апартамент, точно под салона на горния етаж.

Инерцията го запрати с достатъчна сила срещу стъклото, за да успее да го строши. Той се стовари на двойното легло и скочи на крака. Една жена, увита в кърпа, точно излизаше от банята. Тя изпищя, когато го видя да се отръсква от парчета стъкло и да пръска вода.

В мигове като тези обикновено му хрумваха остроумни забележки, но сега беше прекалено замаян от удара и въртележката на кърмовото колело. Усмихна се подкупващо на жената и спокойно излезе от каютата.

От момента, когато се гмурна в реката, бяха минали само десет минути. Десет минути, през които Макс беше сам срещу трима. Хуан извади пистолета, дръпна затворената шейна, за да излее водата, и духна в патронника. Можеше да направи само толкова, но глокът беше здраво оръжие, което никога не го бе подвеждало.

Коридорът беше пуст. Оранжевите миньонки, които примигваха като пламъче на свещ, за да придадат още един щрих на оригиналност, хвърляха причудливи сенки от стенните аплици. Това придаваше на сумрачния коридор призрачно излъчване. Обувките на Хуан жвакаха при всяка крачка и оставяха следи от смърдяща речна вода. Внезапно вратата на една каюта се откряна и нечийи очи надникнаха в коридора.

— Затвори вратата и не излизай — каза Хуан. Нямаше нужда да повтаря.

Письците вече бяха секнали, което при случай с взимане на заложници означаваше, че похитителите имат пълен контрол и тълпата се е подчинила. Това не беше добър знак.

Хуан намери стълба, приведе се и бързо я огледа. Увери се, че е чисто, и пое нагоре. Спря да се изкачва, когато горната палуба бе на равнището на очите му. От този зрителен ъгъл тя изглеждаше пуста, затова той изкачи още няколко стъпала. Въпреки топлата вечер почувства хлад в подгизналите си дрехи.

Видя група хора около нечие тяло на земята. Сърцето му сякаш престана да бие. Тук нямаше аржентинци, само пътници. Със Засилващ се ужас той осъзна кой лежи на пода.

Хукна от скривалището си. Една жена изпищя, когато го видя да тича към тях, стиснал пистолет, но Хуан не ѝ обърна внимание и се втурна в центъра на кръга.

Макс Хенли лежеше по гръб, кръв покриваше половината му лице и образуваше локва върху полираните дъски на палубата. Хуан повдигна главата му и притисна пръст към шията му, за да намери пулс. За негова изненада го напипа и съвсем не беше слаб.

— Макс? — повика го той. — Макс, чуваш ли ме? — Погледна към хората, които стояха наоколо. — Какво се случи?

— Простреляха го, грабнаха една жена и я помъкнаха надолу по стълбите.

Кабрило избърса кръвта от лицето на Макс и видя дълбока драскотина на слепоочието му. Куршумът само го беше облизал. Макс вероятно имаше мозъчно сътресение и се нуждаеше от няколко шева, но със сигурност щеше да се оправи.

— Моля ви, погрижете се за него — помоли Хуан и се изправи.

Втурна се надолу по стълбата, изпълнен с гняв. Аржентинците се бяха качили на „Бел“ откъм левия борд, затова той хукна през кораба и се спусна по друго стълбище на главната палуба.

Озова се пред входната врата. Тя беше отворена и зад нея се виждаше силует. Мъжът се обърна и Хуан видя, че е със скиорска маска. Пусна му два куршума в гърдите и той политна назад. Главата му се блъсна в нещо, което изкънтя и се стовари с плисък във водата.

Секунда по-късно ревнаха извънбордови двигатели. Хуан изтича до отворената врата и видя тясната като пура моторница да се отдалечава, оставяйки дълбок бял килватер с нарастването на скоростта. Вдигна пистолета, стисна го с две ръце, но не стреля. Беше твърде тъмно и се виждаха само силуети. Не искаше да улучи Тамара.

Наведе се, дишайки дълбоко, и се опита да се овладее.

Беше се провалил и сега Тамара Райт щеше да плати неговата сметка. Обърна се изпълнен с отвращение към себе си и разби от гняв едно стенно огледало.

Пое си още няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои и да започне да мисли трезво. Списъкът с услуги, които се налагаше да поиска, за да се измъкнат с Макс от тази бъркотия, щеше да е чудовищен. Ритъмът на „Бел“ се беше променил, явно капитанът бе намалил ход, за да могат да завият и да се върнат във Виксбърг. На пристанището щяха да чакат всички полицаи на смяна.

Щеше да му се наложи да говори бързо, за да не попадне в затвора. Накрая щеше да се докаже, че стрелбата му е била оправдана, но оставаше проблемът с фалшивата лична карта и нерегистрираните пистолети. Ето затова предпочиташе да работи в Третия свят. Там разумният рушвет в правилните ръце ти купуваше свободата. Тук минаваха няколко години, докато се стигне до присъда.

Горе на палубата хората още бяха скупчени около Макс, който бе успял да седне. Лицето му беше почистено от кръвта и един мъж притискаше бяла салфетка към раната на слепоочието му.

— Съжалявам — започна Макс, когато Хуан клекна до него: — Дръпнах Тамара зад мен, когато онзи започна да стреля. — Посочи главата си. — Паднах като чувал с картофи. Хванаха ли я?

— Да, но аз пипнах един от тях.

— По дяволите!

— Меко казано. — Телефонът на Хуан завибрира. Този път го извади, за да провери кой се обажда. — Това не е на хубаво. Лангстън, не си избрал най-подходящия момент.

— Няма да повярваш какво се случи преди два часа.

Хуан беше подредил пъзела точно в момента, когато аржентинците щурмуваха кораба, затова каза:

— Аржентина току-що е обявила, че анексира Антарктическия полуостров, и Китай вече е признал нейния суверенитет върху него.

— Как... — Гласът на Овърхолт заглъхна в недоумение.

— Освен това мога да се обзаложа, че когато утре този въпрос се повдигне в ООН, Китай ще се възползва от правото си на вето като постоянен член на Съвета за сигурност, за да попречи на резолюцията, която осъжда акта на анексията.

— Вече обявиха, че ще направят точно това. Откъде научи?

— Дълго е за обяснение. Първо се нуждая от една услуга. Познаваш ли някого в полицейското управление на Виксбърг? — попита Кабрило, когато корабният домакин се появи с две едри горили, въоръжени с гаечни ключове.

Секунда по-късно той вече лежеше по корем, едната горила беше седнала на гърба му, а другата притискаше краката му. Домакинът държеше в едната си ръка глока като тарантула, а в другата — мобилния телефон на Кабрило. Хуан не си направи труда да започне бой. Можеше да елиминира и тримата, но трябваше да се съобразява с Макс.

Надяваше се Овърхолт да се е размърдал, защото иначе нощта щеше да се окаже твърде дълга.

[1] Инфекциозен агент, който се състои само от белтък. Причинител на енцефалопатии и др. — Б.пр. ↑

18.

Изгубиха общо осемнайсет скъпоценни часа, които прекараха под охрана в Регионалния медицински център, където зашиха раната на Макс. После Хуан беше гост на шерифското управление на област Уорън, където го разпитваха цяла нощ.

Трябваша им два часа, за да разберат, че личната му карта е подправена. Ако бе очаквал, че ще бъде обект на разследване, щеше да донесе документи, които биха издържали и най-строгата проверка на властите. Щом разбраха, че не е Уилям Дъфи от Енгълуд, Калифорния, въпросите станаха по-настоятелни и следваха бързо.

Макар че разказът му, че една жена е отвлечена от „Начиз Бел“, беше потвърден от пътници и членове на екипажа, полицията сякаш се интересуваше повече защо с Макс са били на борда в опит да предотвратят нападението.

Хуан не можеше да им каже нищо, което да ги убеди, че не са част от заговора. А когато пристигнаха резултатите от балистичните експертизи, стана ясно, че мъртвият Джон Доу със скиорската маска, когото бяха извадили от реката, е убит с пистолета на Хуан. Политиците с удоволствие му разясниха, че Мисисипи е щат, в който се изпълняват смъртни присъди, и след това го оставиха сам.

Кабрило се престори, че припада, само заради забавлението, и четири ченгета, които го наблюдаваха през еднопосочния прозорец, се втурнаха в помещението. Не искаха затворникът им да избяга от правосъдието, като умре в ръцете им.

По негова преценка беше около два и половина, когато се появиха двама безлични мъже с еднакви сиви костюми.

Ченгетата и агентите на ФБР, които се бяха наредили около Кабрило като глутница кучета, станаха нервни. Сивите костюми им обясниха, че това е работа на Департамента по вътрешна сигурност.

Изпълнените с надежда погледи на полицаите угаснаха. Кокалът им беше отнет от по-голямо куче.

Белезниците на Хуан бяха свалени и заменени с донесените от Вътрешна сигурност. След това му върнаха нещата, включително куфара от „Бел“, и го изведоха навън. Яркото слънце му подейства добре след дългите часове под луминесцентните тръби. Заведоха го до черен краун, на който сякаш с големи букви бе изписано: „правителствен автомобил“. Единият от мъжете отвори задната врата. Макс седеше на седалката с бинтована глава.

— Как ти е канчето?

— Ужасно боли, но сътресението не е силно.

— Добре, че те улучиха в главата, защото можеха да надупчат нещо по-важно.

— Направо преливаш от сърдечност.

Щом Кабрило се настани до Макс, колата потегли.

Мъжът до шофьора се обърна и подаде на Хуан някакъв ключ. Той не разбра веднага какво е това, но после се сети, че сигурно е ключът за белезниците. Вдигна ръце и агентът ги отключи.

— Благодаря. Няма да ви причиним неприятности. Къде ни водите?

— На летището.

— А после?

— Това зависи от вас, господине, макар че имам заповед да ви препоръчам да напуснете страната.

Макс и Хуан се спогледаха многозначително. Лангстън Овърхолт беше свършил добра работа. Един Господ знае как, но ги беше измъкнал от тази каша. Хуан искаше да му се обади начаса, но мобилният му най-накрая беше предал Богу дух от потапянето в реката, а този на Макс не беше върнат.

Агентите ги стовариха на тротоара пред терминала „Джаксън Евърс“ и веднага щом потеглиха, Хуан помахна на едно такси.

— Смятах, че ще послушаме съвета им? — попита Макс.

— Да, но тъй като ми писна да слушам как мърмориш за редовните полети, ще посетим близкото летище за чартърни самолети.

— Идеално.

Двайсет минути по-късно чакаха в салона на летището, докато заредят самолета им с гориво. Хуан използва лаптопа си вместо телефон и първо се обади на Овърхолт.

— Предполагам, че вече сте навън? — попита ветеранът от ЦРУ.

— Зареждат чартърния самолет. Задължени сме ти. Как успя?

— Достатъчно е да се каже, че нещата са уредени, и толкоз. А ти откъде знаеше за Аржентина и Китай?

Хуан искаше да му каже за отвличането на Тамара Райт, но сега дори човек с толкова власт като Овърхолт едва ли би могъл да направи повече от местната полиция и ФБР.

Обясни му какво са открили Линда Рос и нейният екип в аржентинската изследователска станция. Каза му също и за кървавата баня в „Уилсън-Джордж“.

— Добре, разбирам, че според теб Аржентина ще се опита да лапне Антарктическият полуостров. Те от години се заканват, дори преди сегашната хунта да дойде на власт. Но Китай? Това напълно изненада ЦРУ, Държавният департамент и Белия Дом.

— Когато снощи ти се обадох, бяхме с една жена на име Тамара Райт...

— Отвлечената?

— Чел си полицейския доклад?

— Отгоре-отгоре. Приемат го сериозно, но няма следи. Моторницата е намерена в Начиз, където от работилницата на един водопроводчик е откраднат микробус. Службите са вдигнати по тревога, но засега няма следи.

— Знаех си, че ще стане нещо такова. Те са умни. Обзалагам се, че микробусът ще се намери където са задигнали моторницата. Там ще се качат на собствен транспорт и могат да забият накъдето поискат.

— Съгласен. Кажете за Китай? — подсети го Овърхолт.

— Доктор Райт ни разказа за една китайска експедиция в средата на петнайсети век. Тогава са изпратени три кораба до Южна Америка.

— Хуан замълча, защото очакваше Овърхолт да оспори истинността на подобно твърдение, но хитрият бивш водещ офицер знаеше кога да мълчи. — Един от корабите бил обхванат от болест, която подлудила екипажа. Да ти звучи познато?

— Онзи тип от „Уилсън-Джордж“.

— Яли са заразена храна, доставена им от местни хора. Мисля, че става дума за човешко месо, най-вероятно мозък, и са погълнали доза приони. Корабът бил потопен заедно с екипажа и останалите два кораба продължили на север, преди да се върнат в Китай.

Петстотин години по-късно се появява Андрю Генгъл, който открива мумия близо до изследователската станция. У нея има злато и нефрит. Той успява някак да се зарази — най-вероятно се е убол на счупена кост — и пипва заболяване, което унищожава мозъка му. Превърта ѝ избива другарчетата си.

— И онзи кораб е някъде до крайбрежието на Антарктида? Мили боже! — възкликна Овърхолт, след като направи връзката. — Ако могат да докажат, че китайските изследователи са открили Антарктида няколкостотин години преди европейците, те...

— Да, точно така. Ще предявят претенции за континента или поне за полуострова. Обаче сега, когато Аржентина се е окопала така здраво там, по-разумно е да обединят силите си и да разделят печалбата. Смятам, че аржентинците са ухажвали Китай, защото се нуждаят от защитата на някоя свръх сила и помощта ѝ в ООН. Намирането на цепелина, което си е чиста случайност, и последвалите събития, като откриването на убедителни доказателства, че китайците са стигнали до Южна Америка, е циментирало сделката.

— Знаят ли китайците и аржентинците местоположението на потопения кораб?

— Още не, но след нужните проучвания ще го научат. Рисунката на адмирал Цай е твърде специфична. Добра компютърна програма и достъп до „Гугъл Ърт“ ще свършат работата. Но проблемът е друг: дори да не го намерят, могат да заявят, че корабът е бил в Антарктида. Кой ще ги спре?

— Ние.

— Каква е официалната позиция на Белия дом?

— Събитията се развиват твърде бързо. Не са казали кой знае колко извън официалното осъждане.

— Какво ти казва интуицията?

— Наистина не знам. Китай в момента държи лъвския пай от нашия национален дълг, така че в това отношение са ни стиснали за топките. Логически възниква въпросът готови ли сме да започнем война за част от света, която, меко казано, не е много популярна.

— Тук става въпрос за принципи — посочи Хуан. — Държим ли на нашите идеали и готови ли сме да рискуваме живота си заради стадо пингвини и четирийсетгодишен договор, или ще им позволим да минат между капките?

— Това е ясно, но не знам какво ще направи президентът. По дяволите, не знам дори какво изпитвам аз. Част от мен иска да сригаме копелетата и да ги подкараме с шутове към Пекин и Буенос Айрес, но какъв е смисълът? Защо да рискуваме живота на войниците си? Нека вадят петрол и да вземат и пингвините.

— Това си е направо хазарт — съгласи се Хуан, макар за себе си да смяташе, че подобно решение е глупост. Аржентина бе нарушила действащ международен закон, като бе нахлула в съседна територия. Затова заслужаваше цялата ярост на Щатите и на останалите нации, подписали Антарктическият договор. Тогава се сети нещо.

— НАСА успя ли да анализира захранването, което върнахме?

— Да, има вероятност сателитът да е бил свален, както твоят човек е предположил. Обаче не се решиха да бъдат напълно категорични, защото било трудно да се докаже.

— Защо биха поели такъв риск? — попита Кабрило. — Защо при такъв висок залог, ще рискуват да свалят преднамерено някой от нашите сателити?

— Ето ти още материал за разсъждения. Сателитът не беше шпионски и дори слухове не са се носили за него. Целта му беше да следи емисиите на въглероден двуокис и да контролира дали страните изпълняват своите задължения, които ще бъдат записани в договора, който ще замести Протокола от Киото.

Хуан замълча.

— Разбира се — започна той след малко, — могат да скрият термичните следи от своята дейност в Антарктида, използвайки морската вода, но търсенето и ваденето на петрол и газ ще вдигне гъст облак въглероден двуокис на място, където не би трябвало да го има. Ако сателитът беше заработил, веднага щяхме да разберем какво вършат там.

— Щом са се готвили да анексират полуострова само седмица след като свалиха сателита, защо са си направили труда? — любопитства Овърхолт.

— Ланг, не внимаващ. Сделката с Китай е била уговорена едва през последните няколко дни. Без този съюзник Аржентина трябваше да крие дейността си още месеци или дори година. Китайците може да са им помогнали да го свалят като израз на добра воля или гаранция,

че ще получат по-голямата част от суровия петрол, добит от новите кладенци. Това показва, че от доста време се ухажват взаимно.

— Трябваше да се сетя.

— Аз прекарах последните осемнайсет часа в полицията и ме скъсаха от разпити, но го проумях. Наистина трябваше да се сетиш.

— Какви са плановете ви?

— Трябва да се свържа с „Орегон“, преди да ти отговоря. И ти ме дръж в течение.

— Скоро ще се чуем.

Макс, който беше чул целия разговор, попита:

— Не знаеш къде отиваме?

— Да не мислиш, че бих се доверил на местните да намерят Тамара Райт? Ние я въвлякохме в тази каша и ние ще я измъкнем. Наех самолета с най-голям обсег на полета. Така че ще я намерим, където и да се намира.

— Затова те обичам. Няма да се уплашиш от никакви разходи, за да ми организираш среща.

Кабрило се ухили на безсрамието му и отново си сложи слушалките, за да се свърже с кораба. Помоли Хали Касим, специалиста им по комуникациите, да го свърже с Ерик Стоун.

— Защо ни изтегли от издирването на залива? — попита той вместо поздрав.

— Защото вече си го намерил.

— Аз?

— Намира се на няколко километра с моторна шейна от станцията „Уилсън-Джордж“.

— Откъде знаеш?

— Защото съм Председателят. — Хуан наистина беше много уморен. — Моля те, направи ми услуга. Искам да провериш летищния дневник на „Джексън Евърс“ за всички частни самолети, които са излетели оттук, да речем, от полунощ до обяд.

В дните преди единайсети септември би могъл да измъкне с чар тази информация от красивото момиче в приемната на фирмата, но вече не ставаше.

— Дай ми секунда. — По линията се чу как пръстите на Стоун бягат по клавиатурата.

Хуан искаше да провери едно свое предчувствие.

— Един последен файъруол — успокои го Ерик. — Вътре съм. Добре, имаме два полета. Единият е чартърен полет на „Атлантик Авиешън“, излетял днес сутринта в девет за Ню Йорк Сити. Другият е на частен самолет, който е попълнил летателен план до Мексико Сити. Излетял е в един и половина сутринта.

— Можеш ли да ми кажеш повече за този самолет?

— Чакай малко. Тук има още една база данни. — Тя му отне по-малко от минута. — Самолетът е собственост на компания, регистрирана на Кайманските острови.

— Офшорка?

— Без съмнение. Ще отнеме малко време да... Задръж. Проверявам старите полети. Пристигнал е от Мексико Сити преди три дни на сиатълското международно летище „Такома“.

— А вчера са кацнали тук — завърши Хуан вместо него. Това беше самолетът, а за Мексико Сити летяха единствено, за да презаредят.

Той се обърна към Макс.

— Водят я в Аржентина.

19.

Конят беше голям арабски жребец с толкова стегнати мускули, че вените изпъкваха под лъскавата му козина. Беше потен и дишаше тежко, но му беше приятно да се носи в галоп по аржентинската равнина. Ездачката едва помръдваше на седлото, а шапката ѝ висеше на тила на кожено ремъче.

Максин Еспиноза беше отлична ездачка и обичаше да се носи в галоп от господарската къща до реката, сякаш се готвеше за световното. Беше с кафяви бричове за езда и бяла мъжка риза, разкопчана толкова, че вятърът да милва голата ѝ кожа. Ботушите ѝ имаха онзи вид на използвани, който се получава след дълги часове езда и продължително лъскане.

Това беше съвършеният миг през късния следобед, когато слънчевите лъчи нашарваха земята със светлини и сенки и падаха толкова косо, че тревата заприличваше на полирано злато.

Някакво движение вляво привлече вниманието ѝ и тя се обърна достатъчно бързо, за да види как един ястреб излита, стиснал вечерята си в остриите си нокти.

Конят изглежда обичаше тази дива езда не по-малко от своята господарка.

Едва когато наближи гората, която се простираше от двете страни на реката, жребецът забави ход. Максин навлезе в тясната долчинка, а конят поемаше шумно дъх през разширените си ноздри.

Тя чуваше как реката бълбука по камъните и песните на птиците по дърветата. Наведе се под един клон и насочи коня навътре в гората. Това беше нейното убежище, нейното специално място в обширното имение. Чистата вода на рекичката щеше да засити жаждата на коня, а брегът бе обрасъл с гъста трева, на която беше спала по време на безброй сиести.

Тя прехвърли крак през седлото и скочи на земята. Нямахше защо да се тревожи за коня, той нямаше да се отдалечи. Извади от чантата

на седлото одеяло от фин египетски памук и точно се готвеше да го постеле на земята, когато иззад едно дърво се показа човек.

— Извинете, госпожо.

Максин се завъртя, разгневена от тази внезапна поява. Беше Раул Хименес, заместникът на нейния заварен син.

— Как смееш да идваш тук? Трябва да си в базата с останалите войници.

— Предпочитам компанията на жени.

Тя направи две крачки към него и го зашлеви.

— Би трябвало да кажа на генерала за твоето неблагодарумие.

— А за това какво ще му кажеш? — Той я притисна към себе си и я целуна.

Тя се съпротивлява няколко секунди, но скоро отстъпи и сложи ръка на тила му.

Най-накрая Хименес се отдръпна.

— Божичко, колко ми липсваше.

Отговорът на Максин беше нова, по-страстна целувка. Сега, когато бяха насаме, цялата преструвка с неговата плахост изчезна. Отстъпиха пред желанието си.

Доста по-късно лежаха един до друг на набързо постланото одеяло. Тя игриво докосна белезите от изгаряне по лицето му, които още бяха зачервени, и подхвърли:

— Вече не си толкова красив. Май ще трябва да си намеря друг любовник.

— Не мисля, че има някой в полка, който ще се осмели на това.

— Нима искаш да кажеш, че не си струвам военен съд?

— За мен ти си струваш и самата смърт, но не бива да забравяш, че аз съм най-смелият в армията — пошегува се той. След миг лицето му помръкна.

— Какво има, скъпи?

— Най-смелият — измърмори той с огорчение. — Не се иска много смелост да разстрелваш селяни или да отвлечеш някаква американка.

— Каква американка?

— Там ни изпрати твоят съпруг. В Америка, където хванахме една жена — специалист по китайски кораби, или нещо подобно.

Нямам представа защо. Обаче трябва да ти кажа, че не за това се записах в армията.

— Познавам съпруга си — каза Максин. — Всичко при него е планирано. От закуската до командването на полка. Явно си има причини. Замина за Буенос Айрес веднага щом ти и Хорхе се върнахте.

— Срегнахме се в градското ви жилище. С него имаше някакви жълти, мисля, че са китайци.

— Те са от посолството. Напоследък Фелипе се среща доста често с тях.

— Съжалявам, но въпреки това не ми харесва. Не ме разбирай погрешно. Обичам армията, обичам Хорхе, но последните няколко месеца... — гласът му заглъхна.

— Може и да не повярваш — отговори Максин отсечено, — но аз обичам съпруга си и тази страна. Фелипе може да е много неща, но не е безразсъден. Каквото и да прави, то е за висшето благо на Аржентина и нейния народ.

— Нямахте да говориш така, ако беше видяла нещата, които ни нареди да извършим.

— Не искам да слушам — отговори тя упорито и се отдръпна от него.

Той сложи ръка на голото ѝ рамо.

— Извинявай, не исках да те разстройвам.

— Не съм разстроена — отговори тя, но си избърса сълзите. — Фелипе ми казва много малко, но аз винаги съм му имала доверие. Ти също трябва да му се довериш.

— Слушам — отговори Хименес и се опита да я привлече към себе си.

Максин се измъкна от прегръдката му.

— Трябва да се връщам. Дори когато Фелипе е в Буенос Айрес, слугите пак клюкарстват.

— Разбира се. Моите прислужници също клюкарстват непрекъснато.

Засмяха се, защото той произхождаше от бедно семейство.

Максин се облече и се качи на коня, който пасеше наблизко.

— Утре ще те видя ли? — попита Раул, докато прибираше одеялото в чантата на седлото.

— Ако обещаеш да не говориш за съпруга ми и неговата работа.

— Ще бъда добър войник и ще изпълня тази заповед.

Пилотът на хеликоптера изпита облекчение, че двамата пътници платиха в брой, защото когато видя местоназначението им, реши, че всеки техен чек ще е без покритие. Сега обаче си каза, че трябва да се обади на партньора си да провери дали и парите не са фалшиви.

Беше се спазарил да ги закара от международното летище на Рио Галеао до някакъв товарен кораб на сто мили навътре в океана. Отдалече той приличаше на десетките плавателни съдове, които всяка седмица се насочват към Бразилия, но когато приближиха и започна да различава подробности, реши, че това е купчина ръжда, която едва се държи на вода. Пушекът от димохода беше толкова черен, че според него караха със смес от котелно гориво и старо смазочно масло. Палубните кранове едва се крепяха на местата си, да не говорим как биха вдигали товари. Той погледна през рамо по-младия от пътниците, сякаш искаше да попита: „Сигурни ли сте?“

Мъжът имаше нездравия цвят на човек, който не е спал от дни и носи тежко бреме. Въпреки това му намигна и загрижеността по лицето му се стопи.

— Не е много за гледане — каза пътникът по интеркома, — но си върши работата.

— Не мисля, че мога да кацна на палубата — каза пилотът на английски с португалски акцент.

— Няма проблеми. Само зависни над кърмата и ние ще скочим.

Другият пътник, мъж на петдесет-шейсет години с превързана глава, изстена пред перспективата да скочи от хеликоптера.

Пилотът насочи вниманието си към управлението на апарата, а пътниците събраха багажа си, който се състоеше от лаптоп и износена брезентова мешка. Всичко останало беше изхвърлено в Мисисипи.

На Хуан Кабрило никога не му омръзваше да гледа „Орион“. За него той беше произведение на изкуството, също като картините, които висяха по стените на тайните коридори. Трябваше обаче да признае, че завръщането у дома е по-сладко, когато мисията е изпълнена. Беше намигнал наперено на пилота, но тревогата за съдбата на Тамара стискаше стомаха му с ледени пръсти.

Бразилският пилот спусна хеликоптера на трийсетина сантиметра от палубата и Макс и Хуан скочиха. Приведоха се, за да устоят на въздушната струя от плющящото витло, докато пилотът издигаше машината. Щом хеликоптерът се превърна в бляскава точка на хоризонта, кормчията — Хуан предположи, че е Ерик Стоун — спря машината за дим, която създаваше илюзията, че корабът се задвижва от традиционните, макар и лошо поддържани дизели.

Хуан се отправи към флагщока с иранския флаг, отдаде традиционния си поздрав с един пръст и последва Макс към надстройката.

При водонепроницаемата врата ги посрещнаха д-р Хъксли и Линда Рос. Хъксли веднага поведе Макс към медицинския център, мърморейки, че в болницата са го зашили като касапи.

— Добре дошли — поздрави ги Линда. — Това със сигурност не е било почивката, която очаквахте.

— Как се казваше: няма ненаказано добро? Свършихте отлична работа в Антарктида.

— Благодаря. — В гласа ѝ се долавяше известна горчивина. — Предадохме разузнавателната информация на Овърхолт само двайсет и четири часа преди аржентинците да извършат анексията, така че не му свърши кой знае каква работа.

— Какви са последните новини?

— Няма контакт с останалите станции на полуострова. Смятаме, че аржентинците се пленили учените и ще ги използват като човешки щит срещу нападение на петролния терминал.

Хуан се намръщи.

— Копират номерата на Саддам.

— Генералисимусът както винаги играе непочтено.

— Попитях Овърхолт дали имат някакви контакти в Аржентина, за да открият Тамара Райт. Обаждал ли се е?

— Съжалявам, не.

Кабрило се намръщи още повече.

— Това нямаше да се случи, ако... — Нищо нямаше да се промени, ако дадеше израз на чувствата си, затова замълча и кимна на Линда да влязат в кораба. „Орегон“ ускоряваше ход и вятърът започна да мете палубата.

— След трийсет часа ще бъдем пред бреговете на Аржентина. Ако извадим късмет, Овърхолт ще намери някакви връзки там.

— Божичко, искрено се надявам — каза Хуан и прекара пръсти през косата си. — Трябва да изразходвам малко енергия, за да се успокоя. Ще бъда в басейна.

Един от двата огромни резервоара за баласт, които Корпорацията използваше да повдига или потапя кораба, в зависимост от нужната маскировка, беше облицован с карарски мрамор и осветен с комбинация от лампи, които доста успешно наподобяваха слънчевата светлина. Басейнът отнесе попадения, когато „Орегон“ се изправи срещу либийската фрегата, но майсторите, които направиха ремонта, си бяха свършили добре работата.

Кабрило пусна халата си на земята и закачи към китките си четири тежести по триста грама. Водата не беше дълбока, защото корабът бързаше за Аржентина, затова той се гмурна, без да потапя цялото си тяло, и заплува бруст.

Водата беше неговото убежище, където можеше да освободи съзнанието си и да се отпусне. Повторението на движенията и лекото парене на мускулите бяха като медитация.

На сутринта, след обилна закуска, Хуан пое дежурството си в оперативния център. Дойде малко по-рано, за да замени Ерик Стоун, който беше изкарал най-гадната вахта — от полунощ до разсъмване. Еди с благодарност стана от мястото на кормчията, след като информира Хуан за корабите около „Орегон“ и времето, което вървеше на разваляне.

Главният екран с дължина два метра и половина показваше морето, сякаш бяха на мостика, който се намираще няколко палуби над тях. Небето беше сиво и свъсено, а по него се кълбяха грозни облаци. Водата беше черна като утайката на кафе, като се изключат гребените на вълните, които вятърът рошеше и които редовно прехвърляха релинга и се стичаха със съскане към отливниците. Един от моряците беше на бака и подсигуряваше два от капаците на трюма. На фона на стихията той изглеждаше малък и безпомощен като дете и когато най-сетне се прибра, Хуан въздъхна от облекчение.

Хали Касим, корабният специалист по комуникациите, седеше на бойния си пост до стената вдясно, до тъмния екран на сонаарната система на „Орегон“. При това силно вълнение и скоростта, с която се

движеше корабът, беше невъзможно да се улавят акустични сигнали, затова системата беше изключена.

— Председателю, търсят те по телефона — каза Хали. Косата му стърчеше в най-различни посоки и в най-разнообразни форми заради старомодните слушалки с микрофон, които предпочиташе. — Овърхолт от ЦРУ.

— Крайно време беше — измърмори Хуан и закачи слушалката в ухото си. — Лангстън, какво имаш за мен?

— Добро утро — изръмжа ветеранът. От тона му Кабрило разбра, че новината е лоша. — Току-що свърши срещата на Съвета на президента по националната сигурност. Директорът на централното разузнаване ми звънна преди пет минути. Обединените началник-щабове докладваха, че край чилийските брегове е открита бърза китайска нападателна подводница. Според курса и скоростта ѝ след ден или малко повече ще е пред Антарктическият полуостров.

— Искат да ни поставят пред свършен факт — отбеляза Хуан. Не беше изненадан.

— Така е. Аржентинците потвърдиха, че държат нашите учени от станцията „Палмър“, както и още двайсетина от Русия, Норвегия, Чили и Австралия. Слава Богу, бройката не е голяма, защото става дума за екипите за презимуване.

— Какъв е нашият официален отговор на станалото? Какво ще направи президентът?

— Китай обяви, че ще наложи вето на всеки опит да бъде осъдена Аржентина в ООН. Няма да има резолюции или санкции.

Хуан се изсмя подигравателно.

— Това е голям провал. Как ще ги спрем, без ООН да им се поскара?

Овърхолт се изсмя нервно от разочарование и умора. Той споделяше мнението на Кабрило за международната организация.

— А сега лошата новина. Президентът няма да разреши употребата на сила. Англия и Русия дрънкат саби, но политическа воля в Парламента и Думата липсва. Ръководствата на Сената и Камарата на представителите също намекнаха, че не са готови да защитават Антарктическият договор с цената на американски животи.

— И това е всичко? — попита отвратно Хуан. — Наричаме се морална нация, но когато дойде времето да се воюва за идеалите ни,

политиците си завират главите в пясъка.

— Да, така е. Макар че по-скоро са си ги заврели в задниците.

— Ние отстъпваме от нашите морални и договорни задължения.

Ланг, съжалявам, но това решение е погрешно.

— Момче, проповядваш не комуто трябва — каза внимателно Овърхолт. — Аз служа по волята на президента, така че нищо не мога да направя. За протокола: моят началник сметна, че трябва да изритаме аржентинците от Антарктида. На същото мнение е и председателят на Обединените началник-щабовете. Те също разбират какъв опасен прецедент е това.

— Сега какво ще стане?

— Как какво? Нищо. Ще съчиним някоя резолюция, на която китайците ще наложат вето в Съвета за сигурност, и толкова. За съжаление.

Сега, когато вече имаше Антарктида, следващите в списъка на генералисимус Ернесто Корасон щяха да бъдат Уругвай и Парагвай. Хуан си помисли, че единственото, което спасява Чили, са Андите, през които трудно можеш да прекараш армия. Във Венецуела Чавес беше изградил армията си с бартерни сделки петрол срещу оръжие с Русия и сега само чакаше повод да се нахвърли на Колумбия. Несигурната демокрация в Ирак щеше да рухне като кула от кибритени клечки в мига, когато Иран започне да налага влиянието си в района.

Хуан искаше да каже всичко това на Овърхолт, но знаеше, че е излишно. Беше сигурен, че съветниците вече са изложили на президента това възможно развитие и не са успели да променят мнението му.

— Хайде, кажи ми сега нещо хубаво — помоли Хуан.

— О, имам и такива новини — отговори Овърхолт и гласът му малко се оживи. — Имаме една връзка в Аржентина, която казва, че твоята изчезнала професорка е в Буенос Айрес.

— Ха, това стеснява кръга до град с дванайсет милиона жители.

— Имай ми малко вяра — въздъхна ветеранът от ЦРУ. — Намира се в мансарден апартамент на петия етаж в район Риколета, малко след булевард „Лас Херас“.

— Ако не ме лъже паметта, район Риколета е шикозната част на града.

— Апартаментът е на генерал Фелипе Еспиноза, командира на Девета бригада.

— На Девета бригада? — Това не беше добра новина.

— За съжаление. Генералът я разпитва лично. Бих се обзаложил, че му помагат шпионите от китайското посолство в столицата.

Кабрило изстена, като си представи Тамара Райт, вързана за някой стол.

— Изпрати ми информация за сградата. Привечер ще бъдем пред крайбрежието.

— Как ще я измъкнете?

— Щом измисля някакъв план, ти първи ще го научиш. — Хуан прекъсна връзката и се облегна назад, като несъзнателно потъркваше брадичката си. Изобщо не се беше пошегувал. Нямахте ни най-малка представа как да спаси доктор Райт.

20.

Лошото време отклоняваше „Орегон“ от курса му на юг. Корабът и екипажът понасяха стоически ударите на вълните, сякаш бяха наказание за отвличането на Тамара. Поне Кабрило изпитваше подобно усещане. Някои вълни достигаха височината на мостика и щом кърмата се повдигаше високо, от водометните двигатели се изстрелваха дълги трийсет метра струи.

Хуан беше събрал старшите от екипа в съвещателната зала на Корпорацията. Тя беше разрушена от пряко попадение на либийската фрегата и при ремонта той се беше спрял на модерен дизайн от метал и стъкло. В масата бяха вградени тънки електрически кабели. Когато по тях протичаше ток, се образуваше статичен заряд, който държеше документите на мястото им, независимо от силата на вълнението.

Тъй като в момента вятърът беше много силен, по кабелите течеше ток. На двете противоположни стени висяха огромни плоски екрани, на които се въртяха снимки от сградата, която щеше да бъде тяхна цел.

Тя беше красива, във френски стил. Всъщност голяма част от старите сгради в Буенос Айрес бяха в някогашния френски имперски стил: с мансарди, каменни орнаменти и безброй колони. В богатия район Риколета имаше безброй паркове, изпълнени със статуи на мъртви водачи. Много от главните улици бяха направени така, че да поемат радиуса на завиваща карета с осем коня.

Тъй като на Макс Хенли му липсваха тактически способности, той не участваше в съвещанието, а дежуреше в оперативния център. С Кабрило бяха Марк Мърфи, Ерик Стоун, Линда Рос, Еди Сенг и Франклин Линкълн, експертът по оръжията. Еди, Линда и Линк носеха черни бойни униформи. Марк беше навлякъл фланелен суичър върху тениската си с изображение на халба баварска бира.

Хуан отпи глътка кафе от чашата и я остави във вдлъбнатината на вградения в масата въртящ се чашодържател.

— Да обобщя. Няма да вкараме кораба в аржентински териториални води, така че ще трябва да осъществим подводно проникване. Нали така? — Останалите закимаха. — Предлагам да използваме по-големия десетместен „Номад 1000“. Вероятно няма да имаме нужда от площта, но по-добре повече място.

— Кой ще дежури на подводницата, докато действаме? — попита Линк.

— Не знам още. Първо трябва да направим план. Предполагам, че подобна сграда има портиер. Може би той ще е нашият ключ. Още не съм сигурен.

Еди вдигна ръка, въпреки че Хуан стотици пъти му беше казвал да говори направо.

— Ако я държат под покрива, няма ли да е по-удобно да влезем от там?

— Покрит е с шисти — възрази Ерик. — И може само да се надяваме, че конструкцията е достатъчно здрава. Гредите и подпорите на подобна кухня структура трябва да са дебели и здрави.

— Сигурно са от някакво неизвестно на нас дърво, здраво като стомана — добави Мърф. — Сградата е от времето, когато още не са използвали метални греди за укрепване, така че в нейното проектиране и изпълнение сигурно има сериозни пропуски. Поставени на точното място експлозивни могат да съборят външната стена.

— Искам да пипаме внимателно — каза Хуан, — а не да размахваме боен чук. Не трябва да забравяме, че Аржентина е полицейска държава, така че на всяко къоше има ченге, а всеки трети на улицата е шпионин. Не искам да даваме повод за упреци. Трябва да действаме умно.

— Винаги може да разчитаме на канализацията — обади се Линда. — И ако решим да действаме така, позволете да остана в миниподводницата.

— Така екипът ни ще намалее — подкачи я Еди.

— Това си е чиста саможертва — отговори Линда. — Знаете, че ще направя всичко, за да помогна.

През следващите два часа участниците в съвещанието споделяха идеи и ги анализираха от всички възможни страни. Петимата бяха планирали заедно безброй акции, но сега не можаха да измислят нищо по-добро от леко видоизмененото предложение на Марк Мърфи.

Съществуваха твърде много неизвестни, например броят на пазачите на Тамара Райт, за да действат по-изтънчено.

В трюма, откъдето можеха да спуснат едната от миниподводниците, цареше силно оживление. Масивните врати на кила още бяха затворени, а в басейна за спускане нямаше вода, но въздухът бе изпълнен с мириса на океана.

Около гладката „Номад 1000“ се трупаха техници. Миниподводницата приличаше на умален модел на ядрена подводна лодка. Единствената разлика беше, че на носа ѝ имаше прозрачен плексиглас, който можеше да издържа налягането, а под него висяха ръцете на робот. Командната кула беше висока само половин метър, а зад нея беше вързана голяма надуваема лодка. По време на плаването си към сушата нямаше да се потапят много дълбоко, така че гумената лодка вече беше наpomпана.

Цялата им екипировка беше в подводницата и щяха да я пренесат на надуваемата лодка, когато наближат крайбрежието.

Екипът се състоеше от Кабрило, Линда, Линк и Марк Мърфи. Хуан не би имал нищо против да вземе още един стрелец, но искаше групата да е възможно най-малка. Майк Троно щеше да управлява подводницата и да остане на нея, докато другите са на сушата.

Кевин Никсън му махна да отиде при него. Бившият холивудски специалист по специалните ефекти беше началник на онова, което екипажът наричаше „работилницата за магии“. Той отговаряше за маскировката, от която действащите на сушата щяха да имат нужда, както и за осигуряването на документи. Той не беше добър във фалшифицирането, но работилницата разполагаше с двама умели майстори.

— Тези със сигурност ще свършат работа — каза той и му подаде една папка.

Кабрило се зае да разглежда документите. Аржентински лични карти, разрешителни за пътуване и работа. Обаче банкнотите в дебелия пачка бяха истински.

— Както винаги първокласна работа — похвали го Кабрило. — Да се надяваме, че няма да се наложи да ги използваме.

— Аккумуляторите са напълно заредени, навигационната и сонарната система са проверени, животоподдържащата система е включена — докладва Троно, когато Хуан се върна. — Ще ми се да можех и аз да дойда.

— Не знаем в какво състояние ще е д-р Райт, затова имам нужда от Линк, ако се наложи да я носим до моторницата.

— Да, но... Нали знаеш какво имам предвид?

Хуан сложи ръка на рамото му.

— Да, зная.

Макс Хенли се приближи и каза:

— Вълнението няма да отслабне, така че може би е време да се гмурнете.

— Дошъл си да ни изпратиш? — попита Кабрило.

— За да съм сигурен, че ще я доведете. Не се шегувах, когато казах, че искам да я поканя на среща. Това е огън жена.

— Бъдещето на любовния ти живот е в сигурни ръце. Това за времето истина ли е?

— Да, за съжаление. Вали като из ведро и няма да спре чак до утре вечер. Ако искаш, може да го отложим.

Спускането на вода и изваждането на подводницата беше достатъчно трудно и при хубаво време, затова Хуан малко се изкуши. Но всяка секунда имаше значение.

— Не. Не и този път.

— Успех — пожела му Макс и се върна да продължи вахтата си в оперативния център.

Кабрило влезе последен през люка в подводницата и завъртя ръкохватката да го затвори, навивайки, докато червената индикаторна светлинка светна зелено. Майк щеше да види същата светлинка на модерния пулт за управление. Секунда по-късно техниците от екипа за спускане на вода използваха мощен портален кран, за да вдигнат подводницата от стойката, и започнаха да пълнят спускателния басейн с вода.

Осветлението в подводницата беше превключено на червени аварийни светлини, за да свикнат очите на екипажа с предстоящата тъмнина.

Когато изкуственият басейн се напълни, хидравлични помпи отвориха кила под него. Водата в басейна започна да се плиска бурно и

бяла пяна заля единия от техниците.

Подводницата бавно се плъзна към водата от спусъковата шейна. Вълните започнаха да се блъскат в прозрачния плексигласов купол. Вълнението беше твърде силно, за да спуснат водолаз в басейна, затова един от техниците трябваше да скочи на подводницата и да освободи въжетата, докато тя се полюшваше застрашително. Когато той скочи обратно на кораба, Майк изпусна въздуха от резервоарите и подводницата се гмурна под корпуса на „Орегон“.

Водата беше черна като мастило и на малката дълбочина, на която се спуснаха, усещаха могъщите талози на Южния Атлантически океан. Докато не се спуснаха на петнайсет метра, „Номад“ подскачаше и се полюшваше в предизвикващ гадене балет.

— Добре ли сте всички отзад? — попита Троно през рамо, след като зададе курс на запад.

Линда беше ударила ръката си в стоманения корпус.

Хуан се промъкна през аскетичната кабина и седна на мястото на помощник-капитана.

— Приблизително в колко часа ще пристигнем?

— Момент. — Майк въведе цифри в навигационния компютър и той почти веднага изплю информацията. — Ще трябва да прекараме пет часа в тази лодка. Разбира се, стига да не попаднем на бреговата охрана или на флота.

— Не могат да ни чуят с тази машина. — Хуан се облегна назад, за да види останалите. — Пет часа. Можем да подремнем.

— Марк, ела да се гушнем — изхили се Линк.

— Забрави, великане. Най-много да ме изблъскаш на пода.

Плаването към крайбрежието беше монотонно. Нямаше корабоплаване към и от Буенос Айрес, както и военни патрули. Изплуваха на повърхността на около километър и половина от брега. Близостта на сушата беше укротила донякъде вълните, но продължаваше да вали. През водната завеса се виждаха светлините на високите сгради в центъра на града, които създаваха призрачна аура. Онова, което беше известно като латиноамериканския Париж, имаше зловещ вид на фона на бурята. Само на километър и половина от тях лежеше място, изпълнено със страх и смърт, където държавата контролираше изцяло живота на своите поданици. Ако ги заловяха, това щеше да е смъртната им присъда.

Хуан организира прибирането на екипировката им във водонепроницаеми торби. После се зае с връзването им за гумената лодка, когато му ги подаваха една по една през люка. Имаше чувството, че са взели прекалено много неща, но трябваше да са готови за всичко.

Сложи си слушалките с микрофон и каза:

— Проба, проба, как ме чуваш?

— Чудесно — отговори Майк от командния пулт на подводницата.

— Пази къщата, докато се върнем.

— Дадено, председателю.

Хуан изчака и останалите трима да се изкатерят през люка и да се настанят в гумената лодка, преди да освободи въжето, което я държеше за подводницата. Докато се отдалечаваха от нея, той погледна към един вързоп неща, които бяха оставили на палубата, и се помоли да не стане нужда от тях.

Електрическият двигател на лодката заработи и тихото свирене, което издаваше, се изгуби в талазите на бурята. Ниският силует на гумената лодка я правеше почти невидима. Хуан трябваше да се отклони няколко градуса от курса заради могъщото течение на Рио де ла Плата — реката, привлякла първите испански заселници, които основали Буенос Айрес.

Насочиха се към индустриалната част на пристанището, където лежаха на котва големи контейнеровози, за които нямаше работа, след като толкова малко държави търгуваха с хунтата. Кабрило отбеляза, че корабите тук са регистрирани в държави като Куба, Либия, Китай, Венецуела и Иран. Това не го изненада.

Заради лошото време по кейовете нищо не помръдваше, доколкото можеха да видят от ниския си наблюдателен пункт в надуваемата лодка. Големите портални кранове бяха неподвижни. Плъзнаха се под един неизползван кей, чиито бетонни колони бяха покрити с миди и водорасли, които миришеха на йод. Водата беше необикновено чиста благодарение на речното течение.

Линк завърза лодката, а Хуан изключи двигателя.

— Ало, скъпа, върнах се — подхвърли Марк. Всички бяха със защитно облекло, но единствено Мърф приличаше на удавен плъх в него.

Кабрило не обърна внимание на шегата. Изражението му беше на ловец, който тръгва по дирята.

— Добре, всички знаем плана. Придържайте се към него. Ще се обадим, когато огледаме сградата.

— Ще бъдем готови — увери го Линк.

Хуан и Линда свалиха найлоновите си якета и панталони. Под защитните дрехи Кабрило носеше костюм за хиляда долара, върху който облече шлифер „Бърбери“. Обувките му приличаха на обикновени мокасина, но всъщност бяха бойни обувки с каучукови подметки, които не се хлъзгаха. Линда носеше червена официална рокля с голямо деколте и дълга цепка. Шлиферът ѝ беше черен, а ботушите стигаха почти до бедрата. Като обувките на Хуан, и те бяха изработени така, че да улесняват движенията и да не се хлъзгат. Само друга жена би забелязала, че не са съвсем последен писък на модата, защото нямаха високи токчета.

Хуан се изкачи първи по стълбата, закрепена към един от пилоните на кея. Преди да го последва, Линда стрелна останалите двама с поглед, който казваше: „Надникнете под полата ми и ще съжалявате!“

Тя измъкна от джоба на шлифера си малък дамски чадър и го разтвори над главата си. Хуан не можеше да се пъкне под него, защото стърчеше поне с двайсет сантиметра над нея. Когато тръгнаха по кея, той на няколко пъти се наведе, за да не му извадят окото тънките метални спици.

Отне им петнайсет минути, за да прекосят пристанището и да стигнат до главния вход. Трепкащата светлина, в будката на охраната, означаваше, че хората вътре гледат телевизия. Хуан и Линда минаха спокойно край будката и малко след това успяха да хванат такси. Кабрило каза на шофьора адрес, който се намираше само на няколко входа от сградата на генерал Еспиноза. Един от законите, приети от хунтата, изискваше шофьорът да запише имената и адреса им от разрешителните им за пътуване. Това беше само един от многото начини, с които правителството следеше движението на своите поданици.

Кабрило взе вестника, който някой беше зарязал на задната седалка, и го използва, за да покрие главата си, когато с Линда излязоха на дъжда. Изминаха последните няколко метра до целта,

докато таксито изчезна зад ъгъла. Първите етажи на повечето от сградите бяха заети от отдадена под наем търговска площ. Това бяха основно бутици, които обслужваха жените в този богатшки район, както и няколко ресторанта, които вече затваряха. По тротоара нямаше пешеходци. Колите, паркирани до бордюра, бяха като изложба на луксозни германски марки.

Дъждовните капки се оцветяваха в сребристо и златисто от светлините, които се процеждаха през прозорците на апартаментите.

Ъгловата сграда, където беше апартаментът на Еспиноза, имаше въртяща се врата от стъкло и месинг. Хуан и Линда влязоха като забързани влюбени и се смееха високо.

Кабрило почти веднага се закова на място и високо се изсмя.

— Опа, сбъркахме сградата — обясни той с пиянско намигане. После поведе Линда навън, преди портиерът да излезе иззад гишето си. Бяха прекарали общо седем секунди и половина в сградата.

Това беше напълно достатъчно.

— Кажки какво видя — каза Хуан веднага щом излязоха.

— Портиерът носи пистолет в кобур под мишницата. Входната врата е в обсега на камера.

Хуан спря под дъжда.

— И това е всичко? — Тонът му беше подигравателен, но и с нотки на разочарование.

— А ти какво видя?

— Първо, пистолетът под мишницата се набиваше на очи. Сакото му е така ушито, че да личи. Идеята е всеки да го види. Един вид възпиращо средство. Онова, което не биваше да виждаш, и ти не видя, е револверът, който носи на глезена си. Крачолите му бяха доста широки, но не го скриваха напълно. Човек, който носи пистолет на глезена, вероятно държи автомат под гишето. Той определено е от Девета бригада, а не обикновен портиер. Разкажи ми за камерите.

— Камерите? — възкликна Линда. — Та ние бяхме вътре не повече от няколко секунди... Видях само една, която покриваше входната врата.

Хуан си пое дъх. В това гадно време нямаше желание да изнася уроци.

— Окей. Бяхме във фойето малко повече от седем секунди. Отсега нататък трябва да си по-точна. Забелязала си един портиер и

една камера. Нали така?

Линда промърмори:

— Аха.

— Вътре имаше втора камера, точно срещу въртящата се врата. Тя покрива асансьора и гишетото, зад което седеше портиерът. Имаше вид на току-що монтирана. Захранващите кабели бяха свързани много непрофесионално. На бас, че са я сложили веднага след като са довели доктор Райт, и входът може да се наблюдава от мансардния апартамент.

— Как успя да я видиш?

— Отразяваше се в огледалото до входната врата.

Линда поклати глава.

— Аз видях в огледалото единствено себе си.

— Такава е човешката природа — отговори Хуан. — В огледалата и в снимките човек първо търси да види себе си. Суета.

— А сега какво ще правим? Да проверим задния вход?

— Не, там сигурно също има камери. Ако пак ни видят, ще се обадят в полицията или просто ще ни задържат сами.

— Значи ще използваме идеята на Марк?

— Бойният чук ще свърши работата. — Намериха една козирка няколко входа по-нататък и се скриха от дъжда. Улицата беше толкова тиха, че щяха да забележат всяка полицейска кола много преди ченгетата да са ги видели. Хуан се свърза с Линк по радиостанцията.

— Готови сме да действваме. Вие карате?

— Марк е на улицата и вече е запалил една кола — отговори Линкълн. — Намерих това, което ни е нужно, и само чакам дума от теб.

— Качвайте се и тръгвайте. Колко време ще ви трябва да дойдете?

— Ако пристанищните ченгета или пътна полиция не ни затруднят — някъде около час.

— Добре, ще се видим тук. — Хуан смени честотите. — Майк, там ли си?

— Да, заедно с рибите.

— Премести се на координатна точка „Бета“.

— Веднага. — В гласа на Майк Троно се усети лека изненада. Беше разбрал, че председателят има неприятно предчувствие.

— Защо да мести подводницата? — попита Линда.

— Хрумна ми, че при това лошо време ще има много полицаи без работа. Щом се вдигне тревога, всички ченгета в Буенос Айрес ще са по петите ни.

Двамата обикаляха пряката, като внимаваха никой да не ги види. Веднъж трябваше да се скрият зад легените за строителни отпадъци пред някакъв строеж, защото по улицата бавно мина полицейска кола. Полицаят вътре не оглеждаше тротоарите, а се беше съсредоточил в шофирането под силния дъжд. Единственият минувач беше един човек с куче.

Хуан докосна бутона на слушалката на ухото си.

— Докладвай, Линк.

— Нещата вървят гладко. Промъкнах се покрай охраната, въпреки че испанският ми е доста ръждив и приличам на местен толкова, колкото и на хипопотам. Като кажеш на хората, че трябва да вземеш нещо назаем от Девета бригада, въпросите секват.

— Това е хубавото на полицейските държави. Никой не смее да надигне глава. Знаят, че може да им я отрежат.

— Марк е точно пред мен вече приближаваме.

— Ще ви видим, когато пристигнете.

Петнайсет минути по-късно странен конвой зави зад ъгъла и започна да се приближава. Мърф беше начело с някаква невзрачна кола. На покрива ѝ примигваха сигнални лампи, сякаш за да обявят присъствието на второто превозно средство. Кое то и беше целта. Линк седеше зад волана на кран с емблемата на пристанищните власти на Буенос Айрес. Тази машина нямаше истинско купе, а нещо като купол на танк, монтиран върху шаси за тежки товари. Гумите му бяха двойно по-големи от тези на автомобила. Телескопичната стрела беше прибрана, но въпреки това стърчеше като таран.

Щеше да се наложи да действат бързо, защото кранът насред елегантния квартал щеше да привлече внимание. Хуан свали шлифера и самото и разкъса бялата си риза, при което иглата на вратовръзката му отлетя. В края на краищата това беше само маскировка. Остана по черна тениска с дълги ръкави и два празни кобура под мишниците. Сложи и чифт черни ръкавици.

Линда стигна до колата още преди Марк да спре. Той загаси работещите с батерии аварийни светлини и ги свали от покрива. Вендузите, които ги прикрепяха, издадоха доста неприлично мляскане.

Мърф се затича към крана заедно с Хуан, който се покатери на куката, полюляваща се от върха на стрелата. Там го посрещна Линк, който му подаде един МП-5 и чифт пистолети малък калибър, които отблизо пробиваха всяка бронирана бронешитка.

Хуан напъха пистолетите в кобурите под мишниците си, Мърф седна в кабината на крана, а Линда влезе в седана. Франклин Линкълн беше възседнал стрелата и я стисна здраво с бедра, секунда преди Мърф да задейства хидравликата, която я избутваше нагоре.

Всичко се случваше с главоломна бързина. Такъв беше планът.

Стрелата започна да се удължава към петия етаж. Марк внимаваше шумът на двигателя да не е силен, като жертваше бързината за по-голямо прикритие, но на Хуан му се струваше, че кранът ръмжи като животно. С Линк се изправиха на върха на стрелата, когато тя се насочи към един от прозорците на апартамента. На долния етаж се появи светлина, но, слава Богу, прозорците на Еспиноза останаха тъмни.

Марк блъсна върха на стрелата през стъклото и Хуан и Линк скочиха в помещението. Приземиха се гъвкави като котки и оръжията им бяха готови в мига, когато на прага се появи мъж в камуфлажна униформа. Двата автомата изляха и аржентинецът рухна на пода и Линк завърза китките му с пластмасови белезници.

Куршумите, които използваша, бяха от подсилен каучук. Не бяха смъртоносни, но можеха да извадят от строя възрастен мъж, все едно е получил удар с бейзболна бухалка. Бяха обмисляли дали да не използват стрели с транквиланти, но и на най-силните им трябваша секунди, за да подействат.

Хуан реши, че това е бил дежурният, който наблюдава камерите във фойето и пред входната врата. Плъзна пистолета му под леглото с балдахин. Огромният размер на стаята го накара да реши, че се намират в главната спалня. Значи тази вечер генералът беше излязъл, което означаваше, че най-вероятно китайските специалисти по разпити бяха с него. Хуан предположи, че има още трима дежурни, които пазят Тамара Райт.

Зад вратата на спалнята се простираше коридор с махагонова ламперия и персийска пътека. Няколко крачки по-надолу имаше отворена врата, от която струеше светлина. Не беше ярка, а по-скоро сивкава и Хуан реши, че там са екраните на пазачите. Таванът в салона

беше висок най-малко пет метра, а фризовете бяха най-сложните, които беше виждал.

Отвори се друга врата. Мъжът беше само по боксерки и търкаше очи, за да прогони съня от очите си. Хуан го гръмна два пъти в челото, което щеше да го извади от строя за няколко часа. Надникна в помещението, а Линк му пазеше гърба. Вътре имаше две легла, но само едното беше неоправено. Хрумна му, че господарката на дома едва ли е зарадвана от перспективата прости войници да се търкалят по финото ѝ спално бельо.

Открехна следващата врата малко и видя баня, облицована с плочки и голяма вана, в която можеш да поплуваш. Отвори вратата още малко, за да огледа етажерката. На нея имаше три самобръсначки и три четки за зъби в кристалната чаша.

Значи оставаше още един. Зад следващата врата, се криеше килер, пълен с кърпи и чаршафи. Следващото помещение се оказа кабинетът на генерала. Писалището беше огромно и на антикварния бюфет стоеше препариран ягуар. По размера можеше да се предположи, че животното е млада женска. Кабрило все по-малко харесваше Еспиноза.

Зад тях изтрещя изстрел и силният шум отекна във високия таван. Линк се вмъкна в кабинета, когато вторият куршум разби близкия корниз. Хуан прехвърли автомата през гърба си и измъкна двата пистолета, заредени с бойни патрони. Мокрите му обувки изжвакаха, но той не се притесни, защото слухът на стрелеца сигурно беше нарушен от стрелбата.

Надникна зад ъгъла близо до пода и привлече един бърз изстрел, който мина високо и разкри позицията на аржентинеца — беше зад вратата в края на салона. Хуан виждаше очертанията на крака му в пролуката между вратата и пода. Сложи пистолета на пода и, стреля. Гилзите прелетяха на милиметри от лицето му.

Писькът беше силен почти колкото трясъка от изстрела. Когато мъжът прехвърли тежестта си на другия крак, Кабрило стреля отново. Куршумът облиза долния край на вратата, но още имаше достатъчно сила, за да се забие в стъпалото на мъжа. Аржентинецът се стовари на земята, стенойки от болка, а Линк се изнесе бързо напред и влезе в стаята. Огледа я и ритна оръжието на пазача встрани.

— Госпожо, само секунда и ще ви измъкнем оттук — каза той на Тамара Райт, която беше вързана с белезници към леглото, а устата ѝ бе запушена. Още носеше роклята, с която беше на „Начиз Бел“.

Хуан влезе след него и когато го видя, тя явно се успокои. Той измъкна кърпата от устата ѝ и я хвърли на Линк, който бързо и ловко я напъха в устата на ранения, за да заглуши стенанията му.

— Как... Какво... — Тамара Райт беше толкова обърквана, че не успя да зададе въпросите си.

— После — каза Хуан.

В сака на гърба си носеше чифт ножици за метал и с лекота срязва веригата, която приковаваше Тамара за леглото. Щяха да махнат гривните на белезниците на „Орегон“.

— Нараниха ли ви?

— Не. Просто ми задаваха въпроси за...

— По-късно — повтори той. Предстоеше по-трудната част от операцията — да се измъкнат невредими. — Знаете ли да плувате?

— Да, защо? Както и да е, вече знам — по-късно...

Хуан се възхити на духа ѝ. Тамара Райт притежаваше вътрешна сила, която дори последните изпълнени със страх дни не бяха успели да сломят.

Той почука по бутона на радиостанцията.

— Докладвай положението.

— Когато се чува изстрелите, портиерът се обади по телефона — каза елфическият глас на Линда. — Предполагам, че разполагаме с минута или малко повече, докато пристигнат ченгетата.

Кабрило реши, че имат на разположение по-малко от минута.

— Тръгваме — обяви той.

— Марк е готов.

Изтеглиха се обратно по пътя, по който бяха нахлули в апартамента. Куката се полюшваше точно пред строшения прозорец. Линк вдигна Тамара и я постави върху една платформа, която обгръщаше въжетото на крана точно над куката. Всъщност целта беше да пречи на плъховете да се катерят по въжетото и да гризат кабелите — част от хилядолетната битка между моряците и гризачите. Линкълн прекрачи, хвана Тамара през кръста и ѝ каза:

— Не се тревожи, чичо Линкълн те държи?

— Благодаря.

Хуан се хвана за куката, а Марк започна да ги спуска и ги остави меко на тротоара. Линда беше паркирала колата още по-близо до бордюра. Вратите бяха отворени, а чистачките работеха бясно. Марк изскочи от кабината на крана и заедно с Линк и Тамара седна на задната седалка. Подът на колата беше отрупан с екипировка, затова Линкълн сви колене. Линда се плъзна на мястото до шофьора, предавайки волана на Хуан. В далечината се чуха сирени. Той включи на първа и бавно се отдели от тротоара, сякаш нямаха никакви грижи.

Може би трудното мина, помисли си той, но не посмя да го изрече.

Въпреки това съдбата го чу.

Голям черен линкълн влетя в пряката и спря само на сантиметри от тяхната предна броня, принуждавайки го да набие спирачки. Задната врата на черната кола се отвори и оттам изскочи едър плешив мъж, който незабавно откри огън.

Хората на Хуан се наведоха, а куршумите прелетяха през предното стъкло. Хуан включи на заден и протегна ръка, за да нагласи огледалото за обратно виждане. Един куршум мина на сантиметри от дланта му. Отдалечиха се на около петнайсет метра, преди Хуан да дръпне ръчната и да завърти волана докрай. Мокрият асфалт му помогна да направи пируета в холивудски стил, макар моторът на колата да беше твърде слаб.

Освободи ръчната спирачка, включи на първа и даде газ. Още един куршум улучи колата и пръсна едно от външните огледала.

— Всички невредими ли сте? — попита Хуан, без да откъсва очи от улицата. Дъждът се изливаше толкова силно, сякаш пътуваха под водопад.

— Нищо ни няма — отговори Марк. — Кой беше това, мамка му?

— Генерал Фелипе Еспиноза. Сигурно се е връщал от вечеря, когато портиерът му се е обадил.

— Той ме разпитваше — обади се Тамара Райт. — Той и един отвратителен китаец на име Сун. Сигурна съм, че е от Пекин и от Държавна сигурност.

— Без съмнение е тук под дипломатическо прикритие.

Сирените се чуваха по-близо. Хуан намали. Единственият начин да се измъкнат беше да не привличат внимание.

— Марк, готова ли е торбата с изненади?

— Когато наредиш, председателю.

Хуан се замисли за йерархията в командването на аржентинците. Без съмнение Еспиноза познаваше някой в полицията — главният комисар или министъра. След Като му се обади, щяха да минат петнайсетина минути, преди онзи на свой ред ще звъне на някой по-ниско в полицейската йерархия и така нататък, докато описанието на тяхната кола най-сетне стигне до уличните патрули. Ако успееш да се измъкнат от Еспиноза и да не привлекат внимание, щяха да са прекосили половината град, преди описанието да стигне до всички.

Хвърли поглед в огледалото точно в мига, когато голямата американска лимузина изскочи от една пряка и поднесе на завоя. Хуан управляваше претоварено мицубиши и не си правеше илюзии, че ще може да се измъкне на големия американски V8. Направи два бързи завоя и намали, когато една полицейска кола с проблясващи светлини мина наблизо. Зад нея се движеше кола без маркировка.

Увереността му се изпари, когато видя в огледалото, че двете коли спират рязко. Отне им няколко минути да направят обратен завоя на тясната улица и заради маневрите им Еспиноза също спря. Очевидно генералът познаваше някой доста по-надолу в хранителната верига, отколкото Кабрило беше предположил. Трябваше да се сети, че човек като Еспиноза сигурно познава началника на районното управление.

След секунди и трите коли щяха да започнат преследването, а описанието на тяхното мицубиши щеше да стигне до всички полицейски управления в Буенос Айрес. Все пак излезе прав за едно — извеждането на Тамара от апартамента беше най-лесното в днешната задача.

Завиха по тесен проход и Хуан изкрещя през рамо на Марк Мърфи:

— Сега!

Мърф вече беше свалил прозорците и бързо започна да вади щифтовете на димни гранати. Те бяха собствена конструкция на Корпорацията и произвеждаха по-гъст дим от американските военни образци. След като и третата се удари в асфалта, Хуан вече не виждаше нищо отзад, освен гъст дим, който скриваше дори уличните лампи и светлината от прозорците на втория и третия етаж.

— Достатъчно — нареди Хуан и направи поредица бързи завои. Гърлото му беше пресъхнало, но ръцете му лежах свободно на волана и вниманието му не отслабваше нито за миг.

— Някой знае ли къде сме? — обади се Линк от задната седалка.

— Линда? — обърна се към нея Хуан.

Тя държеше преносимия джипиес и се загледа напрегнато в екрана.

— Движим се по посока на пристанището, но пред нас лежи плетеница от улички. Трябва да поемем наляво, където има доста голям булевард.

Внезапно от една пряка изскочи линкълнът. Той се залепи за мицубишито, но от рязката маневра един от тасовете му изхвъркна и полетя към тротоара като фризби. Шофьорът познаваше квартала по-добре от полицията, която патрулираше тук, и бе отгатнал намеренията на Кабрило.

От прозореца до шофьора започна стрелба. Един от телохранителите се беше надвесил навън и стреляше с голям пистолет. Линк успя да извие едрото си тяло и пусна един откос по колата. Куршумите от каучук, макар и подсилени, бяха безполезни срещу линкълна, но психологическото въздействие на атака с автоматично оръжие беше налице: шофьорът рязко спря и завъртя волана, а лимузината се плъзна и закачи няколко паркирали автомобила. Това предизвика верижна реакция от вой на аларми и примигващи светлини.

Линк остави автомата и измъкна беретата от кобура си. Ако колата беше бронирана, пистолетът нямаше да свърши повече работа от гумените куршуми, но пак беше по-добре от нищо.

— Да им пуснем още малко дим? — попита Мърф.

Улицата беше твърде широка, затова Хуан не отговори и продължи да кара, без да изпуска от поглед огледалата. Когато линкълнът отново поде гонитбата, към него се беше присъединила и патрулката. Сигурно имаше още най-малко дузина, които обикаляха улиците в елегантния квартал Риколета. Трябваше да се отърват от тази кола и да намерят друга.

Отляво видяха строителна площадка. Улицата беше разпрана от големи жълти багери, а лицевата страна на сграда с колони беше осеяна с паяжината на строително скеле. Хуан се вгледа по-внимателно

и видя голяма порта от ковано желязо. Предположи, че зад нея има парк и пое натам, изстисквайки от малкия четирицилиндров двигател всичко, на което беше способен.

Колата леко пребоксува върху калната земя, но не изгуби сцепление и Хуан я насочи към портата.

— Дръжте се!

Прелетяха под скелето, изкачиха едно ниско стъпало и се блъснаха в железните крила. Кабрило беше очаквал силен сблъсък, но вратите се оказаха само опрени на рамката. Веригата, която ги държеше, остана на място, но двете половини от ковано желязо се стовариха на земята и мицубишито профуча по тях.

Ударът в портата дори не задейства въздушните възглавници.

Хуан веднага разбра грешката си. Това не беше парк, но му трябваша няколко секунди, за да разбере какво е. В спретнати редици бяха подредени малки натруфени постройки с колони, бронзови статуи, остри покриви и всякаква религиозна иконография.

Това не беше парк, а гробище.

След националното гробище „Арлингтън“ във Вашингтон и „Пер Лашез“ в Париж гробището на квартал Риколета беше третото най-прочуто в света. Всички по-известни и богати обитатели на града, включително Ева Перон, бяха погребани в богато украсените гробници. Гробището се бе превърнало в туристическа атракция.

Освен това беше прекалено тясно за коли, затова от четирите му страни се простираше ограда.

Бяха попаднали в задънена улица.

21.

Нямаха друг избор, освен да се опитат да извлекат най-доброто от ситуацията.

— Марк, направи димна завеса! Използвай всички гранати!

Докато Мърф се занимаваше с димната завеса, Хуан зави по една от по-широките алеи. Паважът по нея не понасяше на претовареното окачване на мицубишито. Алеята беше толкова тясна, че оградата на един от мавзолеите откъсна оцелялото външно огледало.

Не бяха изминали повече от петнайсетина метра, когато алеята се стесни още повече заради огромна мраморна гробница. Нямаше как да обърнат. Хуан погледна през рамо и видя, че друга алея стигаше по диагонал до тяхната. Включи на задна и влезе в нея, одрасквайки вратите в една статуя. Дъждът намаля, но видимостта още бе лоша заради дима, който се рееше призрачно около гробниците. Хубавото беше, че нито лимузината, нито патрулката можеха да ги последват.

Хуан се запита дали ще ги подгонят пеша и реши, че вероятно ще го направят. Яростта, която беше видял на лицето на Еспиноза, можеше да бъде укротена само с кръв.

Колата закачи един мраморен бюст и го събори от пиедестала му. Мраморната глава се търкулна по павираната алея като огромна топка за боулинг. Хуан впрегна всичките си умения, за да не забие автомобила в криптата от другата страна.

Отново се озоваха на кръстопът и поеха по алеята, която изглеждаше по-широка. След няколко метра тя се стесни заради гробница, която приличаше на копие на местна черква. Хуан мръдна малко напред, даде заден и влезе в другата алея. Беше твърде тъмно и пак одраха някакъв паметник. Хуан се извини безгласно на покойника и продължи нататък.

Отляво забеляза по-широка алея. Завоят беше толкова тесен, че трябваше да направи няколко опита, които завършваха с отчупени парчета мрамор и смачкана ламарина, преди да успее. Даде безмълвен

обет, че ако някак се измъкнат оттук, Корпорацията ще направи анонимно дарение на гробищната управа.

Една подгизнала котка изхвъркна от скривалището си на светлината на единствения работещ фар. Хуан натисна инстинктивно спирачките, котката го изгледа презрително и изчезна в близкия храсталак.

Светът изведнъж беше залят от бяла светлина, която ги заслепи. Невидим хеликоптер беше пуснал прожектора си и създаде оазис от дневна светлина в иначе тъмното като пещера гробище. Усилен от мегафон глас се чу отгоре.

Нямаше нужда Кабрило да превежда думите. Полицейските заповеди по цял свят си приличат.

— Линк, направи нещо по въпроса — нареди той.

Франклин свали стъклото и насочи автомата към небето. Беше прекалено едър да се покаже през прозореца, затова стреля напосоки.

Пилотът веднага зави, както беше направил и шофьорът на Еспиноза. Прожекторът изчезна за минута, но скоро хеликоптерът се появи отново, на по-голяма височина.

Алеята през гробището правеше остър завой, но Хуан успя да го вземе, без да спира.

Ако съществуваше някаква координация между въздушния и наземните патрули, пилотът щеше да ги насочи към тяхното местоположение. Хуан наблюдаваше внимателно околността, когато пресичаха други алеи. Не виждаше нищо, а и се движеха много бързо.

И тогава положението изведнъж се промени към по-добро. Алеята се разклони и те се оказаха на тротоара, който вървеше покрай външната стена на гробището. След тесните алеи той им се стори широк като магистрала.

Втората промяна настъпи също толкова бързо. При ремонта на главния вход беше съборено парче от външната стена. Временна ограда от дъски на стойки запушваше отвора. Тъгълът не беше подходящ за ускоряване, но Хуан реши да опита.

— Дръжте се! — предупреди той.

Колата удари преградата с предния си калник, строши дъската, но не можа да премине. Задните гуми приплъзваха по гладките павета, а преградата се огъваше все повече и повече, докато натискът достигна

критичната точка. Малкото решително мицубиши излетя през отвора и се понесе по тротоара, преди Кабрило да успее да го завърти.

Бяха се измъкнали от гробището, но не и от хеликоптера, който без съмнение щеше да съобщи по радиостанцията техните координати.

— Линда, върни ни на пристанището!

Тя се наведе над джипиеса и пръстите и затанцуваха по екрана.

— Добре, завий наляво при втората пряка, след това се престрой надясно за друг остър завой.

Хуан стори каквото му каза, но хеликоптерът още беше над тях. В огледалото изведнъж се появиха две патрулки. Носеха се с висока скорост, а сирените им надаваха силен вой. Нямаше начин да им избягат.

Линк разби задното стъкло с приклада на автомата и започна да стреля по ченгетата, но те не намалиха. Или знаеха, че стреля с гумени куршуми, или не им пукаше.

Първата кола ги наближи и се опита да ги блъсне в бронята и да ги завърти. Хуан успя да контрира този опит. Линк замени автомата с пистолет и пусна два куршума през стъклото на вратата. В колата имаше само един полицай и куражът му измени, защото наби спирачки и изостана.

Кабрило започна да разпознава околността. Приближаваха се към пристанището.

— Марк, покажи на Тамара как да използва дихателя.

— Вече е на нея — успокой го Мърф.

Хуан почука по радиостанцията.

— Майк, на позиция ли си?

— Очакваме ви — отговори жизнерадостно Троно.

— Идваме с пълна пара.

Подводничарят стана по-сериозен.

— Готов съм!

Зад тях се чува изстрели на тежък пистолет. Един куршум попадна в багажника и премина през задната седалка, разхвърляйки дунапрен. Тамара изпищя. Линк и Марк Мърфи се спогледаха и едрият бивш тюлен се обърна да отвърне на огъня.

— Следващата вдясно — изрева Линда, надвиквайки свистенето на вятъра. — Пристанището е отпред.

Хуан взе завоя с такава скорост, че колата поднесе, блъсна се в будката на охраната и разби голямото предно стъкло. Мъжете вътре се проснаха на пода, защото решиха, че ги нападат. Двете патрулки профучаха след секунди.

— Свалете всички прозорци — нареди Хуан, докато лъкатушеше между товарните контейнери.

Последният удар беше повредил някоя важна част от окачването на автомобила, защото се повдигаха и спускаха сякаш бяха на гърба на камила. Задната ос се беше повредила заради лудото каране и сега се строши. Двата ѝ края стържеха по паважа и хвърляха снопове искри, когато пресичаха бетонни участъци или железопътни релси. Колата продължаваше да се движи бързо въпреки повредата, защото беше с предно задвижване.

Хуан потупа арматурното табло.

— Повече няма да се изказвам пренебрежително за малките японски коли.

Докът беше почти триста метра дълъг, наполовина покрит с гофрирана ламарина, монтирана върху метални подпорни греди. Конструкцията беше открита от всички страни. Хуан подкара колата между редицата подпори. Линда го потупа по рамото, но той не я погледна, а просто взе предмета с размерите на манерка, с маркуч и мундщук в единия край, и захапа мундщука.

Настъпи газта и колата излетя от кея, но с наклонена предница заради тежестта на двигателя. Заби се във водата сред взрив от бяла пяна. Тъй като стъклата бяха свалени, а задното липсваше, мицубишито започна бързо да се пълни с вода.

— Изчакайте — предупреди ги Хуан.

Едва след като покривът потъна под водата, той се измъкна през шофьорския прозорец. След това се плъзна към задната врата и помогна на Тамара да излезе след Линк. Беше твърде тъмно, за да се види нещо, затова Хуан стисна ръката ѝ, а тя му отвърна. Усещаше мехурчетата от нейния дихател да се издигат покрай лицето му. Дишането ѝ май беше малко ускорено, но и той се беше задъхал.

Бутилките на дихателите съдържаха въздух само за няколко минути, така че щом всички се измъкнаха от потъващата кола, Хуан ги поведе обратно под кея, към малка светла точица.

Това беше миниатюрно фенерче, прикрепено към чифт кислородни бутилки с няколко регулатора. Самите те бяха вързани за палубата на миниподводницата „Номад 1000“. Ако нещата се бяха развили по план, щяха да се срещнат с нея на няколко километра от брега, като за целта използват надуваемата лодка. Обаче винаги съществуваше вероятността нещата да се объркат и Хуан беше измислил резервен план. Беше наредил на Троно да се премести на позиция „Бета“ — под кея, където бяха вързали гумената лодка.

Щом групата стигна до подводницата, Хуан пъкна единия от регулаторите в ръката на Тамара и ѝ направи знак да се изключи от бутилката на дихателя. Като се имаше предвид с каква лекота се движеше под водата, той предположи, че вероятно и преди се е гмуркала. Имаше достатъчно светлина да направи знак на Линда да мине с Тамара през въздушния шлюз в „Номад“.

Докато чакаше своя ред, Хуан видя лъчи на фенерчетата да играят по повърхността на водата, където продължаваха да се вдигат въздушни мехурчета от тяхното неустрашимо мицубиши. Запита се колко ли време ще мине, преди ченгетата да изпратят водолази, но после си каза, че това няма значение. Те отдавна щяха да са далеч.

Десет минути по-късно, докато подводницата се носеше по течението, Хуан отвори вътрешния люк на херметично затворения въздушен шлюз на подводницата и видя всички чинно подредени на пейките и завити с фолийни одеяла. Тамара и Линда си бяха подсушили косите и дори бяха успели да се срещат.

— Съжалявам за усложненията — извини се Хуан на Тамара. — Надявахме се да протече много по-гладко. Извадихме лош късмет, че генералът се появи точно когато тръгнахме.

— Господин Кабрило...

— Моля ви, нека бъде „Хуан“.

— Добре. Хуан, вие ме измъкнахте от ръцете на тези... — замълча, защото щеше да използва прилагателно, което не беше подходящо за споменаване пред възпитани хора — ... ужасни типове, а затова съм готова да мина боса по жарава.

— Нараниха ли ви?

— Тъкмо разказвах на Линда, че не им дадох повод. Отговарях на всичките им въпроси. Какъв е смисълът да крия информация за кораб, който е потънал преди петстотин години?

Лицето на Хуан помръкна.

— Вероятно не знаете, но Аржентина анексира Антарктическия полуостров и китайците ги подкрепят. Ако успеят да намерят останките на кораба, това допълнително ще затвърди техните териториални претенции. Също така става дума за петрол. Щом потече черното злато, ще могат да си позволят купуването на гласове в Общото събрание на ООН. Това, разбира се, ще отнеме известно време, но съм готов да се обзаложа, че след няколко години анексията ще бъде узаконена.

— Не съм им казала къде е потънал корабът — поклати глава Тамара. — Не защото не исках, а защото не знам, и те ми повярваха.

— Има и други начини. Гарантирам ви, че докато ние тук разговаряме, те го търсят.

— Какво ще правим?

Наистина, какво щяха да правят? Хуан си блъскаше главата върху това още откакто Овърхолт му каза, че Белият дом не иска да се набърква.

Това не беше тяхна битка. Както Макс обичаше да казва: „това куче не хапе“.

Той не се чувстваше длъжен да помогне за излизане от положението, но беше обвързан с етика, с която никога нямаше да направи компромис. Тя му нашепваше, че правдата изисква да се намеси, да насочат „Орегон“ в онези ледени води и да върнат онова, което е било откраднато.

Всички го гледаха с очакване, а Марк повдигна въпросително вежди.

— Мисля, че трябва да им попречим да намерят този кораб — заяви Хуан.

22.

— Добре дошли в „Кристалния дворец“, господин майор. Аз съм директорът Луис Ларета.

Хорхе Еспиноза слезе от задната товарна рампа на големия „Ц-130 Херкулес“ и стисна протегнатата ръка. Ларета беше толкова навлечен, че беше невъзможно да различи чертите му.

Еспиноза беше направил грешката да не си сложи очилата, преди да излезе на студа, и сега имаше чувството, че очите му ще замръзнат. Болката беше като при възможно най-тежката мигрена и той бързо си сложи очилата. Зад него хората му стояха мирно, екипирани за бойни действия в зимни условия.

Полетът от Аржентина беше минал монотонно, както повечето военни полети. Като се изключи фактът, че кацнаха със ски на колесниците и на писта от лед, той малко се отличаваше от стотиците други, в които генералът беше участвал.

Бяха пристигнали, за да осигурят безопасността на базата, след като излезе съобщението за анексията. Ако Съединените щати или друга сила решаха да прогонят аржентинците от Антарктида, това щеше да се случи скоро и най-вероятно с командоси, спуснати с парашут. Тъй като една китайска подводница от клас „Кило“, наскоро закупена от руснаците, патрулираше теснината между крайната точка на Южна Америка и полуострова, единствената възможност на американците беше да нападнат по въздуха.

Еспиноза и сто войници от Девета бригада бяха изпратени на юг с два транспортни самолета, за да ги спрат.

Причината беше проста. Когато през 1982 г. Аржентина нахлу на Малвинските острови, които британците наричат Фолкландски, англичаните бяха показали намерението си да ги завладеят наново с едномесечна подготовка на кораби в родните им пристанища. Сега върховното аржентинско командване смяташе, че няма да има предупреждение. Атаката на командосите щеше да е светкавична. Ако

бъдеха посрещнати от елитни войници, вероятно нямаше да опитат отново.

— Как да не обичаш армията! — каза лейтенант Хименес, който крачеше до него. — Преди няколко седмици се давехме в пот из джунглите, а днес сме на път да се превърнем в замразено човешко.

— Бях всичко, което можех да бъда — отговори Еспиноза с лозунг, който беше тяхна шега и водеше началото си от един стар американски плакат за набиране на доброволци.

Хименес нареди на един сержант да се погрижи за войниците, докато той и майор Еспиноза, под водачеството на Ларета, огледат съоръженията.

Бяха избрали така момента на кацане, че слабите слънчеви лъчи да осветяват местността. Разбира се, пак цареше сумрак, но все пак беше по-добре от пълен мрак. Сенките, които хвърляха на леда, бяха неясни и приличаха повече на размазани очертания.

— Колко души има тук? — попита Еспиноза.

Ларета беше оставил затопления снегомобил да ги чака в края на пистата. Войниците щяха да изминат пеша този километър и половина до базата, а багажът ми щеше да бъде превозен с шейни.

— В момента само четиристотин. Обаче, когато производството на петрол се разрасне, тук и на платформите ще има повече от хиляда души.

— Удивително. И никой не знаеше нищичко за това!

— Две години строителство при възможно най-тежките условия в пълна тайна. — В гласа на Ларета се долавяше гордост. Той отговаряше за строежа от самото му начало. — Освен това загубихме само двама души по време на строителството, и то при произшествия, каквито се случват на всяка голяма строителна площадка. Нямаха нищо общо със студа.

Щом се настаниха в снегомобила с широки вериги, Ларета свали очилата и качулката на канадката. Сребрилата му коса беше буйна и разчорлена, а бялата му брада стигаше до гърдите. Заради дългите месеци без слънце лицето му беше бледо, а дълбоките бръчки около очите му придаваха суров вид.

— Разбира се, за да се строи тук, трябва да разполагаш с гориво, а ние от самото начало помпахме от газовото находище в морето, така че снабдяването ни беше осигурено. Съвсем в началото

Антарктическата комисия ни попита за кораба, който използвахме, но ние обяснихме, че вадим дълбоководни проби, и оттогава не са се занимавали с нас. — Той се изкиска. — Не се сетиха да питат защо не е помръдвал повече от две години.

Отне им само няколко минути, за да стигнат до базата, и още толкова, докато Еспиноза и Хименес осъзнаят какво са постигнали техните сънародници. Сградите бяха толкова изкусно прикрити, че дори най-опитното око нямаше да ги забележи. Единственото нещо не на място беше сивият аржентински военен кораб, хвърлил котва в средата на залива. Единствено от мостика се процеждаше слаба светлина.

— Под онези три хълма на брега — посочи Ларета — са петролните резервоари, които са толкова големи, че могат да захранват всички автомобили в Аржентина в продължение на цяла седмица.

— Заливът свободен ли е от лед толкова рано през лятото? — поинтересува се Еспиноза.

— О, драги ми майоре, той е моята гордост. Всъщност някои части от него никога не замръзват. По дъното са прокарани няколко тръбопровода. Между другото, е доста плитък. Ние вкарваме свръх нагрят въздух в тръбите и той излиза през хиляди малки отвори. Мехурчетата не само затоплят водата, но когато стигнат на повърхността, разбиват и тънката ледена коричка, която непрекъснато се образува. Тъй като е твърде тъмно, не можете да го видите, но входът на залива е толкова тесен, че можем да поддържаме непрекъснатата завеса от горещ въздух, който не позволява на водата да се смесва с тази в Белингхаузеново море.

— Невероятно — промълви Еспиноза.

— Както вече казах, ако разполагаш с неограничени количества гориво, тук всичко е възможно. Виждате къде са разположени сградите. Прилича на лед, нали? Но не е. Цялата база е построена върху слой полимерни сплави, които имат същия спектър на рефракция като леда, затова от сателитите брегът изглежда замръзнал. Това е петрохимически продукт, който произвеждаме тук. Когато построихме газопреработвателния комплекс и го пуснахме в експлоатация, това беше първата ни работа. Всички сгради са построени от този материал, с изключение на голямата тъкана тента,

под която се крият транспортните ни средства. Тя е от кевлар, защото трябва да издържа на ветровете.

— Сякаш сме попаднали в космическа станция — обади се Хименес.

Ларета кимна.

— С право може да се нарече и така. Ние създадохме работна среда в една от най-негостоприемните местности на планетата.

— Разкажете ни за отбраната — нареди Еспиноза.

— Разполагам с осем души охрана. Всъщност седем. Единият загина при падане с моторна шейна. Всички са бивши полицаи. Патрулират района на базата, разтървяват работниците, когато се сбият, и подобни неща. Освен това в залива е закотвен крайцерът „Адмирал Гилермо Браун“. Той разполага с противокорабни и противосамолетни ракети, както и с две двайсетмилиметрови оръдия. На брега имаме още четири противосамолетни батареи. А сега разполагаме и с вас. Капитанът на крайцера командва своя кораб и нашите брегови батареи. Не съм сигурен...

— Ние получаваме заповеди пряко от Буенос Айрес. Капитанът знае това.

— Извинете — наведе глава Ларета, — не разбирам много от военно командване. Когато бях дете и другите момчета си играеха на войници, аз си седях в стаята и четях за постиженията на римските инженери.

Еспиноза не го слушаше, защото си мислеше каква голяма и лесна цел представлява крайцерът в средата на залива. Ако той беше на мястото на противниковия командир, щом командосите започнеха нападението, щеше да удари бойния кораб с ракета вода-земя, изстреляна от подводница, а батареите на брега — с противорадарни ракети от самолет. Не от самолетоносач, защото изпращането му ще разкрие намерението. Не, той би изпратил самолета, който ще зарежда във въздуха, от остров Рос, където бе разположена американската изследователска станция „Макмърдо“.

След това, ако се наложи, командосите щяха да бъдат подпомогнати от войници, докарани с големите транспортни самолети Ц-130, както бяха пристигнали и те самите.

Трябваше да обсъди тези мисли с баща си и да ги съобщи на капитана на „Браун“. Щом започнеше битката, крайцерът трябваше да

се махне от залива, а радарите на бреговите батареи да се включват на неравномерни интервали.

Разбира се, при условие че западните сили отговореха с военен удар на анексията, което не беше сигурно. Точно в това беше гениалността на техния ход — с подкрепата на Китай страната му щеше да се сдобие с едни от най-големите запаси на петрол в света, и то толкова лесно, колкото да вземеш близалката на дете. Двойната заплаха — от китайската подводница и екологичната катастрофа, ако базата бъдеше нападната с бомби и ракети — беше достатъчно силно възпиращо средство и гаранция, че ще ги оставят на спокойствие.

Еспиноза беше раздвоен. От една страна му се искаше американците да дойдат. Искеше да подложи на проверка и себе си, и хората си в сблъсък с най-добрите в света. От друга, щеше му се да стане свидетел как смелата стратегия на Аржентина сплашва Запада така, че да не смее да си отмъсти. Докато директорът Ларета продължаваше да разказва за базата, Еспиноза осъзна, че няма право да се колебае. Той беше воин и като такъв желаше американците да изпратят своите най-добри бойци. Не искаше само да ги отблъсне. Искеше да ги унижи и да оцвети леда с кръвта им.

— Кажете ми, Луис — прекъсна той директора, — нашите чуждестранни гости пристигнаха ли?

— Имаш предвид чуждестранните учени от другите изследователски станции? Вече са тук и са затворени под охрана в един хангар.

— Не, питам за нашите приятели от Китай.

— А, китайците. Да, пристигнаха вчера с оборудването си и аз им предоставих транспортно корабче. В момента го подготвят. Наистина ли някога тук е потънал китайски кораб?

— Ако е така — отговори Еспиноза, — можем да забравим всички грижи, че ще бъдем нападнати. Нашите претенции за полуострова ще бъдат узаконени от историята. Бих искал да се видя с тях.

— Разбира се.

Ларета насочи снегомобила към възвишенията над базата и след това пое по коловоз, издълбан в снега. Когато влязоха в самата база, Еспиноза се изненада от усилената работа, която кипеше. Мъже в арктическо облекло работеха по сгради със странни форми, безброй

служебни моторни шейни и снегомобили се стрелкаха насам-натам, теглейки шейни с оборудване. Там, където снегът се беше стопил, се виждаха подложките от полимерната сплав, наподобяваща лед. Те с лекота понасяха тежестта на тяхното превозно средство.

Към кея, който лесно можеше да приеме и крайцера, закотвен в средата на залива, бяха привързани няколко транспортни корабчета. Всички бяха дълги около дванайсет метра, с метални корпуси, големи отвори на кърмата и квадратни кормчийски рубки, щръкнали като гърбици над носовете им. Бяха боядисани в бяло, макар че боята на товарните палуби беше олющена и отдолу се виждаше дървото. Обслужващи корабчета като тези бяха обичайна гледка край всички сондажи в морето.

Ларета спря до едно от тях. Неколцина мъже работеха по уред с формата на торпедо, който лежеше на стойка под кърмовия кран на корабчето. Един от тях вдигна очи, когато посетителите се качиха на борда, и дойде при тях.

— Господин Ларета, на какво дължим удоволствието? — Беше китаец, а гласът му звучеше приглушено от шаловете. Говореше английски със силен акцент.

— Фонг, това е майор Еспиноза. Той е командир на нашата нараснала охрана. Майоре, това е господин Ли Фонг. Той ръководи инженерите, изпратени да открият „Спокойно море“.

Двамата мъже си стиснаха ръцете, което никак не беше лесно заради дебелиите ръкавици.

— Това сонар ли е? — попита майор Еспиноза.

— Сонар със страничен обзор — отговори Фонг. — Ще го вържем зад корабчето и ще ни показва профила на дъното на отрязъци от сто метра.

— Имате известна представа къде да търсите кораба, нали?

— Доколкото разбрах, трябва на вас да благодарим за това.

Хорхе не беше очарован, че китайците знаят за неговите подвизи, но после осъзна, че баща му вероятно се е хвалил с него, и гордост замени безпокойството.

— Извадихме късмет — обясни той.

— Да се надяваме, че късметът няма да ни напусне. Останките са нещо странно. Разполагал съм с джипиес координати, координати по

ЛОРАН^[1] и очевидци и пак не съм откривал нищо. Друг път успявам още при първия преход, без да имам подробна информация.

— Студът няма ли да окаже въздействие на оборудването ви?

— Това е другият проблем. Никога не съм работил във води като тези. Няма да знаем как ще работи сонара, докато не го изпитаме тук в залива. Надявахме се да го направим още днес, но вече се мръква и вероятно ще го отложим за утре.

— От онова, което чувам, разполагаме с нужното време. Американците са още замаяни от нашето съобщение и са прекалено уплашени от възможен ответен удар от ваша страна, за да се опитат да ни нападнат.

— Съдбата обича смелите — кимна Фонг.

— Това се приписва на Вергилий — обади се Луис Ларета. — Латинска мъдрост. *Audentes fortuna juvat*. Има и друга крилата фраза, приписвана на Юлий Цезар: *Jacta alea est*. Казал го е по време на своя поход към Рим, когато е пресякъл река Рубикон.

За обща изненада Раул Хименес обяви испанския превод:

— Заровете са хвърлени.

[1] Американска радионавигационна система, която след навлизането на джипиес навигацията вече не се използва. — Б.пр. ↑

23.

Толкова на юг няма земни маси, които да прекъсват цикъла на ветровете, и те обикалят в безкрайни пристъпи. Под четирийсетия паралел ги наричат Фучащите четирийсет. След това идват Гневните петдесет и Ревящите шейсет. Постоянен вятър със сила сто и трийсет километра в час не беше нещо необичайно, а пристъпи със сто километра в час — ежедневие. Въздействието им върху океана беше жестоко. Вълните се издигаха на дванайсет-петнайсет метра височина и помитаха всичко по пътя си. Дори големите айсберги, които се откъсваха от глетчерите на континента, не можеха да се противопоставят на океана, когато се надигаха ветровете. Само свръх айсбергите, големи колкото градове, оставаха незасегнати.

Хуан Кабрило вкара кораба и своя екипаж точно в този ад. Всичко, което можеше да се върже, беше вързано и всички дейности, освен жизненоважните, бяха прекратени. Корабът беше пресякъл на юг само седмица по-рано, но тогава времето беше направо спокойно в сравнение с това, което им се стоварваше сега.

Всеки друг кораб щеше да потъне, но Хуан така беше защитил своя любим „Орегон“, че той не беше изложен на истинска опасност. Корпусът можеше да издържи натоварването, а горе нямаше нищо, за което вятърът да се залови и да започне да бели метални листове. Лодбалките за спускане на двете спасителни лодки нямаше да откажат дори при ураган от пета степен. Но в този момент на лодбалките висеше само една от тях. Другата беше спусната на вода с минипредавател, за да могат по-късно да я намерят и приберат.

Съществуваше обаче и една истинска опасност. Не от бурята, а от дебнещата китайска нападателна подводница. Тя се намираще някъде между края на Южна Америка и Антарктическият полуостров. Това беше тесен участък, подобен на пролуката между Гренландия, Исландия и Обединеното кралство (пролуката ГИО), която НАТО използваше през Студената война, за да контролира движението на съветските подводници.

Хуан беше очертал курс към Антарктида, който се придържаше близо до южноамериканското крайбрежие, сякаш плаваха към прохода Дрейк пред нос Хорн, а след това щяха да се насочат право на юг към море Белингхаузен — района, който аржентинците и китайците бяха обявили за затворен за корабоплаване.

Сега се опитваше да се постави на мястото на капитана на китайската подводница. Тъй като трябваше да патрулират само няколкостотин километра, Хуан щеше да се опита да отгатне, къде се намират, Най-близкият до ума отговор беше, че са на най-тясното място между Южна Америка и Антарктида. Така щяха да разполагат с най-голямо оперативно поле. Обаче всеки кораб, устремил се на юг, щеше да направи това предположение и да избягва средата. Така че въпросът беше дали да останат близо до полуострова, или да заобиколят западния му край? Подводницата не можеше да е едновременно и на двете места, но грешното предположение щеше да ги изправи точно пред мерниците на съда от клас „Кило“.

Кабрило се сети за старата мъдрост, че ако не познаваш своя противник, не можеш да контролираш резултата.

Сега седеше в средата на оперативния център и се полюшваше в такт с движението на кораба. Всички дежурни от екипажа бяха вързани за столовете си с четириточкови колани. Тази сутрин не се беше обръснал, защото водата не би стояла в мивката, затова когато прекара ръка по брадичката си, се чу стържещ звук. Изток или запад, питаше се той. На изток или на запад?

— Радарен сигнал — извика Линда Рос.

— Какво улови?

— Самолет, който лети на юг на седем хиляди и сто метра височина. Скорост шестстотин километра в час. Намира се на трийсет и два километра от нас.

Хуан я погледна втренчено.

— Трябва да е изскочил от облаците.

Това сигурно е голям транспортен самолет „Херкулес“, който лети на юг с още припаси за аржентинците, помисли си той.

— Кормчия, покажи изображението от камерата на кърмата.

Ерик Стоун набра кратка команда на клавиатурата и изображението на основния екран се смени с картина от пилона на флага на кърмата. Дори при това лошо време килватерът на „Орегон“

представляваше бяла бразда в тъмносивата вода. Не биха могли да покажат по-ясно присъствието си дори ако бяха запалили всички светлини и го бяха обявили по радиото на всички честоти.

Хуан знаеше, че пилотът ще докладва на сушата за тяхното присъствие, а оттам ще предадат информацията на китайската подводница. Тя щеше да ги погне като кучетата от преизподнята.

— Можем ли да заглушим неговите радиосигнали? — попита той.

— Докато е в нашия обхват — отговори Хали Касим.

— Щом излезе от обхват, ще може да докладва местоположението ни.

— Можем да го свалим — предложи Марк Мърфи от оръжейния боен пост до този на кормчията. — Мога да го засека с ракета земя-въздух за петнайсет секунди и след още десет да го тресна.

— Не — отвърна Хуан. Той твърдо вярваше в принципа: „Остави другия да нанесе първия удар“. Бутна микрофона на място, защото се готвеше да направи съобщение.

— Говори председателят. Има голяма вероятност да сме забелязани от самолета и подводницата да научи къде се намираме. Вече сме по бойните постове, но искам да сте особено внимателни и готови на всичко.

— Какво означава това? — обади се Тамара Райт, за която съвсем беше забравил. Тя седеше до поста за контрол на повредите зад гърба му.

Хуан се завъртя със стола си, за да я погледне.

— Означава, че трябваше да послушам предчувствието си и да те сваля от кораба, когато имах възможност.

— И да ме оставиш при това време в малката спасителна лодка? В никакъв случай! — възрази тя. — Между другото, има много неща, които не знаеш за мен, и едно от тях е, че никога не бягам от битка.

— Това може да се окаже не битка, а отстрелване на патица. Подводницата разполага с преимущество.

— Ако съдбата ми е да умра с вас, приемам я!

— Това ми намирисва на източен фатализъм.

— Не забравяй, че израснах в Тайван. — Тя измъкна медальона си изпод блузата. — Аз съм таоистка. Тук не става дума за фатализъм. Вярвам в съдбата.

— Упорита си като Макс. Сега разбирам защо си пада по теб. — Зад гърба си Хуан чу високия стон на Макс Хенли и се обърна към него.

— О, Макс, извинявай. Тайна ли беше?

Изчервяването на Макс започваше от основата на шията и стигаше чак до темето му. Из оперативния център се понесе кикот. Хуан се почувства гадно, но трябваше някак да освободят напрежението.

— Господин Хенли, нямах ни най-малка представа — каза Тамара с искрена усмивка. — Като се сетя, че круизът ми по Мисисипи беше прекъснат заради теб, мисля, че е справедливо, щом това свърши, да се реабилитираш.

Женен и разведен три пъти, Макс се чувстваше удобно с жените, особено с онези, които му харесваха, но сега Хуан за пръв път го виждаше онемял.

— Кормчия — върна ги той отново в действителността, — каква е скоростта ни в момента?

— Двайсет и един възела. В такова време това е максимумът.

— Ще ти уредя допълнителна порция грог, ако ускориш още малко. Дръж курс едно-нула-пет през следващите десет минути, след това се върни на осемдесет и пет. Едно време плаването в зигзаг помогна на конвоите на Съюзниците, да се надяваме, че ще помогне и на нас.

Двете торпедни тръби на „Орегон“ бяха пълни с вода, макар че капациите още бяха затворени. Линда Рос се беше заела със сензорите и правеше всичко възможно да обърка китайската подводница. Повече нищо не можеха да сторят, освен да чакат и се надяват, че ще се промъкнат.

Хуан се изуми, когато едрият флегматичен главен стюард се появи до него с поднос, на който имаше голям термос с кафе и пластмасови чашки с капачета.

— Е, Морис, днес май трябва да минем без „Роял Далтън“? — подкачи го той, макар да знаеше, че няма да притесни седемдесетгодишния англичанин.

— Като се имат предвид обстоятелствата, реших, че трябва да предложи по-приемлива алтернатива на порцелана. Ако желаете, ще се върна да донеса порцелановия сервиз.

— И така е добре. Благодаря ти.

Морис успя да налее кафе на всички и раздаде чашите, без да покапе снежнобялото си сако. А как успяваше да запази сцепление с лъснатите до блясък класически оксфордски обувки беше още една загадка.

— Капитане, от съобщението ви си вадя заключението, че първата вахта ще бъде обща? — Морис се беше пенсионирил от Кралския флот и в никакъв случай не би се обърнал по друг начин към Хуан, освен с „капитане“. И той като всички останали беше акционер в Корпорацията, но това беше кораб, а командирът на кораб се наричаше „капитан“ и точка.

— Така изглежда — отвърна Хуан.

— Ще се погрижа да ви поднеса вечерята в шест. Предвид времето, смятам за най-разумно да поднеса нещо, което може да ядете без прибори. Може би буритос^[1]? — Той произнесе последната дума със зле прикрито отвращение.

Хуан се усмихна.

— Както решиш.

Часовете се точеха. Разговорите бяха малко: случайно подхвърлена дума, бърза заповед и после отново тишина. Чуваше се само свистенето на въздуха през отворите за проветрение и ревят на морето. Корпусът проскърцваше, а вълните се стоварваха с трясък върху палубата. През цялото време водата се изхвърляше през дюзите на водометните двигатели с достатъчно мощ, за да ускори движението на „Орегон“ до двайсет и пет възела.

Хуан отложи ходенето до тоалетната, доколкото можа. Тоалетните и помещението за почивка се намираха точно зад вратата на оперативния център в другия край, а той не искаше да се отделя дори за минута от поста си. Точно беше освободил коланите на раменете си, когато Линда изкрещя:

— Контакт! Сонар. Посока двеста и седемдесет градуса. Разстояние четири километра и половина.

Кабрило не можеше да повярва, че е засякла подводница на такова разстояние и при това време, но Линда Рос си разбираше от работата.

— Можеш ли да определиш дълбочината и посоката? — попита той.

Едната ѝ ръка притискаше слушалките, а другата танцуваше по клавиатурата. Над главата ѝ беше зеленикавата светлина на монитора.

— Работя по въпроса, но определено чувам шум от витла. Добре! Минутка! Напирах я. Намира се на четирийсет метра дълбочина и още продължава по курс двеста и седемдесет.

Никаква промяна в курса означаваше, че се носят право към „Орегон“.

— Кормчия, аварийно спиране. След това ни завърти с двигателите на деветдесет и един градуса — нареди Кабрило. Този курс щеше да ги отдалечи от подводницата и да намали времето, през което страната им щеше да е изложена на прицел. Китайците нямаше да знаят какво да правят с мишена, която може да осъществи подобна маневра. Запита се дали аржентинците в самолета са успели да ги разгледат достатъчно добре, за да съобщят, че мишената е търговски кораб, а не военен съд.

Стоун даде пълна мощност и обърна подвижните дюзи в двигателните тръби. Когато скоростта намалее, океанските вълни нападнаха „Орегон“, сякаш бяха ядосани, че някой отправя предизвикателство срещу могъществото им. Корабът се накланяше почти на четирийсет градуса, докато стояха с борд към вълните и водата заливаше палубите от носа до кърмата.

Използвайки двигателите на носа и кърмата, те се завъртяха почти на място и щом носът застана в нужната посока, Ерик промени наклона на дюзите и превключи на пълен ход.

— Разстояние? — поиска Кабрило.

— Три хиляди и петстотин метра.

Подводницата се беше доближила с почти километър и половина, докато завиваха. Хуан направи бърза сметка и заповяда:

— Господин Стоун, за ваше сведение подводницата се приближава към нас със скорост двайсет и три възела.

В отговор Ерик включи допълнителна мощност.

Плаването беше грубо, сякаш седяха на гърба на необязден мустанг. Корабът се разтрисаше толкова силно, че Хуан се зачуди дали бордовете му ще издържат. Всяка вълна се изкачваше на шеметни височини и се стоварваше на палубата с оглушителен тътен. Кабрило никога не беше искал от кораба си толкова много.

— Разстояние?

— Три хиляди и седемстотин метра.

Чуха се радостни възгласи. Въпреки всичко се отдалечаваха от китайците. Хуан потупа любовно пулта за управление.

— Контакт! — извика Линда. — Сонар. Нов обект във водата. Скоростта му е седемдесет възела. Стреляли са! Контакт! Второ торпедо във водата.

— Да вземем мерки! — нареди Кабрило.

Марк Мърфи зашари с пръсти по клавиатурата, за да сътвори магия. Под кила беше спуснат Шумогенератор, който остана привързан за кораба. Устройството издаваше звуци, подобни на тези, които произвеждаше „Орегон“, и беше създадено специално за подмамване на торпеда в погрешна посока.

— Първото торпедо се приближава бързо. Второто забави. Спря на изчакване. — Китайският капитан пазеше второто си торпедо в резерв, в случай че първото пропуснеше. Това беше добра флотска практика. — Разстояние хиляда осемстотин дващест и осем метра.

По време на битка времето притежава еластичност, която не се подчинява на физичните закони. И най-кратките мигове могат да продължат вечно, а най-дългият период може да мине като миг. На торпедото му трябваша малко повече от две минути, за да преполови разстоянието, но за жените и мъжете в операционния център минаха часове.

— Ако се хванат на примката, това трябва да се случи след около шейсет секунди — съобщи Линда.

Хуан се усети, че напруга мускули, и си наложи да се отпусне.

— Господин Стоун, стоп машини и пълна тишина.

Двигателите равномерно намаляваха обороти и корабът започна да забавя. Трябваше да измине поне километър и половина, за да спре, но не това беше целта на операцията. Те искаха торпедото да се насочи изцяло към примамката, която влачеха в килватера.

— Трийсет секунди — обяви Линда.

— Хайде, бечко, лапни примката — замоли се Мърф.

Хуан се приведе. На големия екран океанът зад кърмата изглеждаше както винаги черен и заплашителен. В този миг дебел воден стълб изригна от повърхността и се издигна на почти петнайсет метра височина, преди да започне да се срутва обратно.

— Задраскайте едната примамка — изграчи Марк.

— Ерик — заповяда Хуан спокойно, — обърни ни с десетина процента от мощността на двигателите. Акустиката ще бъде изкривена за известно време, но ние ще пазим тишина. Оръжейник, отвори външните капаци.

Марк Мърфи отвори капаците на двете торпедни тръби на кораба, докато завиваха, за да обърнат носа по посока на приближаващата подводница.

— Линда, какво прави китаецът?

— Намалил е, за да могат да подслушват, но дълбочината е същата. Второто торпедо още е някъде там.

— Искате да ни чуе как потъваме, преди да изплува — обясни Хуан. — Марк, изпълни желанието му.

— Слушам. — Оръжейникът набра код и пусна електронния запис. Закачените по външната обвивка високоговорители започнаха да изригват звуците, съпровождащи агонията на потъващ кораб.

— В момента ми хрумна, че говорителите трябва да са на въжета и да се спускат от кораба. Така ще звучи по-реалистично. — Погледна към Хенли. — Макс, трябваше да помислиш за това.

— А защо ти не го направи?

— Нали го правя?

— Малко късно, за да ни бъде от полза.

— Нали знаеш какво се казва...

— По-добре късно, отколкото никога.

— Оръжейник, огън и с двете тръби.

Марк не се беше разсеял от тази размяна на остроумия и стреля на мига.

Струи сгъстен въздух изхвърлиха двутонните оръжия от тръбите и електрическите им двигатели заработиха. Само след няколко секунди те се носеха към своята мишена с повече от шейсет възела. Кабрило използва клавиатурата на своя команден пулт, за да превключи големия екран на носовата камера. Торпедата оставяха два бели килватера от пенеща се вода, които се отдалечаваха от кораба.

— Второто торпедо ще ни подгони след около три секунди — каза Хуан. — Отвори предния редут за картечницата „Гатлинг“ и я насочи нагоре.

Умно скритата врата на носа се отвори и оттам се показва многоцветната муцуна. Гроздът дълги цеви щеше да се завърти, докато

се превърнат в размазано петно. Картечницата можеше да изстрелва по четири хиляди 20-милиметрови волфрамови куршума в минута, които щяха да проникнат достатъчно дълбоко във водата, за да стигнат до торпедото, което се носеше към кораба. В Персийския залив бяха спрели по подобен начин атаката на една иранска подводница.

— Контакт. Сонар. Второто торпедо тръгна. О, не!

— Какво има?

— То е на триста метра дълбочина.

Хуан веднага разбра усложненията. За разлика от последното им сражение с подводница клас „Кило“, където водата беше плитка, тук китайският капитан разполагаше с достатъчно място, за да заповяда на торпедото си да се спусне дълбоко и да изплува до тях там, където корабът е най-уязвим: в средата на кила. Модерните плавателни съдове могат да преживеят голяма експлозия по протежение на техния борд, справка военния кораб на САЩ „Коул“^[2], но един взрив под корпуса ще строши гръбнака им и обикновено завършва с разчупване на две и потъване за минути.

— Кой ще спечели състезанието? — попита Кабрило.

— Тяхното торпедо е със сто трийсет и седем метра по-близо до нас, отколкото нашето до тях. Ще ни удари цяла минута по-рано.

Хуан обмисляше възможност след възможност. Просто нямаше достатъчно време, за да избягат с маневра. Освен това морето беше твърде бурно, за да може „Орегон“ да изиграе своята несравнима скорост като коз.

— Оръжейник, дай тревога за предстоящ сблъсък.

— Кормчия, прехвърлям управлението на моя боен пост.

Сред звънците, които сигнализираха тревога, се чу някакъв механически шум.

Макс, който познаваше кораба по-добре от всеки друг, разбра, че Хуан току-що е отворил вратите на басейна за спускане на подводниците на вода. Бързо схвана, какво възнамерява да направи председателят и каза:

— Да не си откачил?

— Да имаш по-добра идея? Щом торпедото използва контактен взривател, имаме шанс да го хванем.

— А ако избухне под кила?

— Има ли значение дали вратите на басейна ще са отворени? — Той се обърна към Линда. — Ти си моите очи. Насочи ме да заема позиция.

— Какво искаш да направя? — Тя още не беше разбрала.

— Дръж под око торпедото. Искам да изплува точно под басейна за спускане на вода. С малко късмет, или по-точно с много късмет, ще пробие с висока скорост повърхността. При това ще се скъсат водещите му кабели и то ще се превърне в голямо и тежко преспапие.

— Ти си луд — поклати тя глава и погледна към Макс. — Наистина е луд!

— Да, но може и да се получи.

Тя се обърна към екрана си.

— Дълбочината още е двеста седемдесет и четири метра. Разстоянието — деветстотин и четиринайсет.

Торпедото запазваше курса си в дълбините, докато се носеше бързо към „Орегон“. Поради водещите кабели, които се простираха до подводницата, китайците не можеха да правят заблуждаващи маневри срещу двете торпеда, насочили се към тях. Хуан трябваше да отдаде дължимото на китайския капитан. На негово място щеше веднага да се махне от там.

— Разстояние триста шейсет и пет метра. Дълбочина същата. Време до сблъсък четирийсет секунди.

Китайският командир нямаше да промени дълбочината на торпедото, докато то не се озвеше точно под кораба. След това щеше да го изпрати право нагоре, за да им види сметката.

— Разстояние деветдесет и един метра. Хуан, намира се на около шест метра встрани от нашата среда, по посока на десния борд.

Кабрило включи движителите, за да изстреля „Орегон“ през вълните. С тези бурни вълни наистина щяха да имат нужда от нещо повече от късмет. Все едно се опитваха да вдянат игла със силно трепереца ръка.

— Това е добре. Започна да се изкачва. Дълбочина седемдесет и два метра. Разстояние осемнайсет метра.

Куполът на сонара на кила се намираще девет метра от носа. Кабрило не биваше да забравя това. Торпедото се намираще на осемнайсет метра от сонара, но на девет метра от неговия кораб.

Басейнът за спускане на вода се намираше точно в средата на дългия сто и седемдесет метра товарен кораб.

— Дълбочина петдесет и четири метра. Разстояние по хоризонтала от носа четири метра и половина. — Секунда по-късно Линда добави: — Дълбочина четирийсет и пет метра. По хоризонтала два метра и седемдесет и четири.

Хуан изчисли ъгъла на изплуване на торпедото, скоростта и местоположението на неговия кораб и ефекта от огромните вълни. Имаше само един ход, иначе всички щяха да умрат. Нямахме място за грешка, нито пък за колебание. Даде пълен напред в продължение на две секунди, след което обърна движителите назад. Корабът се стрелна напред, наклони се встрани от една голяма вълна и отново забави ход.

— Дълбочина петнайсет метра. Разстояние нула.

Ерик пусна камера с леща „рибешко око“, закачена високо на една от херметичните прегради, гледащи към басейна. От огромния отвор в средата на кораба се плискаха черни матови вълни, които се изливаха на пода с решетки и попадаха в трюма.

— Дълбочина нула — обади се Линда глухо.

Подобно на Левиатан, който се издига от дълбините, заобленият нос на китайското торпедо изригна от водата в басейна. Тъй като не срещна съпротива, двигателят изтласка оръжието изцяло от водата. Голямото ускорение за частица от секундата беше достатъчно да скъса двата водещи кабела, които се простираха километри назад до подводницата. Торпедото се стовари обратно във водата и бордовете звъннаха като камбана, когато то удари дъното на басейна. След това потъна и изчезна от поглед. След прекъсването на връзката с кораба-майка бордовият компютър изключи оръжието.

Възторжен победен вик изпълни оперативния център и се понесе из кораба, където останалите членове на екипажа гледаха видеомониторите. Макс плесна силно Кабрило по гърба, а Тамара се хвърли да го прегърне.

Кабрило се приготви да излезе от центъра.

— Председателю — извика Линда след него, — а подводницата? Нашите торпеда ще я ударят след четирийсет и пет секунди.

— Аз ще бъда отпред, ако ви потрябвам.

Докато беше в тоалетната и въздишаше с облекчение, още един победен вик се понесе из кораба. Торпедата си бяха свършили работата

и пътят към Антарктида беше открит.

[1] Царевични питки, подобни на арабските, с някакъв пълнеж.
— Б.пр. ↑

[2] Американски разрушител, атакуван от ислямски терористи в
аденското пристанище. — Б.пр. ↑

24.

Хорхе Еспиноза се събуди от леко докосване по рамото. Като всеки добър войник той се разсъни начаса. Адютантът му, ефрейтор Де Росас, стоеше наведен над него.

— Съжалявам, че се налага да ви събудя, майоре, но на входа на залива се появи голям кораб.

— Военен?

— Не, господине, товарен. Заседнал е на брега.

Еспиноза отхвърли дебелата купчина завивки и веднага съжали. Макар директорът Ларета да се беше похвалил, че горивото не е проблем за базата, въздухът в помещението, което използваша за квартира, беше постоянно хладен. Еспиноза облече два чифта егерско бельо, преди да навлече бойната униформа. На краката си нахлузи три чифта чорапи.

— От кораба правиха ли опит да се свържат с нас?

Адютантът отвори щорите, за да пусне вътре лъчите на онова, което минаваше за слънце в тази вечно замръзнала пустош. Помещението едва побираше леглото и гардеробчето. Стените му бяха боядисани така, че да имитират шперплат. Единственият прозорец гледаше към задната част на друга сграда само на метър разстояние.

— Не, майоре. Корабът има вид на изоставен. Лодбалките за една от спасителните лодки са празни. Като се съди по това колко е очукан, вероятно е изоставен преди доста време. Сержант Лугонес го провери с бинокъла за нощно виждане^[1]. Нищо. Корабът е леденостуден.

Еспиноза отпи голяма глътка силно кафе. То не се оказа много подходящо за налепите в устата му и той направи гримаса.

— Колко е часът?

— Девет.

Значи три часа сън. Беше изкарвал и с по-малко. С Хименес и група сержанти цяла нощ бяха обикаляли хълмовете зад базата в търсене на удобни места за засада. Насеченият терен представляваше

естествено укрепление със стотици места за разполагане на автоматчици. Единственото затруднение беше как да ги опазят от замръзване. Днес щяха да проверят колко дълго могат да издържат хората на позициите и да запазят своята боеспособност. Сержантите предполагаха около четири часа, но неговата оценка се доближаваше повече до три.

Той свърши с обличането и допи остатъка от кафето. Червата му куркаха, но реши да проучи тайнствения кораб преди закуска.

— Събуди лейтенант Хименес.

Отне има само петнайсет минути, за да прекосят залива с едно от транспортните корабчета. Резултатът от изпускането на топлите мехурчета беше забележителен. Водата не само не беше замръзнала, но и въздухът над нея бе с температура около нулата, докато в базата тя се движеше около смразяващите костите минус трийсет. Извън залива над водата се стелеше ледена коричка, която се повдигаше и спускаше с вечното движение на вълните, макар че първите намеци за настъпващата пролет се опитваха да я разтопят. В открито море отчетливо се различаваше пътека от незамръзнала вода, по която ледоразбивачът неуморно плаваше, за да поддържа жизненоважната връзка с родината.

Транспортното корабче мина достатъчно близо до една от петролните платформи, за да се види, че камуфлажът ѝ се състои от тънки листа гофрирана ламарина, боядисана така, че да прилича на айсберг. Стърчащите изпод ламаринената обвивка масивни стоманени колони издаваха фалшификацията.

При тесния вход към залива минаха през район с раздвижена от леки вълнички вода. Това беше мястото, където от тръбите се издигаше завесата от топла вода, която пречеше на леда да влиза в пристанището. Докато го пресичаха, на Еспиноза за пръв път, откакто бяха пристигнали в Антарктида, му стана топло.

Той насочи вниманието си към кораба. Със сигурност беше стар плавателен съд и го обгръщаше аурата на някаква призрачност. Корпусът представляваше миш-маш от различни бои, изпъстрени с петна и драскотини, сякаш боядисването е било възложено на деца. Палубните надстройки бяха в по-голямата си част бели, а единственият димоход беше покрит с избеляла червена боя. Корабът разполагаше с пет крана: три на носа и два на кърмата, и те го превръщаха в онова,

което моряците наричаха „клетчовоз“. След като морските превози бяха превзети от контейнеровозите, подобни плавателни съдове бяха смятани за старомодни и повечето отдавна бяха превърнати в скрап.

— Боже, каква купчина ръжда — обади се лейтенант Хименес. — Обзалагам се, че и плъховете са го напуснали.

Колкото повече се доближаваха до него, се виждаше, че не е малък кораб. Еспиноза прецени, че вероятно е дълъг повече от сто метра. Името му не можеше лесно да се различи, защото боята беше избеляла и проядена на много места от ръжда, но все пак успя да го разчете: „Норего“.

Десетина метра от носа на кораба бяха забити в камъчетата на брега, а до него беше изтеглено транспортно корабче. Група мъже стояха около него. Един разпъваше алуминиева стълба, която едва достигаше долния край на релинга.

Корабчето на Еспиноза се плъзна до другото. Един от моряците хвърли въжето на брега при войниците, които го издърпаха колкото можах нагоре. В това време друг моряк спусна трапа, който представляваше проста триметрова дъска.

Щом майорът стъпи на покрития с дребни камъчета бряг, сержант Лугонес му отдаде чест. За разнообразие този ден небето беше ясно, а температурата се колебаеше някъде около поносимите минус десет градуса.

— Свободно, сержанте. Каква гледка, а?

— Да, майоре. Най-невероятното нещо, което съм виждал. Забелязахме го на разсъмване и дойдохме да го разгледаме. Моля за извинение, но реших, че заслужавате малко сън против бръчките.

От всеки друг подобно изказване би се приело като сериозно нарушение на устава, но жилестият сержант си беше извоювал правото от време на време да проявява фамилиарност.

— На теб ще ти трябват години за тази цел — ухили се майорът. Наоколо се понесе кикот.

— Сержанте, стълбата е готова — каза един от войниците.

Еспиноза пое първи по нея, като двама души я държаха за основата в случай на някой по-силен порив на вятъра. Майорът беше преработил така външните си ръкавици, че можеше да освобождава показалците си, за да влизат в спусъчната скоба. Той надникна над фалшборда. На палубата цареше бъркотия — варели от нефта и

разхвърляни мореплавателски принадлежности. Не забеляза движение, затова махна на следващия да се качи при него.

Вятърът виеше толкова пронизително в стрелата и кабелите на крана, че по гърба на Еспиноза полазиха тръпки. Звучеше като вой на оплаквачки. Майорът погледна нагоре към прозорците на мостика, но не видя нищо, освен отражението на небето.

Миг по-късно до него застана Раул, последван от Лугонес. Сержантът беше въоръжен с автомат, под чиято къса цев беше монтирано мощно фенерче. Тримата пресякоха предпазливо палубата, като единият винаги прикриваше напредването на останалите. На отвора под мостика нямаше преграда, затова стигнаха до релинга на десния борд и продължиха към кила. Над главите им се издигаха подобните на скелет празни лодбалки. От всяка висеше стоманено въже.

Хименес завъртя колелото и освободи резетата, после погледна към Еспиноза, който кимна, и той отвори вратата. Сержант Лугонес държеше оръжието си в готовност.

Вътрешността беше сумрачна, затова Лугонес светна фенерчето. Бояджийските работи отвътре бяха почти толкова лошо изпълнени, колкото и отвън. Балатумът беше прокъсан и имаше вид, сякаш никога не бе виждал вода и парцал.

Дъхът им се виеше като ореол над главите им.

— Изглежда, домакините ги няма.

— Да не избързваме, лейтенанте. Хайде да се качим на мостика. Ако някъде има отговори на тази мистерия, единственото място, където можем да ги открием, е мостикът.

Изкачиха се няколко палуби нагоре, като надникваха в помещенията, край които минаваха. От начина, по който бяха разхвърляни мебелите, беше очевидно, че изоставеният съд е преживял тежка буря. Не откриха никакви следи от екипажа.

Мостикът беше широк и сумрачен заради слоя сол, който покриваше стъклата. Отново не откриха никого, но на масата за карти зад щурвала намериха лист хартия, поставен в найлонов джоб и залепен за нея с няколко безцветни лепенки.

Лугонес използва бойния си нож, за да извади листа, и го подаде на своя началник.

Еспиноза зачете на глас:

„До всеки, който намери това писмо. Бяхме принудени да напуснем «Норего» след отказ на водните помпи, защото в трюма започна да нахлува вода през дупка в корпуса. Главният инженер Скот направи всичко възможно да ги накара да заработят отново, но не се получи. Решението, което взехме, не беше лесно. Тези води са коварни и далече от всякакви брегове, но една плаваща спасителна лодка е по-добра от потъващ кораб. Моля се за моите хора. Ако не успеем да се спасим, моля, кажете на жена ми, че много обичам нея и нашите момчета. Това важи и за останалите мъже и техните семейства“.

Беше подписано от капитан Джон Дарлинг от линията за товарни превози „Прокси“. И най-важното — писмото бе подписано — януари миналата година. Старата черупка беше дрейфувала в течение на двайсет месеца.

— Дали екипажът се е спасил? — попита Лугонес.

Еспиноза поклати глава.

— Нямам представа. Обаче се чудя защо корабът не е потънал. Когато един капитан напуска своя кораб, трябва да е напълно сигурен в причините. Искам да проверя двигателния отсек и останалите помещения.

След десетина минути и няколко погрешни завоя откриха стълба, която се спускаше във вътрешността на кораба. Щом Хименес бутна вратата, ледена вода плисна краката им. Лугонес насочи фенерчето си надолу по стълбите. Те бяха напълно наводнени. Водата беше тъмна от маслото и на светлината проблясваше във всички цветове на дъгата.

— Това обяснява всичко. Пълен е с вода — подхвърли сержантът.

— Чудя се какво ли са превозвали — измърмори Хименес. — Доколкото си спомням закона за морско спасяване, който намери кораба, има право да запази и него, и товара му.

— А кога си учил морско право? — попита подигравателно Еспиноза.

— Не съм, но гледах документален филм по телевизията.

— Дръж крадливите си ръце в джобовете. Ние сме войници, а не търговци на скрап. Сигурно при другия отлив или когато излезе буря,

тази развалина ще отплува наново.

— Дали да не пробием няколко дупки в корпуса, за да потъне със сигурност? — предложи сержант Лугонес.

Еспиноза се замисли.

— След като е оцелял толкова време, нека го оставим на мира.

Три палуби под тримата гаучоси Хуан Кабрило се беше отпуснал в креслото си. Не му беше минавало през ум, че аржентинският майор, чието лице беше започнал да вижда и насън, ще се окаже романтик. Едно от най-големите му притеснения беше, че може да използват „Орегон“ за мишена. Бяха предотвратили откриването на термична следа, като отрязаха пътя на топлината към „външните“ части на кораба, намалиха отоплението в останалите сектори и използваха пълните с вода баластни цистерни като преграда срещу огледа. Номерът с наводнените стълби изиграха, като просто затвориха долу водонепроницаемата врата и вкараха с помпа малко вода от трюма.

Кабрило погледна към Макс Хенли, който клатеше глава.

— Какво? — попита той. — Нали ти казах, че мога да скрия кораба на прага им.

— Това не се брои — измърмори Макс.

— Колкото по-възмутителна е лъжата, толкова по-лесно се приема. По всички правила би трябвало да се страшно подозрителни, а я ги виж. След десет минути зарязаха претърсването, а нашият сладък майор е готов да се разплаче.

— Хуан, не мога да не ти го призная. Ти си много изобретателен кучи син. И сега какво? Ето ни тук. Какъв е планът?

— Честно казано, не съм мислил много какво ще се случи оттук нататък. Обърна ли внимание на товара под платницето на второто корабче? — Външните камери водеха наблюдение на войниците още от пристигането им на разсъмване. — По размери прилича на сонар със странично сканиране.

— Това означава, че се готвят да търсят останките на китайския кораб.

— Предполагам, че ще се опитаме да ги изпреварим?

— Този план се налага от само себе си — кимна Кабрило и се усмихна широко, като доволен от своето дете родител. Наистина не

беше мислил какво ще правят, след като докара „Орегон“ на брега.

Макс кимна към изображението на войниците, които се мотаеха около носа.

— Трябва да изчакаме, докато тия задници се разкарат, за да изпомпаме достатъчно баласт и да отворим вратите на басейна.

Хуан кимна.

— Подозирам, че ще започнат търсенето още днес. Така че щом си тръгнат, започваме да действаме. Когато Тамара се събуди, попитай я дали иска да дойде с нас. Най-малкото, което можем да направим, е да ѝ покажем легендарния кораб със съкровището, преди да го унищожим.

Хенли за пръв път чуваше за това и известно време гледа втренчено Хуан, преди да разбере логиката.

— Да, вярно, че ще е срамота, но ти си прав. Друго не може да се направи. Не можем да дадем на китайците и най-малкото доказателство в подкрепа на териториалните им претенции.

Час по-късно Хуан освободи ключалките, които придържаха десетметровата „Дискавъри 1000“. Триместната миниподводница нямаше спасителен люк, но така или иначе никой нямаше желание да плува във вода с температура около нулата.

Кабрило се настани на наклонената седалка на кормчията, а Тамара седна до него. Линда Рос беше изтеглила печелившия номер да ги придружи, макар че при тази температура не беше сигурна дали е чак такава късметлийка.

— Не можем ли да вдигнем температурата с няколко градуса? — попита тя.

— Съжалявам, но заливът, който открихме на сателитната снимка, е на границата на нашия обхват. За нас е по-важно да стигнем и да се върнем, отколкото мимолетното удобство.

— Китайците няма ли да са вече там? — попита Тамара. Тя беше увита в арктическата си канадка, а с друга беше загърнала дългите си крака.

— Не, те тръгнаха в погрешната посока. Тук има два залива с приблизително еднаква форма. Един в източна, а другият в южна посока. Благодарение на трупа, който Линда и екипът ѝ намериха в изследователската станция „Уилсън-Джордж“, знаем, че останките

трябва да са в тази посока. Тези хора ще прекарат следваща седмица в претърсване на район на петдесет мили от правилното място.

През следващите няколко часа плаваха на шест метра дълбочина. Тъй като полярното слънце беше много слабо, дори толкова плитко, водата беше почти черна. За да управлява подводницата, Хуан разчиташе на сонарната и лидарната^[2] система. Поне водата беше спокойна. Ако времето беше лошо, плаването толкова близо до повърхността щеше да е кошмарно.

Линда и Хуан се погрижиха Тамара да не скучае, като ѝ разказаха някои от по-щурите изпълнения на Корпорацията и внимаваха да обрисуват Макс от най-хубавата му страна. Пиха подсладен чай и хапнаха сандвичи, приготвени в камбуза на „Орегон“, където храната беше на световно равнище.

— Навигационният компютър казва, че навлизаме в залива — съобщи Хуан на своите спътнички. — Тук дълбочината е триста метра, но после дъното започва рязко да се издига.

Беше се чудил къде в подобното на фиорд заливче може да е потопен китайският кораб. Предположи, че се го направили възможно най-близо до брега. Смяташе, че е открил най-доброто място на сателитната снимка. Имаше нещо като плаж, или поне район, където извисяващите се глетчери и планини бяха много по-ниски.

Той насочи подводницата към входа на залива и заложил курс до самото място. Не изпускаше от поглед екрана на сонара със странично сканиране. Както беше предположил, дъното се издигаше под ъгъл повече от шейсет градуса. Склонът беше скалист и ако излизаше над водата, щеше да е невъзможно да го сканират.

— Не мога да повярвам, че правим това — повтори Тамара за трети или четвърти път. — Само преди няколко дни бях напълно уверена, че адмирал Цай Сонг и „Спокойно море“ са просто легенда, а сега може би ще видя кораба с очите си.

— Ако извадим късмет — укроти ентусиазма ѝ Хуан. — За петстотин години може да са се случили много неща. Ледът може да го е стрил на клечки за зъби.

— Смяташ ли, че това се е случило?

— Не мисля. Ерик и Марк, запознахте се на мостика...

— Дватамата с вид на малолетни?

— Те са отлични изследователи и прегледаха архивите от Международната година по геофизика през 1957–1958 година — тогава за последно са правени замервания в този район. Планините около залива не се споменават, но екип изследователи проучил глетчерите и открил, че са най-бавно движещите се на целия континент. Ако корабът лежи достатъчно дълбоко, нищо не може да му е станало, дори ако водата е замръзвала.

Кабрило потърка ръце, за да възстанови кръвообращението си. Провери заряда в акумулатора. Имаха повече от достатъчно енергия, стига да не вдигаха температурата.

Видяха първия признак на живот, когато един леопардов тюлен мина близо до плексигласовия наблюдателен купол. Тюленът се завъртя пред тях, като оставяше дълга следа от мехурчета, и изчезна така внезапно, както се появи.

— Сладурче — подхвърли Линда.

— Не и ако си пингвин.

Хуан държеше под око профила на дъното. Склонът, над който плаваха, се изравняваше с приближаването на брега, който беше на около пет километра разстояние.

— Уха — обади се Линда.

— Какво има?

— Току-що получих силен сигнал от магнитографа откъм десния борд.

Кабрило леко изви джойстика и подводницата се завъртя надясно. Не толкова елегантно като тюлена, но реагираше много по-добре от голямата „Номад“.

— Провери сонара — нареди той.

Точно пред носа им се намираще нещо, което за електрониката беше плътна стена, дълга сто й петнайсет и висока четирийсет метра. Беше на сто и няколко метра от тях — все още твърде далече, за да различат нещо на лошата светлина. Двигателите мъркаха приспивно, докато я приближаваха. Когато до нея оставаха петнайсетина метра, Хуан включи прожекторите, монтирани над корпуса.

Тамара притисна уста с ръце, за да сподави вика си. Сълзи започнаха да се стичат по гладките й бузи.

Макар да не бе вложил целия си живот в изследване на предмета, Хуан не можа да сподави вълнението си, когато видя огромната

китайска джонка на дъното на море Белингсхаузен.

Мачтите отдавна бяха изчезнали, вероятно отчупени от някой минал над нея айсберг, а в корпуса имаше огромна дупка — точно под линията, където дъното е било обковано с медни листове. Като се изключат тези повреди, изглеждаше напълно годна за плаване. Ниското съдържание на сол и температурите около нулата на водата бяха причина тук да няма много живот, който да нападне дървото.

Над водната линия имаше дузини отвори.

— Отвори за греблата — обясни Тамара. — Кораб с такива размери вероятно е имал по двайсет от всяка страна. На всяко гребло е имало най-малко двама гребци, а понякога и трима. Вероятно корабът е бил с шест или седем мачти с квадратни платна, като всички джонки.

Когато приближиха още, видяха, че надстройките, които се простираха по протежение на целия кораб, са боядисани в масленожълто с червена ивица и имат архитектурни детайли в стила на пагодите.

— Императорът е настоявал корабите му да са богато украсени — продължи Тамара, — за да покаже богатството и изтънчеността на своето царство. Само най-добрите художници и занаятчии са получавали разрешение да работят по тях.

— Ти спомена, че бил натоварен със съкровище? — попита Линда.

— Нали ти ми показва буцата злато и парчетата нефрит, които сте намерили.

— Морякът, който се е спасил при потъването и е умрял близо до „Уилсън-Джордж“, трябва да ги е задигнал от складовете — предположи Хуан, докато ги плъзгаше над огромния кораб. — Възможно е при него прионите още да не са били развити и да е запазил някакви отблясъци на разум. — Д-р Хъксли беше потвърдила, че китайската мумия и Анди Генгъл бъкат от тях.

Над носа имаше две големи оръдия с формата на дракон. Те бяха уголемени разновидности на пистолета, който бяха намерили до тялото на Генгъл. Върху тях имаше толкова малко тиня, че Хуан успя да различи релефа на зъби около дулата и крила по протежение на цевите.

Кърмовата палуба беше три етажа по-висока от главната, а точно в средата се издигаше къща с елегантно наклонени страни на покрива. Тамара я посочи.

— Това вероятно е било жилището на капитана.

— Неговата каюта?

— По-скоро служебен кабинет.

Хуан ги свали и наклони подводницата към носа, над мястото, където адмирал Цаи беше закрепил експлозива, потопил кораба и убил нещастния екипаж. На светлината от ксеноновите прожектори видяха, че палубите и бордовете са дървени. Помещението, в което надничаха, беше прекалено широко, за да видят другата му страна, и вътре се издигаше същинска гора от подпори. Първа Тамара осъзна какво виждат.

— Това е едно от спалните помещения на екипажа. Връзвали са хамаци за колоните.

— Този начин на окачване продължава да се използва чак до двайсети век най-вече на военните кораби — допълни Хуан.

— Направо не е за вярване — измърмори Тамара.

— Да, а сега идва лошата новина — обяви Хуан. Тя го погледна вторачено. — Трябва да го унищожим. Доведох те, за да го видиш с очите си, но не можем да позволим на китайците да го намерят.

— Но...

— Никакво „но“. Съжالياвам. Щом убедим аржентинците, че е в техен интерес да се откажат от плановете си за полуострова, не можем да предоставим на китайците възможност да запълнят вакуума. Те са се хванали за аржентинците, защото нямат основание за претенции. Корабът би им предоставил тази възможност. При това неоспорима. Те са открили Антарктида триста и осемдесет години преди първите европейци да стигнат дотук.

— Аз... — Тамара се смръщи — мразя политиката. Това е едно от най-значителните открития в историята на археологията и трябва да бъде пожертвано, защото група жадни за власт хора не могат да се откажат от няколко хиляди барела петрол.

— Страхувам се, че вече е решено — каза внимателно Хуан. — Залозите са прекалено високи. Нашето правителство реши да не играе ролята на световен полицаи, но трябва да покажем на хората, че все пак има последствия от нарушаването на международните закони. Един от начините да го направим, е като унищожим тези останки.

Тя не го погледна и не каза нищо, но след няколко секунди кимна леко.

Хуан сложи ръка на рамото ѝ, за да я утеши, после отново се зае с пулта за управление. Изпусна малко вода от баластните цистерни и докато миниподводницата се издигаше към повърхността, светлината започна да става по-ярка.

Когато изскочиха над водата, Хуан стана и прекрачи Линда, за да стигне до люка.

— Връщам се след секунда.

Той отстъпи настрана, когато отви заключващото колело, за да избегне потока леденостудена вода, който се изля на палубата. След това се изкачи по вградената стълба, а ръцете му станаха безчувствени от мократа стомана. Показа глава от люка ѝ студът го накара да затаи дъх. Стотици игли се забиха в синусите му, а очите му започнаха да парят. Той пренебрегна всичко това и се съсредоточи върху околността. Език от лед се беше показал в пролуката между двете черни планини, които се издигаха най-малко на шестстотин метра в небесата. Ледът беше образувал стена между тях, която се спускаше чак до водата. Долният край беше ерозирал под въздействието на вълните при прилив и отлив, но останалата част изглеждаше здрава.

— Ще свърши работа — измърмори Хуан. Когато се върна на мястото си, усили отоплението до максимум — майната им на икономите.

[1] Приборите използват инфрачервеното топлинно излъчване.
— Б.пр. ↑

[2] Лидарът е уред, който работи на същия принцип като радара, но използва вместо радиовълни лазерен лъч. — Б.пр. ↑

25.

Екип начело с Майк Троно се беше насочил към залива, на чието дъно лежеше „Спокойно море“, още преди Хуан и двете му спътнички да се върнат на „Орегон“. Кабрило нареди по радиото да вземат по-голямата миниподводница „Номад“ и да се отправят на север, за да се заемат с „изчезването“ на останките. С Майк имаше петима души и почти тон оборудване. Чакаше ги тежка и студена нощ. След най-дългия и горещ душ в живота си Хуан научи, че аржентинското транспортно корабче, което издирваше мястото на катастрофата, е прекарало около час в работа на погрешното място и се е върнало в базата. Той събра командващите различните отдели, за да изработят план за по-нататъшните им действия. Срещата мина бързо. На връщане към „Орегон“ от мястото на останките Кабрило беше измислил план, който се нуждаеше само от усъвършенстване. Помалко от два часа след като се беше прибрал, той отново се намираше в басейна за спускане на вода.

Вместо да чакат да се заредят акумулаторите на „Дискавъри“, техниците ги замениха с нови. Смениха и филтрите за въглероден двуокис и заредиха догоре резервоарите за кислород. За тази мисия Хуан си избра за придружител Франклин Линкълн. Не очакваше сражение, но едрият бивш тюлен умееше да се придвижва като призрак и беше участвал в повече тайни прониквания на чужда територия от всички останали.

Когато бяха вече готови да тръгнат, се яви Кевин Никсън с арктически екипи, които неговите хора бяха променили така, че да приличат на използваните от аржентинците.

Отне им десет минути да влязат в тесния пролив. Макар и под водата, можеха да видят сиянието от светлините на базата. Заради работата на машините на петролните платформи, които тракаха и виеха, под водата шумовете бяха като от пристанище, където режат кораби за скрап. Индустиалните шумове прикриваха работата на

техните двигатели, така че нямаше нужда да се прокрадват безшумно през залива.

— Какъв е този шум? — попита Линк, докато се носеха на около девет метра дълбочина.

— Имаш предвид петролните платформи?

— Не, прилича по-скоро на нискочестотно бълбукане. Беше твърде силно, когато влязохме в залива, и сега утихна, но още го чувам.

Хуан се съсредоточи и също долови странните звуци. Пое риска да включи единия от прожекторите. От повърхността щеше да изглежда, че лунните лъчи се отразяват във вълните. На светлината на прожектора видя малки мехурчета, които се издигаха от морското дъно. Когато очите им привикнаха с ярката светлина, той и Линк забелязаха плетеницата тръби по дъното и установиха, че са източникът на мехурчетата.

Хуан загаси прожектора и Линк попита:

— Някакви идеи?

— Така поддържат залива свободен от лед. — Той провери нещо на един от компютърните екрани. — Да, точно така. Температурата на водата е почти един градус. Сигурно използват газа, който се освобождава при изпомпването на петрола. Загряват въздух и го вкарват в тръбите. Доста умно.

След секунди минаха покрай големия крайцер, който стоеше на котва в залива.

— Някакви идеи какво да правим с него?

Хуан усещаше почти физически присъствието му в мастилените води, сякаш беше голяма хищна акула. Едно сражение между „Орегон“ и крайцера щеше да бъде кратко и жестоко и в резултат най-вероятно и двата плавателни съда щяха да се озоват на дъното.

— Да се надяваме, че тази вечер ще ме осени вдъхновение.

На двайсетина метра от кея той извади перископа на подводницата с вградена камера за нощно виждане. Тя не беше по-голяма от пакет цигари, а картината от нея се изпращаше на екран с висока резолюция в подводницата и на друг — в „Орегон“. Като се изключат транспортните корабчета, на кея не се виждаше друго, освен бетонните пилони. Беше прекалено студено, за да има наблюдатели.

Според Кабрило аржентинците сега се чувстваха уверени в своя успех и не вярваха, че са изправени пред опасност. Може би по-късно щеше да се стигне до въоръжен сблъсък, но през следващите няколко дни светът щеше да продължава да се вълнува от дръзката им игра.

Той вкара подводницата под кея и бавно я издигна на повърхността. Само двадесетина сантиметра от корпуса излязоха над водата, а комините около люка ѝ бяха на десетина сантиметра над повърхността. С боядисания в тъмносиньо корпус подводницата беше почти невидима. Освен това възможният наблюдател от товарното корабче трябваше да коленичи, за да надникне под кея. Вероятността да бъдат открити беше минимална.

Почувстваха се като акробати, докато навличаха канадките, но няколко секунди по-късно Линк отвори люка и се изкатери на палубата. Височината беше малка и трябваше да работи приведен, докато връзваше подводницата, за да не се премести при отлива. Кабрило прекрачи от подводницата на левия борд на едно от товарните корабчета. Линк се качи след него и спокойно поеха към аржентинската база.

Хуан за пръв път можа да разгледа добре съоръжението и остана смаян от големината му. От снимките на Линда знаеше, че по протежение на залива има още много място. Ако оставеха аржентинците на мира, тук скоро щеше да израсне малък град.

Първата им задача беше да открият къде гаучосите държат отвлечените чуждестранни учени, които използваша като човешки щит. Беше осем вечерта и наоколо не се виждаха хора. Само от време на време някоя сянка прелиташе между сградите. Когато надникваха в осветените прозорци, виждаха мъже, които гледат видеофилми или играят карти в залите за почивка, или четат книга и пишат писма в стаите си. В първия район, който огледаха, бяха спалните помещения на петролните работници — твърде невероятно бе да държат учените тук.

Претърсиха няколко склада, но не откриха нищо, освен сондажна екипировка и стотици варели със смазка за сондиране, наричана „кал“.

Когато излязоха от сградата, една черна фигура ги чакаше пред вратата.

— Какво правите вътре? — попита мъжът настойчиво.

— Опитваме се да опознаем базата — отговори Хуан на испански. Непознатият беше облечен като цивилен, затова той премина в нападение. — Ако ще ви защитаваме, трябва да познаваме всеки сантиметър от това място. Така че, ако нямаш нищо против, ще продължим нататък.

— Така ли? — Очевидно подозренията му още не се бяха разсеяли. — А защо обикаляте вечер?

Хуан погледна Линк и разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Гледай го този какви ги дрънка!“, и след това отговори:

— Защото не мисля, че американците ще бъдат достатъчно благородни, за да нападнат по светло. Онова, което през деня изглежда като прикритие, може да не се окаже толкова подходящо на тъмно.

След като изстреля това, Хуан блъсна с рамо мъжа и продължи напред, без да се оглежда. Когато завиха зад ъгъла на едно спално, той надникна предпазливо назад, но подозрителният аржентинец беше изчезнал.

Линк се изкиска.

— Моят испански може и да не е много добър, но това беше най-безсрамната лъжа, която съм чувал.

— Съвсем наскоро казах на Макс, че колкото по-нагла е лъжата, толкова по-вероятно е да ѝ повярват.

Тъй като съоръжението беше направено така, че да не бъде забелязано от камерите на сателитите, разположението му беше доста разхвърляно. Едва когато стигнаха до южния край на базата, където Линк беше забелязал скрита зенитна батарея, видяха самотна сграда на колове, която приличаше на ромбовидно иглу. От предния прозорец струеше светлина, но останалата част бе тъмна.

Качиха се по стълбите. Хуан отвори външната врата и влязоха във фойе със закачалки по стените за канадките, а на пода имаше стелажи за апреските. Не свалиха своите дрехи, а небрежно отвориха другата врата. Двама войници стояха прави с насочени пистолети. Бяха чули да се отваря външната врата.

— Какво правите? Смяната ни свършва в десет часа.

— Съжалявам, не сме тук да ви сменяме — отговори Хуан. — Изпратени сме да търсим майора. Идвал ли е насам?

— Еспиноза беше тук преди два часа, за да провери затворниците. Оттогава не съм го виждал.

Сега Хуан вече разполагаше с име, което да добави към лицето на майора.

— Добре, благодаря. — Обърнаха се да си вървят.

— Чакай малко, кой си ти? Рамон?

— Не, Хуан Кабрило.

— Кой?

— Хуан Родригес Кабрило. Току-що ме преместиха от ВР в Девета бригада. — Съкращението означаваше „военно разузнаване“ и беше намек, че Хуан може да е офицер, така че войникът да не се задълбочава много-много.

— Ясно — отговори войничето и преглътна. — Ако видим майор Еспиноза, ще му предадем, че го търсите.

— Най-добре нищо да не споменавате. Разбрано? — нареди Хуан.

— Слушам!

Линк и Кабрило излязоха в мразовитата нощ. Звездите светеха толкова ярко, че ледът проблясваше.

— Бинго — засмя се Линк.

— Сега ни остава само да спасим заложниците, да затворим базата и да видим сметката на огромен крайцер, без аржентинците да разберат, че сме идвали.

Продължиха да разузнават, обикаляйки базата в продължение на още три часа. Нищо не беше охранявано, с изключение на импровизирания затвор. Хуан силно се заинтересува от инсталациите за преработка на петрол и природен газ. Те бяха разположени в огромни, подобни на хангари сгради, покрити с изолиращи слоеве и после с лед и сняг. Във всяка имаше плетеница от индустриални тръби и кранове, които се сливаха и разделяха в система, която само инженер би могъл да разгадае. Единият от заводите беше разположен на значително разстояние от брега, а другият отчасти във водата, върху забити в депото бетонни колони. В него не само се преработваше вентилационният газ от сондажите, но и имаше огромна пещ, която нагриваше въздуха, циркулиращ по тръбите в залива. Всичко работеше автоматично, но изглежда на тази инсталация се придаваше голяма важност, защото един — работник седеше в специално контролно помещение. Той им кимна, когато ги забеляза. Очевидно ги взе за

войници. Те му помахаха в отговор и той отново се задълбочи в порносписанието.

Когато се върнаха на кея, вече беше станало единайсет и половина. Бяха измръзнали до кости и уморени. Скочиха на транспортното корабче и Хуан тъкмо се наведе да мине под кея, когато един постови се провикна:

— Стой! Какво правите навън след сигнала за лягане?

Хуан се изправи:

— Днес следобед, когато излязохме с китайците да търсим кораба, си забравих айпода.

— Не ме интересува какво си забравил. След часа за лягане никой не може да излиза. Слизайте от там. Ще дойдете с мен. — Мъжът вдигна заплашително автомата си.

— По-спокойно — хладнокръвно отговори Хуан и си помисли, че е страшно лош късмет да попаднат на най-ревностния войник в аржентинската армия. — Приятелю, не искаме неприятности.

— Като не искате неприятности, да си бяхте стояли в спалното. Мърдайте!

Линк прекрачи първи на кея. Постовият несъзнателно отстъпи, когато видя ръста на своя арестант. Линк беше почти една глава по-висок от него и с дебелите си дрехи приличаше на бяла мечка. Хуан се появи до него и преди аржентинецът да излае още някоя команда, той се приведе, блъсна автомата назад и стовари един десен в лицето му. Улучи очилата и ги строши. Линк издърпа хеклера от ръцете на войника и стовари един шут в дясното му коляно. Аржентинецът рухна на земята, а Кабрило се тръшна отгоре му, за да заглуши виковете за помощ. Не се поколеба. Залогът беше твърде висок. Притисна с длан носа и устата на мъжа, като с тяло не му позволяваше да помръдне. Всичко трая малко повече от минута.

— По дяволите! — изруга Хуан, когато се изправи, дишайки тежко. Ръцете му бяха изцапани с кръв.

— Какво да го правим? Ако го вземем с нас, ще изглежда подозрително. Това не е място, откъдето можеш да дезертираш.

Свали качулката на мъжа и издърпа черната маска, напои я с кръв и я размаза по близкия кнехт. Щеше да изглежда, че мъжът се е спънал и падайки, е изгубил съзнание. Със смъкнатата качулка и маска

на това време човек не можеше да изкара и десет минути, без да замръзне.

— Проблемът е решен. Хайде да си вървим.

Следващата сутрин Кабрило се събуди от звъненето на телефона. Купчината одеяла на леглото му тежеше цял тон и той си беше легнал по анцуг. Въпреки това му беше студено. Това зъзнене му напомняше за утрините в Казахстан, когато беше още в ЦРУ и се беше инфилтрирал в космодрума „Байконур“. Плъзна ръка изпод завивките и взе преносимата слушалка от нощното шкафче.

— Ало? — Минаваше осем и петнайсет. Беше се успал.

— Къде си? — обаждаше се Овърхолт от Лангли.

— Честно казано, в леглото.

— Случайно да си близо до Антарктида? — Тонът беше остър, почти обвинителен. Какъвто и натиск да упражняваха върху него, Овърхолт винаги се грижеше и Хуан да го усети.

— Намираме се на половината път до Кейптаун заради посещението на емира — излъга Хуан толкова гладко, че за малко сам да си повярва.

— Сигурен ли си?

— Ланг, имам навигационни уреди за няколко милиона долара. Би трябвало да зная къде се намираме. Можеш ли да ми кажеш накратко какво те тревожи?

— Чу ли за подводницата, която китайците изпратиха да защитава аржентинците?

— Да, спомням си, че спомена нещо такова. Е, и?

— Военноморският флот на Народната освободителна армия е изгубил връзка с нея, след като са ѝ наредили да проучи някакъв кораб, който навлязъл в забранената за корабоплаване зона. Това е станало преди трийсет и шест часа.

— Честна дума, по това време бяхме източно от Фолкландските острови, на половината път до остров Света Елена.

— Слава Богу!

Хуан не беше чувал своя приятел толкова унил.

— Какво става?

— След като изгубиха подводницата си, китайците ужасно се ядосаха. Твърдят, че ние сме я потопили, но нямат доказателства. Заявяват, че всяко открито нападение срещу аржентинците, ще се разглежда като акция на Съединените щати. Ако нещо се случи в Антарктида, ще поискат Америка да изплати неуредените си дългове. Това са почти трилион долара. Ще бъдем напълно съсипани, защото всички, които имат американски облигации и ценни книжа, също ще поискат да ги осребрят. Ще стане точно като тегленето на влоговете от банките в началото на Голямата депресия.

Чрез дипломатически канали им съобщихме, че ако си поискат парите, ще обложим целия им внос с мита, така че тук никой няма да може да купува. Като теглим чертата, те няма да се поколебаят. На комунистите не им пука дали народът им е без работа и умира от глад. Когато става дума за икономическо изтощение, те могат да ни видят сметката. Изнасяхме производства и затънахме в дългове до степен, когато няма да можем да плащаме цената.

— Споменали са за „открито нападение“?

— Открито, скрито, няма значение. Притиснали са цевта в главите ни. Край на всичко. Президентът е наредил на всички военни кораби в Атлантическия океан да не се доближават до Антарктида. Връща и всички наши нападателни подводници, за да покаже на китайците, че няма да се месим в онова, което направиха заедно с аржентинците. Днес Съединените щати връчиха на Китай статут на суперсила.

Да чуеш подобни думи от човек, който беше играл значителна роля в пресичането на опитите на Съветския съюз да властва над света, беше направо мъчително. Хуан не знаеше какво да каже и в момента не беше сигурен и какво ще прави.

Най-правилно беше да продължи по своя план и да остави топчето да падне там, където съдбата отреди. Обаче трябваше да вземе предвид и какво ще се случи с хората у дома. В сравнение с това, което Овърхолт бе описал, Голямата депресия щеше да прилича на икономически възход: шейсет-седемдесет процента безработица, глад и насилието, което неизменно го съпътства, рухване на законността. Фактически това щеше да бъде краят на Съединените щати.

Най-сетне си върна способността да говори.

— Виж, няма защо да се тревожиш за нас. Както ти казах, на път сме за Кейптаун, Южна Африка.

— Радвам се да го чуя — уморено каза Лангстън, — но знаеш ли, Хуан, пак няма да се измъкнем толкова лесно.

— Какво искаш да кажеш?

— Може и да умиротворим китайците, но Северна Корея изисква да намалим броя на войниците си в южната част на полуострова, или рискуваме военен сблъсък. Снощи една малка бомба избухнала до президентския дворец в Каракас. Венецуелците твърдят, че това е опит на колумбийските спецчасти да убият лудия им президент. Заклели са се да отмъстят и сателитните снимки показват, че предвижват части към границата. Интересното е, че започнаха да го правят преди няколко дни.

— Което вероятно означава, че сами са взривили бомбата, за да си намерят повод.

— И аз мисля така, но това няма значение. Китайците са инвестирали милиони във Венецуела, така че си представи как ще реагираме, ако вземат да нахлуят в Колумбия.

— И какво, ще въртим палци?

— Това може да им се стори прекалено предизвикателно — отговори Овърхолт с доза черен хумор. — Не, по-вероятно е да си седим на ръцете. Виж, тази заран имам цял куп срещи. Ще ти звънна по-късно, за да те държа в течение. Предай моите почитания на кувейтския емир, ако стигнете, преди да сме се чули.

— Непременно — отговори Хуан.

Остави слушалката на поставката и отметна завивките. Подът беше студен като хокейна пързалка и също толкова хлъзгав. Хуан не беше сигурен кой излезе по-добър в играта. Той — в опитите си да излъже Овърхолт — или ветеранът — в опитите си да го манипулира. Овърхолт смяташе, че „Орегон“ плава за Кейптаун, а му каза за Северна Корея и Венецуела, за да го накара да се върне обратно.

— Винаги върши онова, което е правилно — често повтаряше баща му. — Човек се справя по-лесно с последствията, когато знае, че е постъпил както трябва.

Облече се бързо и се озова в оперативния център с чаша кафе, което си сипа от сребърен самовар на масата за сервиране. Сега, когато корабът беше здраво заседнал, Морис беше извадил най-скъпия

порцелан. Ако Хуан не бъркаше, чашата, която държеше, им беше струвала седемдесет и пет долара.

— Как са се справили Майк и екипът му? — попита той. Мърф и Стоуни седяха на обичайните си места в предната част на помещението.

— Върнаха се към четири сутринта — обясни Ерик Стоун. — Казаха, че нещата вървят добре, но ще им трябва поне още една нощ. Обаче има проблем.

— Че кога не е имало?

— Тази сутрин транспортното корабче със сонара пое на юг.

Хуан изруга. След като той бе намерил лесно потъналия кораб с миниподводницата, за китайците със сонара щеше да е детска игра.

— Обзалагам се, че другият залив е замръзнал, затова са се хванали с този.

— Какво ще направиш по въпроса? — попита Марк.

— Не съм сигурен — поклати Хуан глава. — Не можем да ги хванем с някоя от подводниците, а ако тръгнем след тях с моторницата, може да съобщят в базата за приближаването на неизвестен плавателен съд.

Хали Касим се беше разположил на обичайното си място.

— Какво ще правим, ако го намерят още днес? — попита той. — Могат да направят няколко подводни снимки, но те ще са неясни и няма да докажат нищо. Ако всичко върви добре, утре по това време останките ще са унищожени.

— Аз ще бъда адвокат на дявола — намеси се Ерик. — Ако още днес намерят останките, защо да не останат там през цялата нощ? Това ще обърка плановете ни.

Хуан усети първите признаци на настъпващото главоболие и с отсъстващ вид потърка слепоочията си. Разбира се, имаше и друг проблем, с който не знаеше как да се справи. Вече беше изложил идеята си на Кевин Никсън, но майсторът на специалните ефекти му каза, че каквито и фалшификати да изработи, те веднага ще бъдат разобличени.

За да проработи планът, Кабрило имаше нужда от осемнайсет истински човешки скелета.

Главоболието му започна да преминава в мигрена.

26.

— Кого обичате повече от мен? — попита Линда Рос, когато влезе в оперативния център. Носеше тънка папка и се усмихваше широко.

— Меган Фокс — бързо реагира Марк.

— Бионсе — провикна се дежурният инженер по контрол на повредите.

— Кейти Холмс — подхвърли Хали.

— Винаги съм си падал по Джулия Робъртс — усмихна се Ерик Стоун.

— Председателю — обърна се Линда към Хуан, — и ти ли ще се държиш като сексист?

— Единствената жена, която обичам повече от теб, е мама.

Другите се изсмяха подигравателно. Линда се усмихна.

— Печелиш.

— Я ми припомни защо те обичам толкова много? — каза Хуан.

— Защото открих, че на сто и шейсет километра южно отгук се намира норвежка китоловна база, изоставена през 30-те години.

— Нямаме нужда от китови кости.

— Не избързвай. Запазена е като паметник — продължи тя, — защото има църква и гробище, което е вечното обиталище на двайсет и седем китоловци.

Хуан скочи на мига и лепна една целувка на кадифената ѝ буза. Мигрената му изведнъж изчезна и плащаницата, която сякаш го беше обгърнала, се вдигна. Онова, което го бе притеснявало най-много, беше мисълта, че ако не намерят осемнайсет скелета, ще трябва да изоставят чуждестранните учени на произвола на съдбата. Съмняваше се, че те ще бъдат аржентински приоритет, щом обстановката започне да се нажежава. Затова да ги изоставят тук означаваше да ги осъдят на смърт.

— Председателю, прихванах съобщение от китайското товарно корабче — обади се Хали.

— Заглуши го!

Той затрака по клавиатурата.

— Изолирах честотата. Вече са неми. Компютърът ще ги следи автоматично, когато търсят сигнал нагоре-надолу по скалата и ще ги заглушава.

— Окей. Ако имат някакви новини за докладване, ще трябва да се върнат в базата. За по-малко от минута решихме два проблема. Добра работа!

Макс и Тамара влязоха безгрижно в оперативния център. Ръцете им бяха толкова близо, че нямаше как да не са вървели ръка за ръка. Жабокът и принцесата, помисли си Хуан с усмивка.

— Съвсем навреме, приятелю.

Хенли го погледна така, както купувачът гледа продавач на стари автомобили.

— Имам неприятно предчувствие за тази операция.

Кабрило му се усмихна широко.

— Така и трябва. Искам да играеш ролята на Иван Грозни и да идеш да ограбиш едно гробище.

Тамара се ококори.

— Искаш да ограби гробище?

— Знаеш ли — поклати глава Макс, — трябва да призная, че тази част от операцията е неосъществима.

— Хайде, хайде — закачи го Хуан. — Чист въздух, открито небе, разложени норвежци. Направо ще си отживеете.

— За какво говорите? Какви разложени норвежци?

Макс се зае да й обясни.

— За да спасим заложниците, без аржентинците да разберат, трябва да оставим нещо, което да ги заблуди.

— Е и?

— Щом ги изведем от сградата, ще я запалим — намеси се Хуан. — Ще намерят осемнайсет комплекта овъглени кости. Само патолог би могъл да установи, че това не са бившите заложници. Слава Богу, че екипите за презимуване са малки, иначе щеше да се наложи да измислим друг начин.

— Например? — заинтересува се тя.

— Може би малка ядрена бомба...

Тамара вече беше видяла достатъчно и нямаше да се изненада, ако говореха сериозно.

Хуан я дари с вълча усмивка и тя погледна Макс за помощ, но той само вдигна рамене.

— Предполагам, че хубавото в това намерение е, че възнамерявате да използвате малка бомба... — каза тихо тя.

Линда я прегърна, за да ѝ вдъхне увереност, че сред тези луди глави има и разумни създания.

— Не се тревожи, знаем какво правим!

— Радвам се, защото аз нищо не разбирам.

Хенли тръгна дващест минути по-късно с моторница с твърд корпус и надуваеми бордове. Той и екипът му от четирима души се стрелнаха право в морето в продължение на около пет мили, преди да завият на юг, така че да не ги видят от аржентинската база. Сред оборудването Макс беше взел и помпа под високо налягане с бензинов двигател, с която възнамеряваше да изрови скелетите. Струята гореща вода, която тя изстрелваше, можеше да достигне налягане двеста седемдесет и пет бара — повече от достатъчно да разтопи вечно замръзналата земя, която покриваше скелетите. Затова преди да тръгнат, той подхвърли:

— Никакви кирки и лопати за любимия син на мама Хенли.

Днешната задача на Хуан определено беше по-трудна. Тъй като китайците претърсваха залива, Майк Троно и неговият екип не можеха да подновят работата си. Затова миниподводницата „Номад“ с нейния въздушен шлюз беше свободна. Беше достатъчно сумрачно, за да не ги видят, а шумовете от аржентинските петролни платформи и издигащите се във водата въздушни мехурчета щяха да осигурят звуково прикритие за неговата работа.

Кабрило се обличаше за гмуркане в помещението за подводни операции. Под сухия си неопрен „Викинг“ носеше мрежест костюм, в който бяха вшити тръбички с обща дължина повече от трийсет метра. По тях щеше да циркулира топла вода от „пъпна връв“, свързана с кран в долната част на подводницата. Той знаеше, че аржентинците отопляват залива, но не искаше да рискува да попадне в джоб ледена вода по време на прехода си. По кабела щеше да общува с подводницата и да получава въздух, така че нямаше нужда да влачи обемисти кислородни бутилки.

Шлемът му с цяла маска беше оборудван с мощни прожектори, които той приглуши, като боядиса половината от стъклата им. Така щеше да му е по-трудно да работи, но опасността да бъде забелязан от повърхността намаляваше.

Линда щеше да управлява миниподводницата, а Еди Сенг щеше да ръководи гмуркането.

Щом техниците спуснаха апарата на вода, Линда го насочи към кърмата на „Орегон“. Под голия флагщок беше отворен един капак, зад който се виждаше голям барабан с буксирно въже. То не беше стоманено, а от сплетени въглеродни нишки и заради това беше по-леко и пет пъти по-здраво. Допълнителното му предимство се криеше в неутралната му плаваемост. Линда улови края му с мощната механична ръка на подводницата и го напъха в едно гнездо, откъдето не можеше да се измъкне.

След това поеха към аржентинската база. Съпротивата на въжето в началото не беше голяма, но и тримата знаеха, че когато се развие достатъчно от барабана, подводницата ще започне да се затруднява. Бяха планирали тръгването на „Номад“ така, че да влезе в залива заедно с прилива.

Отне им повече от час, за да стигнат до пилоните, които поддържаха прекрачилото в морето газопереработващото предприятие, на чието изучаване Хуан и, Линк бяха отделили толкова време предната нощ. Тъй като беше изкуствено затоплена, водата в залива гъмжеше от морски обитатели. Тъмнокъфяви раци се промъкваха по дъното, рибки се стрелкаха между дебелите бетонни колони на кея, покрити с ракообразни и миди.

„Номад“ беше дълга деветнайсет метра, но разположените на стратегически места водни движители я правеха много маневрена. Линда беше прехапала долната си устна, докато вмъкваше подводницата под преработвателното предприятие и покрай една от колоните. Там я спусна на дъното.

Отново включи механичната ръка. Въжето от карбонови нишки беше много здраво, но податливо на протриване и ако го вържеше за грапавата повърхност на колоната, щеше да го отслаби. Затова тя използва силната механична ръка, за да остърже ракообразните и мидите, които щракваха черупките си, докато падаха към сумрачното дъно. След това завъртя ръката, за да измъкне от складовото

пространство сноп срязани наполовина пластмасови тръби, каквито се използваха при направа на водопроводи и сигурно бяха често срещан предмет в базата. Тяхното присъствие, ако по някаква случайност ги откриеха, нямаше да предизвика никакви подозрения. Просто щяха да минат за хвърлени в морето боклуци. Тръбите бяха залепени така, че образуваха полукръг, който пасваше на задната част на колоната. Въжето щеше да се трие в гладката пластмаса, а не в грубата повърхност на бетона. Тя нагласи защитата на мястото ѝ и завъртя подводницата зад колоната.

— Добра работа — отбеляза Хуан, докато бавно се завъртаха. Въжето леко се нахлузи на улея от пластмасови тръби. — Продължавай.

Тя завъртя подводницата и пое обратно през залива. Тежестта на въжето и борбата с прилива, който още не беше отслабнал, подложи на изпитание двигателя на номада. Акумулаторите се изтощаваха почти два пъти по-бързо от обикновено, скоростта им спадна до пълзене, но все пак напредваха.

Двайсет минути по-късно се озоваха под „Адмирал Гилермо Браун“. Котвата беше спусната и лежеше на каменистото морско дъно, а тежката ѝ верига се беше проточила нагоре. Само шест метра вода делиха кила на крайцера от дъното.

— Странно име за аржентински кораб — „Браун“ — отбеляза Еди, докато подаваше шлема на Хуан.

— В действителност се казва Уилям Браун и е роден в Ирландия, но по-късно емигрира в Аржентина. Смята се, че в началото на деветнайсети век организира техния флот, за да воюват с испанците.

— Откъде знаеш това? — попита Линда от пулта за управление.

— Проверих в „Гугъл“, когато видях крайцера, защото също се учудих на този малко странен избор на име.

Хуан пристъпи в малкия въздушен шлюз. На кръста му имаше колан с инструменти. На гърба му бяха завързани два цилиндъра, които приличаха на огнепръскачка от Втората световна война. След като влезе и вратата беше здраво затворена, включи „пъпната връв“ на място и провери връзките, за да е сигурен, че топлата, вода циркулира както трябва, че получава достатъчно въздух и с Ерик се чуват добре. Едва когато Еди беше доволен от резултатите, той отвори люка и водата започна да изпълва големия колкото килерче шлюз.

Вълните нахлуха със съскане и пяна и водата се изкачваше по тялото му, притискайки сухия неопрен в краката му с нарастване на налягането. Температурата ѝ беше приятна, но той не изключваше вероятността да попадне на ледени джобове, когато излезе. Видя, че Еди го гледа през малкото прозорче на вратата на шлюза, и направи традиционния водолазен знак, че всичко е наред. Еди му отвърна със същото.

Миг по-късно водата стигна до тавана. Хуан се протегна нагоре, за да отвори външния люк. Няколко останали мехурчета въздух се откъснаха от неопрена, когато се раздвижи. Изкатери се от подводницата, като не забравяше да държи главата си наведена и прожекторите насочени надолу, а не към повърхността. Беше почти сигурен, че аржентинците не са оставили наблюдатели при тези ниски температури, но и вечерта с Линк не смятаха, че ще налетят на постови.

Леките вибрации, които се усещаха във водата, бяха причинени от електроцентралата на крайцера, която произвеждаше достатъчно енергия, за да работят всички системи. Главните двигатели бяха изключени. Разбра го още като видя колко малко пушек излиза от наклонения димоход на крайцера.

Скочи от люка и се понесе надолу в елегантна крива. Краката му стъпиха на дъното и вдигнаха малък облак тиня, която скоро се разнесе. Един от шестте дебели тръбопровода за топъл въздух беше вляво от него и изпускаше завеса от малки сребристи мехурчета.

Хуан насочи вниманието си към котвата на „Адмирал Браун“. Беше дълга около два метра и половина и сигурно тежеше не по-малко от четири тона — напълно достатъчна маса, за да държи кораба на място при приливите и отливите. Допълнителна дължина на веригата лежеше до нея на ръждива купчина.

— Как си? — попита Ерик.

— Засега няма проблеми. Оглеждам котвата.

— И?

— Би трябвало да успея да я освободя от веригата. Прикрепена е с два шегела и болтове с гайки.

Кабрило се наведе над котвата и измъкна френски ключ от колана с инструменти. Постави челюстите му върху главата на първата гайка и с палец започна да наглася размера на отвора, докато не

прилепна напълно. Гайката се съпротивляваше упорито. Малки люспи боя се откъснаха и заплуваха нагоре, когато тя се завъртя няколко градуса, но не помръдна повече. Хуан я мъчи всякак, докато най-накрая стъпи на котвата и така напъна ключа, че щеше да припадне. Гайката отново се завъртя с няколко градуса. След десет минути напъване той успя да я отвие. След това спря да си поеме дъх. Беше станал вир-вода.

— Ерик, спри топлата вода. Ще пукна от жега.

— Готово.

Следващата гайка се разви с такава готовност, че след малко можеше да я отвие с пръсти. Третата и четвъртата не бяха толкова любезни, но никоя не се оказа така трудна като първата. Той върна ключа в халката на колана и измъкна гумения чук. Искаше да избегне всякакъв шум. Замахна към единия от болтовете. Водата му пречеше, но ударът се оказа достатъчно силен, за да избути болта около два сантиметра от мястото му. Още три удара и той почти излезе от ушите на шегела. Хуан повтори операцията с другите болтове, изваждайки ги почти до края. Сега котвата щеше да удържа кораба срещу нормалното въздействие на течението на водата, но всеки по-силен тласък щеше да измъкне четирите болта и крайцерът щеше да бъде оставен на прищевките на морето.

— Това е. О, боже!

— Какво има?

— Едва не попаднах в джоб с ледена вода. Ужасно нещо.

— Да пусна ли пак топлата вода?

— Не, течението го отнесе.

Хуан закрачи по морското дъно към миниподводницата, като събираше с ръка „пъпната връв“, за да не се оплете.

Откачи буксирното въже от въглеродни нишки и го завлече обратно до котвата. Добави малко въздух в своя компенсатор на плаваемостта, за да улесни издигането си, и започна да се катери, местейки ръце по нея. Засега остави въжето на дъното.

Спря да си почине, когато стигна до кила на сто и двайсет метровия боен кораб. Той беше боядисан с червена боя против наледи и почти не беше засегнат от морски обитатели. Следващата му задача беше да закрепим към носа с точкова заварка осем стоманени монтажни планки със скоби. Затова носеше двата резервоара на гърба си. Вътре

бяха мощните акумулатори на ръчния електрожен. Обикновено използваша това съоръжение, когато се налагаше да правят бързи ремонти на „Орегон“.

Отново нагласи своята плаваемост и плъзна едни заваръчни очила върху шлема, за да работи спокойно с електрическата искра, която беше по-ярка от слънцето. Извивката на корпуса го скриваше отгоре и за двайсет минути той направи и осемте заварки. Бяха толкова много, в случай че някоя се окажеше негодна. Хуан изобщо не се заблуждаваше, че е специалист в тази област. Десет минути след това трябваше да прокара буксирното въже през осемте скоби на монтажните планки. В края на въжето върза метална кутия с големината на книга. Тя служеше за клема на въжето, а вътре имаше експлозив. Сигнал от „Орегон“ щеше да взриви малкото експлозив и кутията щеше да се разпадне, така че въжето да се изтегли от скобите. Единственото доказателство щяха да бъдат осемте монтажни планки, но Хуан се надяваше, че и те няма да оцелеят.

Веднага щом се върна на „Номад“ и затвори външния люк на въздушния шлюз, Линда даде газ и потеглиха.

— Операция „Плесни с камшика“ вече започна — каза той на Ерик, който му помагаше да свали шлема.

— Някакви затруднения?

— Не, всичко протече гладко.

— Има още една добра новина — обади се Линда. — Ерик откри буря, която се движи към нас. Ще се разрази утре на разсъмване.

— Обади се на Ерик и му кажи да изтегли малко кораба от брега и да изпразни баластните цистерни на десния борд, но тази на левия да остави пълни. Така любимият ни скитник ще добие убедителен крен. — Очите на Хуан сияеха от очакване. — Надявам се, че аржентинците са се насладили на времето, през което управляваха тази част на света, защото скоро царството им ще свърши.

В пет следобед транспортното корабче с китайците беше минало край „Орегон“, който лежеше точно пред бреговата линия. Беше достатъчно близо, за да блъска усиления си нос в брега, когато върху кърмата се стовареше някоя по-силна вълна. Нямахше съмнение, че те ще докладват, че „Норега“ се е откъснал от брега и сигурно ще започне отново скиталчество си. Час по-късно се прибра измръзналият Макс Хенли заедно с екипа си и своя зловещ товар.

— Това беше гадно — обяви Хенли, когато моторницата беше вдигната с лебедки в хангара по протежение на кораба. — Не само е толкова студено, че и на бял мечок ще му замръзнат знаеш какво, но и Стивън Кинг щяха да го полазят тръпки от това гробище. Всички надгробни камъни са от китови кости, а оградата е направена от ребра с човешки бой. Сводестата врата е построена от черепи с големината на автомобили.

— Някакви затруднения при изваждането на останките?

— Освен че осквернихме осветена земя и си навлякохме вечно проклятие?

— Да.

— В такъв случай всичко е мина добре. Гробовете бяха, дълбоки само трийсетина сантиметра. Хората бяха погребани в брезентови торби, направени от платна. Изненадах се, че в голямата си част са изгнили.

— През зимата почвата е била прекалено замръзнала, за да ги закопаят, така че са изчаквали пролетта. Тогава е достатъчно топло, за да могат бактериите да си свършат работата.

— А сега какво?

— Върви да се стоплиш. Майк Троно и неговата банда току-що потеглиха към корабните останки. Докато се върнат, ще подготвим „Номад“ отново, а после ще започне представлението.

— Наближавала буря?

— Ерик каза, че ще се разрази утре на разсъмване.

— И сега не е много приятно.

— Както се казва: най-хубавото тепърва предстои.

27.

Майор Еспиноза остави прогнозата за времето на писалището на Луис Ларета. Малкият кабинет със задължителната снимка на генералисимус Ернесто Корасон на едната стена и плакат с полуголо момиче на другата беше изпълнен с дима от техните пури.

— Бурята би била отлично прикритие за нападението на американските специални части. Те очакват ние да си седим в помещенията, докато се промъкнат и разположат експлозивни навсякъде в базата. — Изглеждаше мрачен. — Смятам да изпратя патрулите около територията на базата още няколко километра напред. Ако американците са тук, сигурно са скочили с парашути навътре в полуострова и ще дойдат откъм сушата.

— Не мислиш сериозно, че ще нападнат, нали? — каза Ларета и махна безгрижно с кубинската пура.

Еспиноза го погледна хладно.

— Плащат ми, за да бъда готов за това. Не разполагам с лука да имам собствено мнение.

— Всички имаме своите задачи — отговори директорът на базата, като си помисли, че е по-добре войниците да мръзнат навън, а не неговите хора.

Някой почука на вратата.

— Влез — подвикна Ларета.

На прага се появи Ли Фонг, началникът на китайския изследователски екип. На лицето му грееше широка усмивка.

— Как си, Фонг? — попита Луис.

— Много добре. Намерихме „Спокойно море“.

Директорът подскочи от мястото си.

— Толкова бързо? Това е прекрасно. Ето, заповядай, почерпи се с една от моите пури. — Той измъкна от долното чекмедже бутилка коняк и картонени чашки.

— Аз обикновено не пуша, но по този случай... — усмихна се любезният китайски инженер.

— Сигурен ли си, че си открил точно „Спокойно море“?

Ли извади джобния си компютър и намери една снимка. После подаде малкия уред на Еспиноза.

— След като получихме силен сигнал от сонара, спуснахме подводна камера. Признавам, че резолюцията не е много висока, но това е десният борд на една от най-големите джонки, строени някога.

На Хорхе снимката му се стори като тъмно петно на по-светъл фон.

— Приемам казаното на доверие.

— Повярвай ми. Това наистина е „Спокойно море“. Утре ще се гмурнем до останките и ще извадим неопровержими доказателства. Опитах се да докладвам резултатите още докато бяхме в морето, и да поискам веднага да изпратите водолази, но не можахме да предадем съобщението. — Той взе чашката, която Ларета му подаваше.

Еспиноза отказа.

— Дежурен съм.

— Ти губиш. — Директорът вдигна чашата и му кимна, след това я вдигна към Ли Фонг. — Поздравления. От този момент вече никой не може да поставя под съмнение нашите права върху тази земя и богатствата в недрата ѝ. Момчета, честно да си призная, откакто започнахме строителството, винаги съм се страхувал, че операцията ще бъде разкрита и ще ни изритат от тук. Е, това вече не може да се случи. Ще останем тук завинаги!

— Свърза ли се с твоите шефове? — попита Еспиноза китаеца.

— Да, преди малко. Те са много доволни. — Той сияеше. — Прекият ми началник ми обеща орден и че нашата фирма винаги ще получава държавни поръчки.

— Сигурно ще ти вдигнат яко заплатата — каза Ларета и му сипа още бренди в чашата. — Накарай ги да разберат, че го заслужаваш.

— Да, точно това възнамерявам да направя. О, щях да забравя. Корабът на брега.

— Какво за него? — попита рязко Еспиноза. Все още изпитваше подозрения към този скитник.

— Откачил се е от брега и сигурно ще заплава отново.

— Някакъв пушек от димохода?

— Не, не. Има силен крен на едната страна и смятам, че скоро ще се обърне.

Еспиноза съжали, че не бе позволил на сержант Лугонес да заложи няколко заряда и да вдигне кораба във въздуха. Още не беше късно. Можеше да помоли капитана на „Гилермо Браун“ да потопи старото корито с една ракета, но знаеше, че няма приемливо оправдание за изразходването на толкова скъпо въоръжение. С малко късмет бурята щеше да потопи кораба или щеше да го отнесе толкова навътре в морето, че нямаше да има защо да се тревожи за присъствието му.

— Господин Ларета, ще ми налееш ли още малко от това бренди?

— С най-голямо удоволствие. — Луис сипа още една порция в хартиената чаша.

Изведнъж майорът скочи на крака. Нещо не беше наред. Имаше някакво предчувствие, което го караше да тръпне от нерви. Американците щяха да дойдат. Тази нощ или утре, когато започне бурята, и щяха да съсипят всичко, с което тези двамата се гордееха.

— Господа, трябва отново да ви напомня, че докато светът не признае формално Антарктическият полуостров за суверенна аржентинска територия, ние ще сме в опасност.

— Хайде, майоре. — Ларета не можеше да носи на алкохол и вече завалваше думите. — Няма нищо лошо да отпразнуваме нашия успех.

— Може би, но си мисля, че малко избързвате. Съобща на работниците, че полицейският час започва след час и изключения няма да се правят. Хората ми ще патрулират със заповед да стрелят. Разбра ли?

Това накара Ларета да изтрезнее.

— Да, господин майор. Полицейският час започва след час.

Еспиноза се обърна и излезе от кабинета. От пристигането им той доста измъчваше войниците са, а тази вечер щеше да ги натовари още повече. Когато с Раул ги разположеха на позиции, нямаше да остане и сантиметър неохранявано пространство около петролния терминал и тъй като познаваше склонността на американците да спасяват зложници, щеше да удвои и охраната на учените.

Хуан отдръпна правия бръснач от шията си и го потопи в медната мивка. Острият наклон на „Орегон“ го принуждаваше да се

държи с другата ръка за стената. Прокара бръснача още веднъж по бузата си, изплакна острието и внимателно го подсуши с меха хавлиена кърпа. Дядо му беше бръснар и от него знаеше, че бръсначът остава дълго остър, когато не го прибираш мокър.

Натисна повдигача, за да изпразни мивката, и взе да плиска лицето си с вода. Погледна се в огледалото над тоалетната масичка. Гордееше се с решението, което взе, макар да знаеше, че би трябвало да поемат към Южна Африка, където им бяха гарантирани по пет милиона седмично за нищо работа — трябваше да наглеждат един държавен глава, който нямаше врагове.

Подсуши лицето си с кърпа и облече тениска. Бяха пуснали слабо отоплението, но въпреки това ръцете и гърдите му бяха настръхнали.

Влезе с подскоци в дрешника, за да си избере протеза за днешната мисия. Имаше пет. Бяха подредени на пода като леви каубойски ботуши. Няколко минути по-късно свърши с обличането и тръгна към басейна за спускане на вода. Знаеше, че трябва да хапне нещо, но стомахът му беше прекалено свит.

Подводният оперативен център кипеше от активност. Инженери и техници работеха по номада, който току-що бе докарал Троно и групата му. Майк докладва, че експлозивите са поставени и готови за взривяване. Екипът му беше пробил отвори от долната страна на глетчера, увиснал над залива, и ги бяха напълнили с достатъчно експлозиви, за да срутят стотици хиляди тона лед.

Хуан прехвърли картината от няколко външни камери на един от компютрите в центъра. Снежни вихрушки се стоварваха върху кораба от всички страни, а вятърът постоянно сменяше посоката си. В морето бушуваха вълни, които се изстрелваха достатъчно високо, за да се стоварят на палубата. Когато се блъскаха в брега, имаха силата да търкалят скали с тегло стотици килограми като камъчета. Той превключи на метеорологичната карта. Температурата беше минус дванайсет, но силният вятър я беше смъкнал на под трийсет.

Няколко минути по-късно се появиха Еди Сенг и Линк. Заради броя на пътниците, крило се надяваха да докарат на кораба, групата нападатели трябваше да е малка. Номадът беше конструиран за десет души, но някак си трябваше да побере двама и един.

Отново носеха арктическо облекло, което приличаше на облеклото на аржентинските войници. Бяха взели за учените допълнителни канадки в непромокаеми торби, завързани за подводницата. Друга подобна торба беше пълна с костите на починалите норвежци. Хуан все още не знаеше какво да направи за изкупление, че е нарушил вечния им покой.

Морис се появи до него с поднос за сервиране. Часът беше три сутринта, но той изглеждаше свеж и безупречно облечен, както винаги.

— Капитане, зная, че рядко хапвате преди мисия, но сега трябва. При тези атмосферни условия тялото прекалено бързо изгаря калориите. Не зная дали съм го споменавал, но аз бях в Кралския флот, когато аржентинците навиха носове в Южния Атлантически океан. Момчетата, които превзеха Южните Сандвичеви острови, се върнаха вкаменени като Стоунхендж.

Свали капака и поднесе на Хуан омлет с шунка и гъби. Ароматът сякаш развърза възлите в стомаха му, но и му напомни нещо, което беше забравил, затова изпрати Морис обратно в кухнята.

Спускането на вода мина гладко и скоро вече плаваха. Първият признак, че са настъпили някакви промени, се прояви, когато минаха близо до „Адмирал Гилермо Браун“. Въпреки множеството други шумове Хуан чу, че са пуснали главните двигатели. Шумът и вибрациите се носеха из водата и отекваха в стоманения корпус на подводницата. Това нямаше да промени плановете им, но той го прие като лош знак.

За разлика от предишния път, когато бяха пристанали при транспортните корабчета, сега изплаваха в далечния край на кея, по-близо до мястото, където бяха затворниците. Воят на бурята заглуши шума от излизането на „Номад“ на повърхността.

Само миг по-късно Линк отвори люка. Той изчезна, докато Хуан си обличаше канадката и нагласяше очилата, и се върна бързо.

— Имаме проблеми.

— Какво става?

— Огледах кея с правия бинокъл за нощно виждане и преброих трима постови.

— В нощ като тази? — удиви се Еди.

— Точно защото е такава нощ — обясни му Хуан. — Ако бях на мястото на Еспиноза, щях да предположа, че бурята ще се използва за

атака, и щях да разположа хората си.

Хуан взе бинокъла от него и сам провери положението, легнал по корем на кея. Видя войниците, а когато огледа по-внимателно базата, забеляза сенки, които се движеха нагоре-надолу. За минута преброи не по-малко от десет постови.

— Трябва да променим плановете си.

Първоначално смятаха да освободят заложниците и да ги качат на миниподводницата, преди да се заемат с аржентинския крайцер. Но с толкова охрана по периметъра на базата вероятността да бъдат открити беше твърде голяма. Щяха да използват кораба като маневра за отвличане на вниманието. Той обясни на хората какво иска да направят и се погрижи Макс на „Орегон“ да чуе инструктажа.

— Не ми харесва тая работа — подхвърли Хенли накрая.

— Нямаме голям избор. Не виждам друг начин да се доберем до учените.

— Добре. Кажете ми, когато сте готови.

— Доберете се колкото може по-близо до затвора и чакайте моя сигнал — нареди той на другите двама от екипа.

Те излязоха, като взеха по един от непромокаемите пакети. Трябваше да пълзят по корем, за да не бъдат открити. Щяха да им трябват най-малко двацет минути, за да стигнат до импровизирания затвор.

Хуан пое в противоположната посока. Вятърът дърпаше канадката му и превръщаше всяка крачка в битка. Блъскаше го в лицето, а после сменяше посоката и го караше да залита. Шалът му се размести и той имаше усещането, че кожата му е залята с луга.

От вятъра имаше поне една полза — повечето от войниците стояха с гръб към него.

Видимостта си оставаше ограничена и той, едва не се блъсна във войника, който беше застанал в завета на един булдозер. Закова на не повече от метър и половина от него. Мъжът беше застанал в профил и беше толкова близо, че се виждаше как козината по качулката му трепка. Хуан отстъпи крачка, после още една, но отново се вкамени, защото дойде втори постови.

— Ягуар — извика първият, когато видя другаря си да се приближава.

— Капибара^[1] — отговори вторият.

Хуан се усмихна. Информацията беше полезна. Съобщи наученото на Еди и Линк по радиостанцията, за да знаят какво да отговорят, ако ги спрат.

Оттук нататък той започна да се придвижва по-бързо. Срећна един постови, който вдигна автомата си и подвићна:

— Ягуар.

— Капибара — спокойно отговори Хуан, а аржентинецът свали оръжието и каза:

— Единственото, което ме успокоява, е, че майорът е с нас навън, а не някъде на топло.

— Никога не ни е карал да вършим неща, които сам не може да направи — отговори Хуан, без да знае дали е така. Обаче беше видял достатъчно от Еспиноза, за да разбере, че не е от командирите, които стоят отзад.

— Така е. Пази се. — Войникът продължи нататък. След десет минути и трима замръзнали и отегчени постови Хуан стигна до газопреработващата инсталация.

— Аз съм тук — обади се той на своите хора. — Вие къде сте?

— Още далече от целта — отговори Линк. — Тук е като в Рио по време на карнавала. Има твърде много хора.

— Макс, готов ли си?

— Баластът е изхвърлен, а двигателите мъркат като котета.

— Окей, чакай така.

Хуан отвори вратата за служителите и влезе във фойето. Един постови веднага се провићна:

— Кайман.

Кабрило преглътна. Значи имаха различни пароли и отговори за различните обекти. Изруга наум предвидливостта на Хорхе Еспиноза, докато трескаво прехвърляше имената на всички латиноамерикански животни, които знаеше. Лама, боа, анаконда, оцелот, ленивец. И тогава реши да рискува.

Мина половин секунда и войникът щеше да заподозре нещо. Каква е връзката между ягуара и капибара? Хищник и неговата плячка. Кайманите ядат риба. Трябва да е риба. Коя обаче? Той изстреля единствената, за която се сети:

— Пираня.

Лостовият свали оръжието си и Кабрило едва сдържа въздишката от облекчение.

— Нали знаеш, че не бива да влизаш тук — каза войникът.

— Извинявай, само да се постопя.

— Съжалявам, знаеш какви са заповедите на майора.

— Хайде, човече, сега го няма.

Войничето помисли малко, след това на лицето му се изписа съчувствие.

— Добре, влез вътре. Но само за пет минути и ако се появят Еспиноза или Хименес, ще им кажа, че се криеш там отпреди аз да застъпя на пост.

— Само пет минути. Обещавам.

Хуан мина покрай пазача и влезе в отопленото помещение. Трябваше да си свали качулката и да дръпне ципа на канадката. Машините, които преработваха природния газ, идващ по тръбите от петролните кладенци, бръмчаха тихичко. В другия край пещите работеха на пълни обороти, за да не позволят на залива да замръзне. Кабрило отново се удиви, колко сложна е базата на аржентинците.

— Макс, вътре съм. Давай.

Хуан намери една от главните тръби за постъпващ газ. Извади малко взривно устройство и нагласи сензора за движение. Не беше особено чувствителен, но за онова, което щеше да последва, бе напълно достатъчен.

Точно се готвеше да си върви, когато четирима мъже влязоха във фойето. Бяха си свалили канадките и той веднага позна майор Еспиноза. С него бяха сержантът, който се бе качил на „Орегон“, и двама ефрейтори. Хуан бързо се скри зад някаква машина.

— Видяхме те да влизаш — надвика Еспиноза бръмченето на машините. — Не си усложнявай положението. Излез доброволно и няма да ти повдигна обвинение в дезертъорство.

Кабрило погледна взривното устройство, след това едрите ефрейтори пред вратата. Еспиноза и сержант Лугонес тръгнаха да го търсят.

— Макс — прошепна той тревожно. — Може би бомбата ще ме разкъса, но ти не спирай. Разбра ли? Все някак ще успее да се измъкна.

— Разбрано — отговори Макс сухо. Съзнаваше, че Хуан вероятно лъже за измъкването.

Хенли се загледа с празен поглед в пространството, но след малко се насили да действа.

— Господин Стоун, вдигни мощността на пет процента и опъни малко буксирното въже, ако обичаш.

— Слушам. — Ерик набра кодовете на двигателите на „Орегон“, които нямаха равни, и го придвижи четвърт възел напред.

Един техник, оставен на пост в кърмовия отсек, където беше барабанът за буксирното въже, се обади да съобщи, когато то започна да показва признаци на напрежение.

Въпреки че вятърът и вълните блъскаха кораба, Ерик винаги разбираше кога дърпа въжето. Знаеше как реагира „Орегон“ при почти всички обстоятелства.

— Въжето опънато, господин Хенли — обяви той с обичайната официалност в оперативния център, когато бяха в мисия.

— Отлично. Постоянно ускорение от трийсет метра на минута. Не прецаквай работата, момче.

— Слушам.

На километър и половина от кърмата въжето, минаващо около бетонната колона на кея и под носа на „Адмирал Браун“, се вкорави като стоманен прът, когато магнито-хидродинамичните двигатели се забориха с инертната маса на крайцера. Силите, които действаха, бяха огромни. Крайцерът започна да се движи, но не толкова бързо, че екипажът да разбере, че не става дума за удар от силна вълна по кърмата.

Първо трийсет сантиметра, после шейсет, после три метра. И в този миг опъна котвената си верига.

Ерик продължи да увеличава мощността, което беше причина кърмата на „Орегон“ да потъне дълбоко, докато водометните движители изстрелваха дебели струи вода. Но упоритите шегелни болтове, които Хуан бе отвил с толкова усилия, отказваха да отстъпят тези последни сантиметри. Точковите заварки на една от монтажните планки се скъсаха и тя поддаде, увеличавайки натоварването върху другите. „Орегон“ напъна по-силно и още една от планките се скъса. Останаха само шест. Метал стържеше в метал, докато шегелните болтове упорстваха да изпълняват своята задача.

Най-сетне те изскочиха и енергията, натрупана във въглеродните нишки по време на трескавото опъване, внезапно се освободи. От почти неподвижно състояние „Адмирал Гилермо Браун“ внезапно се понесе с шест възела. Въпреки ранния час капитанът беше на мостика и вдигна очи от доклада, който преглеждаше. Той веднага разбра какво се е случило.

— Боже мили, скъсала се е котвената верига. Кормчия, пълнен назад с една трета мощност.

— Слушам, пълнен назад с една трета мощност.

С две газови турбини, които заедно бяха способни да развият мощност двайсет хиляди конски сили, капитанът беше уверен, че ще устоят на всякакъв вятър. Но когато погледна индикатора за скоростта им над морското дъно, откри, че не само не е намаляла, а е нараснала.

— Кормчия, пълнен назад половин мощност. Побързай, моряко!

Кеят беше само на осемстотин метра и корабът сякаш, се движеше право към едно от газопереработвателните предприятия. Изведнъж капитанът осъзна, че вятърът и вълните са по-силни от всякога.

— Пълнен назад!

„Орегон“ можеше да се справи с двайсетте хиляди конски сили на крайцера без проблем. Ерик беше вдигнал мощността на осемдесет процента и със задоволство отбеляза, че сега теглят „Адмирал Браун“ със скорост шестнайсет възела. Въпреки разстоянието и бурята чу как една сирена започна да вие за настъпваща опасност от сблъсък.

Крайцерът беше безпомощен като шхуна със строшени мачти и се носеше право към газовото предприятие. Капитанът не можеше да си обясни какво става. Беше заповядал пълнен завой наляво, за да се плъзнат встрани и да избегнат пряк удар в инсталацията, а плавателният съд отговори с бавно странично плъзгане. Миг преди удара той погледна отново индикатора за скоростта над дъното и с удивление видя, че вятърът тласка неговия боен кораб с почти двайсет възела.

Кабрило нямаше време за любезности. Каквото и да се случеше в тази сграда, доказателствата щяха да изгорят, когато „Адмирал Браун“ се покажеше през предната стена. Нави заглушител на своя ФН 75 и изчака, докато Еспиноза и сержантът изчезнаха от погледа му.

Използва плетеницата от тръби за прикритие и се приближи към вратата. Двата ефрейтори бяха нащрек, но голямото, подобно на хангар пространство беше слабо осветено, а Хуан разполагаше с достатъчно укрития. Той непрекъснато поглеждаше назад, за да се увери, че останалите не са му минали в гръб. Точно се прицелваше, когато един редуцир-вентил точно зад гърба му избълва струя горещ въздух нагоре. Двата ефрейтори погледнаха натам и единият го забеляза, вдигна автомата си и даде къс откос.

Беше истинска загадка как куршумите не повредиха някой важен кран или тръба.

Хуан се наведе, но веднага след откоса се изправи и повали единия от пазачите с два изстрела в гърдите. Войникът, който го беше пуснал в сградата, нахлу през вратата, стиснал здраво автомата си. Ефрейторът се беше хвърлил по корем зад няколко двесталитрови варела.

Кабрило стреля още два пъти и войникът падна напред, а вратите се затвориха зад него.

В далечината се чуваше как Еспиноза реве някакви заповеди.

Ефрейторът надникна иззад варелите, но Хуан заби един куршум на два сантиметра от главата му и хукна с все сили. Разстоянието беше по-малко от шест метра. Стигна до варелите и скочи на тях. Ефрейторът още лежеше по корем и не беше чул нищо.

Тъй като от дупката в единия от варелите потече нещо, Хуан предположи, че са пълни. Но не бяха.

Той стъпи на капака на единия и го събори заедно с още три. Стовари се в средата на дрънчащата бъркотия и за миг се зачуди какво се е случило. Аржентинецът се свърза бързо и насочи автомата си срещу него. Кабрило беше изтървал пистолета при падането, затова ритна един варел срещу войника, за да му попречи да стреля. Късият откос извири нагоре към Т-образните подпорни колони.

Кабрило прегърна празния варел и се хвърли с него срещу аржентинеца. Повали го и се стовари на гърдите му. Ребрата на мъжа се строшиха като сухи съчки. Хуан трескаво затърси автоматичния си пистолет и точно се навеждаше да го вдигне измежду два варела, когато стената зад него беше надупчена от деветмилиметрови куршуми.

Еспиноза веднага го позна. Очите му се разшириха от учудване, а после се присвиха от задоволство, щом осъзна, че човекът, който му беше причинил толкова неприятности, се намира само на шест метра от него и няма оръжие.

— Знам, че си сам — каза той. Сержант Лугонес се появи зад гърба му. — Сержант, ако мръдне и един мускул, гръмни го на място.

Еспиноза остави автомата си на един от варелите, извади пистолета от кобура и го положи до него. След това тръгна към Хуан със самодоволния вид на злодей, който най-сетне е сгацил най-беззащитното дете в квартала. Не спря дори когато отвън зави тревожно корабна сирена.

— Не зная кой си и откъде си дошъл, но смъртта ти ще бъде особено забавна.

Хуан му стовари един светкавичен десен прав в носа и аржентинецът залитна.

— Много приказваш, друже.

Майорът се хвърли напред в сляпа ярост, а Кабрило го остави да се приближи и отстъпи в последния момент. Еспиноза профуча покрай него, Хуан го удари в гърба и майорът се блъсна в стената толкова силно, че ламарините издрънчаха.

— Биеш се като момиче — подигра го Хуан. — Лугонес, простреляй го в крака.

Подофицерът не се поколеба и секунда — стреля и Хуан се стовари на земята, като стискаше крака си и виеше от болка.

— Чудесно, а сега да видим как се биеш ти — подигра му се Еспиноза. — Изправи се, или следващият изстрел ще ти съсипе коляното.

Хуан се опита да се изправи, но всеки път рухваше на циментовия под.

— Май вече не е толкова корав, нали, сержант?

— Не е, господин майор.

Еспиноза се наведе и изправи грубо Хуан. Той се люшна неуверено и с усилие на волята си наложи да не изкрещи. Еспиноза го задържа прав с една ръка, а с другата му стовари два силни удара в корема. Хуан се преви и започна да пада, като едва не повлече и аржентинеца.

— Жалка работа — изпръхтя Еспиноза и се пресегна надолу, за да повтори изпълнението.

Хуан не помръдна, докато главата на Еспиноза не се окажа на трийсетина сантиметра от него. Тогава го хвана с една ръка за брадичката, а с другата за тила. Макар че беше в неудобна позиция на земята, той все пак успя да извие главата на Еспиноза и прекърши гръбнака му. Тялото омекна като гумено и се свлече на пода. Хуан взе пистолета и стреля, преди сержант Лугонес да се осъзнае. Първият куршум попадна в корема му и излезе откъм гърба, а вторият се заби между очите.

Сирената отново нададе отчаян вой. Хуан успя да се изправи, куршумът не беше повредил протезата му, и хукна към вратата в мига, когато гигантски сблъсък сякаш изтръгна сградата от нейните основи и острият нос на бойния крайцер „Адмирал Гилермо Браун“ проби стената.

Шест секунди по-късно ударните вълни от рухващите колони и бетонни късове взривиха бомбата.

Сградата пламна като цепелина „Хинденбург“ над Лейкхърст.

[1] Най-едрият вид гризач — Б.пр. ↑

28.

Линк и Еди бяха заели позиция под затвора, когато корабната сирена зави. Вятърът ту я заглушаваше, ту я усилваше, подобно на предсмъртните стонове на ранено животно. Те изчакаха няколко секунди и видяха как един пазач надникна от вратата, за да разбере какво става. Естествено не забеляза нищо и бързо се прибра.

Франклин използва електрическа бормашина, за да пробие малка дупка в пода над главата си. От по-раншното им разузнаване с Хуан знаеше къде приблизително са мебелите и проби дупката под един изтърган диван, за да не я видят войниците. В нея Еди пъкна струйника на един газов балон. Съдържанието му щеше да повали войниците в безсъзнание след пет минути и щеше да ги обезвреди за около час, в зависимост от концентрацията. Преди това бяха спрели вентилационната система на сградата, като просто изключиха външния агрегат.

Много скоро глухото безцелно бърбене на пазачите започна да утихва, след това се чу трясък от падащи на пода тела и накрая настъпи тишина.

Еди и Линк изпълзяха изпод хангара и влязоха във фойето. Еди носеше канадките във вакуумирана торба, а Линк — чувала с костите. Не бяха взели осемнайсет цели скелета, а само толкова, колкото да излъжат аржентинците. Въпреки това чувалът тежеше повече от деветдесет килограма.

Сложиха си противогазите и се втурнаха в караулното, като затвориха вратата, за да не отслабят действието на газа. Вътре лежаха четирима души. Двама се бяха проснали на дивана, единият лежеше на пода, а третият пред бюрото, отпуснал глава на плота. Еди пусна още малко газ под носа на всеки, за да е сигурно, че няма да се свестят. После забързаха към задната част на помещението, където първо трябваше да отключат вратата.

Задната половина на хангара беше разделена на шест стаи и коридор по средата. Преди тук бяха живели работниците от

платформите. Линк застана на пост близо до вратата, за да чуе, ако някой от войниците се размърда.

Еди отвори първата врата вдясно и натисна ключа на осветлението. Три седнали на пода жени се вторачиха в него. Прекараните в пленничество дни ги бяха вцепенили и те го гледаха с празни очи. Изпита облекчение, когато установи, че гаучосите са им оставили обувките. Сенг свали противогаза и каза:

— Казвам се Еди Сенг и ще ви измъкна от тук. — Жените не реагираха и той попита: — Говорите ли английски?

— Да — отговори една ниска и набита жена с изрусена коса. — Ние сме австралийки. А ти какъв си?

— Тук сме, за да ви спасим. — Той отвори джобния си нож и разряза торбата с канадките. Размерът ѝ се увеличи тройно, когато въздухът нахлу вътре.

— Говориш като американец. Войник ли си?

— Не, и в момента това не е важно. Някоя от вас ранена ли е?

— Отнасяха се добре с нас. Не мисля, че някой от колегите е пострадал.

— Добре. Помогнете ми да освободя останалите.

Няколко минути по-късно всички шест килии бяха отворени и осемнайсетимата учени бяха свободни. Те заразпитваха Еди защо са ги отвлекли и той направи всичко възможно да им обясни. Въпросите обаче замряха, когато той отвори втората торба и измъкна човешки череп.

— Аржентинците трябва да решат, че сте изгорели в пожара — каза той.

Чу се сирената на „Адмирал Браун“ — отчаян продължителен рев. Еди бързо разположи точния брой останки във всяко помещение, а Линк отиде да даде на пазачите последна доза упойващ газ. След това трябваше да намажат стените с виолетово желатиново гориво. Нямаха много от него, но Еди беше умел подпалвач и знаеше как да го разположи така, че сградата да изгори до основи.

— Не дишайте, когато минавате през съседното помещение — предупреди ги той. — Когато излезете, не се разпръсквайте и ме следвайте бързо.

Силен взрив озари нощта.

Когато бойният кораб се блъсна в газопреработващото предприятие и взриви бомбата, експлозията прекъсна подводния газопровод, идващ от петролните платформи. Падането на налягането беше регистрирано веднага и предпазните клапани на платформите в морето се затвориха, за да предотвратят опасния обратен удар. Сблъсъкът на кораба в инсталацията беше повредил бреговите клапани и докато той продължаваше да навлиза в постройката, газът в тръбите не беше спрял. Пламъците от взривното устройство запалиха изтичащия газ и той избухна, изпращайки огромно огнено кълбо към небето.

Целият залив се разтърси.

Газопроводи с километрична дължина избухнаха в морето, вдигайки огромни водни стълбове в нощта, а пламъците осветиха целия хоризонт.

Вторични експлозии разтърсваха газопреработвателния завод, докато не го сравниха със земята, разхвърляйки пламтящи останки към залива и сушата.

Бронираните бордове на крайцера защитиха екипажа, с изключение на хората, които се намираха на мостика. Те можеха да се спасят, като просто се хвърлят по очи, но до един бяха стояли смразени от ужас и пръсналите се стъкла на мостика се забиха в тях.

Сред огнения ураган взривът на един малък заряд на носа на кораба мина незабелязано. Това беше устройството, което Хуан бе закачил в края на въжето като клема. Буксирното въже от въглеродни нишки изскочи от монтажните планки и „Орегон“ престана да тегли крайцера.

Щом се чу трясъкът от взрива на газопреработвателната инсталация, Марк Мърфи взриви експлозивите, които Майк Троно и екипът му бяха поставили в глетчера над потопената джонка „Спокойно море“. Бяха пробили дълбоки дупки в леда, а после ги напълниха с вода, за да замръзнат и да задържат на място шашките. Многобройните взривове следваха един след друг и успяха да създадат хармоничен резонанс, достатъчно силен, за да отреже огромен леден къс като с нож. Откъснатият леден блок беше с големината на

манхатънски небостъргач. Двеста и петдесет хиляди тона лед паднаха в залива и блокът се пръсна, когато се удари в морското дъно. Изтласканата вода полетя на висок стълб в небето, падна обратно и предизвика вълна, която се разпростря от бряг до бряг. Силата ѝ беше толкова голяма, че всичко по пътя ѝ беше пометено. Такава беше и съдбата на прекрасния кораб, запазен в течение на толкова столетия. Вълната го затъркаля по морското дъно и надолу по големия склон към дълбоките води и скалите. Когато водата се успокои, от него нямаше и следа, сякаш никога не беше съществувал.

Ерик Стоун веднага усети, че корабът вече е свободен, и спря двигателите.

— Това беше — каза той, като гледаше внимателно големия екран на стената на оперативния център.

Камерата, монтирана в носа на безпилотен самолет, показваше бушуващ ад на земята с пламъци, които се издигаха на повече от трийсет метра над газопреработвателния завод, а на отделни места водата още гореше. Сякаш цялото море се беше запалило. Гомес Адамс седеше зад пулта за дистанционно управление на безмоторника и с помощта на джойстик го прекарваше над разпрострялата се нашироко база. Фактът, че успяваше да държи във въздуха нестабилния летателен апарат въпреки силната буря, беше доказателство за изключителните му умения. В околността, където бяха паднали запалени отломки, също се виждаха пожари. В този момент друг огън привлече вниманието му. От покрива на хангар, който се намираше на доста голямо разстояние от взрива, излизаха пламъци.

— Изглежда Еди и Линк са изпълнили задачата си — отбеляза той.

Секунда по-късно задъханият глас на Еди се понесе от високоговорителите на тавана на центъра.

— Всички осемнайсет са невредими.

На Макс Хенли не му беше до това.

— Говорил ли с председателя?

— Не. Чухме се за последно, когато беше в завода. Не ти ли се е обаждал?

— Не, по дяволите! Каза само, че ще намери начин да се измъкне.

Макар да му се искаше да забави тръгването им, Макс знаеше, че Еди и неговата група скоро ще привлекат внимание.

— Върнете се колкото може по-бързо в подводницата. Хуан сигурно вече се е запътил натам. Радиостанцията му може да не работи.

— Слушам.

Хенли се опита да се свърже с Кабрило на всяка честота, но не получи отговор. Предчувствието му подсказваше, че Хуан не е успял да се измъкне, преди заводът да избухне. Беше се пожертвал, за да изпълнят планираната операция.

В аржентинската база цареше пълен хаос. Лейтенант Хименес не можеше да открие майора, а дисциплината на хората му бе започнала да се изпарява. Това беше началото на американското нападение, но мнозина бяха изоставили своите постове, за да зяпат пожара. Той им крещеше да се връщат по местата си и да се приготвят за предстоящото сражение. Подофицерите също се включиха в крещенето и скоро войниците бяха принудени да се върнат към задълженията си.

Петролните работници пренебрегнаха изискванията на полицейския час и започнаха да излизат от спалните помещения, за да видят какво става. Когато Хименес им се развика да се прибират вътре, те го обсипаха с ругатни. Няколко минути след първия взрив навън вече имаше повече от сто души.

Един ефрейтор се приближи и отдаде чест.

— Лейтенанте, не са американците.

— Какво? Какви ги дрънкаш?

— Да, господин лейтенант, не са американците. „Гилермо“ скъса котвата и течението и вятърът го отнесоха към голямата преработвателна фабрика. Той предизвика взрива.

— Сигурен ли си?

— Видях го с очите си. Почти една четвърт от кораба се е забила в сградата.

Хименес не можеше да повярва.

— Виждал ли си майор Еспиноза?

— Не, не съм.

— Ако го видиш, кажи му, че отивам да проуча ситуацията.

— Слушам.

Хименес точно се готвеше да пресече напъряко през базата, когато чу трещене на автомат и хукна в посоката на стрелбата.

Когато пламъците от взрива се издигнаха към раздираното от бурята небе, Линк подкара бившите затворници към входното фоайе, а Еди подпали желето. Нещата се развиха дори по-добре, отколкото се беше надявал. Талашитът бе най-евтиният облицовъчен материал и се правеше от стърготини и лепило, което гори много силно. След секунди помещението се изпълни с гъст дим и пламъци.

Еди се огледа, за да е сигурен, че всички са навън, и забърза през караулното, където спяха пазачите. Остави вратата отворена, за да може чистият въздух да ги събуди и да осигури кислород за пламъците.

Както Кабрило предвиди, аржентинците временно изгубиха контрол върху положението. Войниците бяха напуснали своите постове и се бяха смесили с цивилните, които гледаха пожара.

На около осемстотин метра по-нататък преработвателната фабрика грееше в оранжево и жълто през завесата на сипещия се сняг. Еди нямаше нужда да се уверява отблизо, че сградата е напълно унищожена. Без това съоръжение гаучосите нямаше да могат да осигуряват енергия за базата си. В един изпълнен с пламъци миг Корпорацията превърна аржентинците от господари на Антарктическият полуостров в хора, които се нуждаят от спешна евакуация.

С надеждата им, че ще могат да анексират този район, беше свършено. Светът нямаше да стои безучастно и да им позволи да възстановят загубеното.

Сега оставаше само да се измъкнат със зложниците.

Не му се нравеше, че са такава голяма група, но изглежда никой не ги забелязваше. Всички бързаха към големия пожар, за да видят какво се е случило.

Той докладва на „Орегон“ и беше не по-малко разстроен от Макс от изчезването на Хуан. Но познаваше председателя и беше почти сигурен, че в момента той се качва в миниподводницата.

Продължиха да напредват бързо. Сградите бяха гъсто една до друга и беше само въпрос на време да попаднат на постови.

Линк му беше отстъпил водачеството, така че щом стигнат до „Номад“, Еди да се качи пръв и да седне на пулта за управление, без да се налага да лази по гостите им.

Видяха постови, който стоеше с гръб към тях. Кеят беше на по-малко от деветдесет метра разстояние.

Войникът по-скоро усети, отколкото чу приближаването им и се завъртя с готов за стрелба автомат.

— Ягуар — извика той.

— Капибара — отговори Еди.

Войникът попита нещо. Сенг не говореше испански и осъзна, че щеше да е по-добре Линк да бе останал начело. Сложи ръка на качулката си, сякаш не беше чул въпроса, а войникът се приближи, за да огледа хората с него. Макар да бяха безформени с дебелите канадки, трима души бяха много по-ниски от останалите. Достатъчно ниски за жени, каквито в базата нямаше.

Войникът отиде право при русата, която се казваше Сю, бутна назад качулката ѝ и откри пълничкото ѝ лице. После вдигна автомата и го насочи право в челото ѝ. Така и не разбраха дали наистина се готвеше да я застреля, защото Линк го повали с къс откос от три куршума.

В пристъп на вдъхновение Еди вдигна своя автомат и изстреля цял пълнител във въздуха. Войниците бяха нервни, нямаха представа какво става, и без съмнение им бяха казали, че всеки миг предстои американско нападение. Дори най-опитните ветерани щяха да се паникьосат. Сякаш се беше скъсал някакъв бент, защото не след дълго и от други части на съоръжението започна да се носи безразборна стрелба, чието плющение пробиваше бученето на пламъците и воя на вятъра.

Линк веднага схвана.

— Бедното войниче, загина от приятелски огън.

— Така ще си кажат. Всъщност ще се учудя, ако не се изпозастрелят.

Хукнаха отново и след няколко мига се озоваха на кея. Стрелбата не утихваше, което беше в тяхна полза, докато един заблуден куршум не уличи един от учените в крака. Той се строполи на земята и застана.

Нараняването не беше опасно, поне за момента, затова Линк го вдигна, сложи го на рамо и го понесе, без дори да промени ритъма на крачките си.

Подводницата беше отнесена малко изпод кея от вълните, така че Еди трябваше да я издърпа обратно за въжетото. Скочи на борда и отвори люка.

— Хуан? — провикна се той с надежда, но председателят го нямаше вътре.

— Еди — обади се Линк от горния край на късата кула, — ела ми помогни.

Бившият тюлен спусна ранения през отвора на люка. От крачолата на грейката му капеше кръв. Вероятно куршумът беше засегнал бедрената артерия. Еди сложи ранения учен на една от тапицираните пейки и точно се готвеше да се заеме с раната, когато през люка се спусна един от бившите затворници.

— Аз съм лекар.

На Еди това му беше достатъчно. Той отиде отпред до пулта за управление и се настани на мястото на кормчията.

— Макс, чуваш ли ме? — каза той в микрофона, докато подготвяше подводницата за връщане на „Орегон“.

— Някакъв знак от Хуан? — попита Хенли.

— Не. В момента качваме хората на подводницата. Няма го тук.

Мълчанието се проточи. Накрая Макс попита:

— Колко време можеш да останеш там?

— Николко. Един от учените беше прострелян и може да умре от загуба на кръв. Трябва да бъде опериран по най-бързия начин.

По време на мисията д-р Хъксли и нейните хора дежуреха в медицинския център, готови да спасяват човешки живот.

Еди огледа подводницата. Страничните пейки вече бяха пълни и хората започнаха да се настаняват в скутовете на другарите си. Допълнително неудобство беше, че раненият зае четири места, докато лекарят се опитваше да спре кръвотечението.

— Докторе — провикна се Еди, — ще отнеме половин час да стигнем до нашия кораб, но там ще го очаква лекарски екип на

световно равнище. Каква е прогнозата? Животът на друг човек зависи от твоя отговор.

Лекарят беше норвежец, дошъл да прекара свободната си от преподаване година^[1] в Антарктида, защото си падаше по приключенията. Той не избърза да отговори, а обмисли всички възможности.

— Ако тръгнем след пет минути, човекът ще оцелее.

Еди се обърна към микрофона на радиостанцията.

— Макс, мога да дам на Хуан десет минути, после ще трябва да тръгнем. — Беше решил, че лекарят се е презастраховал.

— Всяка секунда, която можеш да отделиш. Чу ли? Всяка секунда.

Дванайсет минути по-късно подводницата се гмурна в черната вода на залива. Кабрило не се появи.

[1] На Запад всяка седма година университетските преподаватели имат право на свободна година за самообразование. — Б.пр. ↑

29.

Изминаха цели трийсет и шест часа, преди времето да утихне дотолкова, че аржентинското правителство да изпрати друг „Ц-130 Херкулес“. През този кратък отрязък от време Антарктида припомни на хората на полуострова защо са само временно пребиваващи по тези краища. Макар да не стигнаха до канибализъм, като нещастния уругвайски отбор по футбол, мъжете бяха съвсем безпомощни без притока на природен газ. Принудиха се да използват преносими печки, за да топят храната си, и се притискаха един към друг, за да не замръзнат. Въпреки повредите „Адмирал Браун“ прибра повече от двеста от оцелелите, а останалите се събраха в две от спалните помещения, наблъскани като сардели, докато навън температурите спадаха.

Генерал Филип Еспиноза първи слезе по товарната рампа, когато големият транспортен самолет спря на ледената писта зад базата. Раул Хименес го посрещна, отдавайки енергично чест. За една седмица генералът беше остарял с десет години. Дебели торбички висяха под очите му, а обичайният му розов тен беше сменен с бледнина.

— Някакви сведения за сина ми? — бяха първите му думи.

— Съжалявам, генерале. — Качиха се в чакащия снегомобил. — Мой дълг е да ви докладвам, че група от четирима души са видени да влизат в газовото предприятие минути преди произшествието. Не можахме да открием техните останки.

Еспиноза прие тежко тази новина. Знаеше, че синът му никога не би напуснал поста си, така че имаше голяма вероятност Хорхе да е бил един от четиримата.

— Първо жена ми, а сега това — измърмори той.

— Вашата съпруга? — попита прекалено бързо Хименес.

Еспиноза не се замисли за странния интерес на младия лейтенант, а беше в такова състояние, че призна пред него:

— Взе децата и ме напусна. Но най-лошото е, че ме е предала.

Хименес с усилие запази безразлично изражение. Максин беше напуснала съпруга си, за да могат да бъдат заедно. Сърцето му заблъска. Това беше най-хубавата новина, която беше чувал, затова следващите думи на генерала му причиниха особена болка.

— Успях да изпратя двама агенти да я чакат, когато самолетът ѝ кацна в Париж, след като от граничната служба ми съобщиха, че е напуснала Аржентина. Посрещнали я двама мъже и веднага я отведоха в главната квартира на Генералната дирекция по външна сигурност.

Хименес знаеше, че това е френската разновидност на ЦРУ и МИ-6.

Еспиноза продължи:

— Не зная дали е била техен агент през цялото време, или са я вербували по-късно, но истината е неоспорима. Тя е шпионка.

За миг на Хименес му стана ясно, че Максин е измъквала от него не по-малко информация, отколкото от генерала. Спомни си последната им среща на брега на реката, когато ѝ разказа за отвличането на американката и че я държат в градския апартамент на мъжа ѝ. Максин беше предала тази информация на своите началници и те бяха организирали спасяването на жената.

— А сега моят Хорхе е мъртъв! — Той направи усилие да се овладее. — Кажете ми, че това е дело на американците, за да мога да си отмъстя.

— Работих в тясно сътрудничество с Луис Ларета, директора на базата, и с първия помощник-капитан на крайцера „Очампо“. Нашето предварително заключение е, че „Адмирал Браун“ се е откъснал от котвата си и вятърът и вълните са го отнесли към преработвателното предприятие, което е предизвикало експлозията. Вторичните пожари са унищожили три други сгради, включително една работилница и спалното, където бяхме затворили учените от другите станции.

— Това не ти ли се струва твърде удобно? Двете неща, които американците желяеха: базата унищожена до основи и заложенниците освободени.

— Генерале, те не са освободени. Всички са изгорели в пожара, останали са само овъглени кости. Имаме общо четиринайсет жертви, без да се броят чужденците. Осем са загиналите на мостика на крайцера, петима в газовия завод, двама загинаха в пожара със затворниците и още двама, простреляни от приятелски огън, когато

някои новобранци се паникьосаха и започнаха да стрелят по сенки. — Последната част от доклада беше особено трудна за изричане, защото вече Хименес беше командир и разпадът на дисциплината го представяше в лоша светлина. — Не открихме никакви доказателства, че това не е трагично произшествие.

Генералът не каза нищо. Продължаваше да се бори с мъката от огромната си загуба. Вероятно щеше да се лиши от поста си поради тази катастрофа. Беше вторачил празен поглед напред и помръдваше само когато снегомобилът се поклащаше от някоя неравност. Заобиколиха последния хълм и видяха базата. Дори от тук повредите по газопреработвателната инсталация изглеждаха тежки. Отблизо нещата изглеждаха много по-зле.

Половината от огромната сграда представляваше опушена дупка в земята, осеяна с разкъсани и почернели тръби. „Адмирал Гилермо Браун“ беше швартован към кея. Задната му част изглеждаше наред, но от мостика напред беше почернял от пламъците. Трябваше да се отдаде дължимото на руснаците, които го бяха построили, че не загинаха повече хора.

В залива се виждаха краката на петролните платформи. Местоположението на самите платформи сред вълните се разбираше по стърчащите във въздуха тънки пръсти на бордовите им кранове. Около тях вече се образуваше лед, а след няколко дни заливът щеше да е напълно замръзнал.

— Господин Ларета каза, че можем да продължим да изпомпваме суров петрол в цистерните от оцелелите платформи, но без възможност да обработваме природния газ. Не разполагаме с нужната енергия — обясни Хименес, когато мълчанието му се стори прекалено мъчително. — Каза още, че могат да се докарат преносими устройства, които ще ни осигурят производствени мощности и ще можем да започнем процеса по възстановяването.

Еспиноза продължаваше да седи неподвижен като скала.

— Въпреки това трябва да евакуираме по-голямата част от екипа, докато успеем да докараме гориво и производственият процес започне отново. Ларета каза, че за начало му трябва само двайсет души. Разбира се, по-късно ще са нужни повече, но засега няма достатъчно ресурси, за да бъдат хранени и отоплявани повече хора. Генерале, забравих да попитам кога ще дойдат другите самолети?

Бяха спрели до димящите останки на преработвателния завод. Еспиноза отвори вратата от своята страна и скочи на покритата с лед земя. Не си направи труда да вдигне качулката на канадката си. Антарктида не можеше да му стори нищо повече. Той застана мълчаливо, докато вятърът се носеше с вой над океана. Въздухът беше изпълнен с миризмата на изгорял метал.

— Хорхе — прошепна генералът.

Хименес беше искрено изненадан колко тежко понася генералът смъртта на своя син. Беше останал с впечатлението, че той гледа на Хорхе като на още един войник под негово командване.

— Хорхе — повтори тихичко генералът. После гласът му укрепна и се изпълни с ярост: — Ти се провали и затова не намери кураж да се изправиш срещу мен, нали? Умря най-глупашки, за да не носиш отговорност за своите грешки! Толкова дълго беше под моя закрила, че когато се наложи да стъпиш самостоятелно на крака, те се подгънаха.

След това се обърна към Хименес.

— Самолети? Няма да има самолети. Хората ти ще живеят или умрат в зависимост от своята съобразителност. Ще пуснете този обект отново в действие или ще измръзнете до смърт. Докато китайските ни приятели поддържат нашата игра, ще стоите тук и ще оправдавате нашите претенции. А сега ми разкажи за тайнствения кораб, който бил заседнал на брега.

Еспиноза се беше превърнал от агне в лъв толкова неочаквано, че на Хименес му трябваше повече от секунда, за да отговори, затова генералът се разкрещя:

— Лейтенант, вашите грешки вече бяха забелязани, така че не си влошавайте положението!

— Да, господин генерал! — Хименес застана мирно. — Веднага щом времето се оправи, нашият хеликоптер ще проведе оглед на района на крайбрежието, защото този плавателен съд беше една необяснима аномалия. Вашият син ми спомена, че това го притеснява. Като се има предвид положението, в което за последно беше видян, сигурно е потънал по време на бурята.

— Потънал?

— Да, генерале. Когато се качихме на борда преди няколко дни, долните палуби бяха наводнени, а когато се откачи от брега в деня преди бурята, имаше силен крен. Едва ли е оцелял повече от няколко

часа, когато циклонът се стовари върху нас. Буря, достатъчно силна да скъса котвената верига на „Адмирал Браун“, със сигурност е имала мощ да преобърне стар товарен кораб.

Това беше още едно съвпадение, което не се харесваше на Еспиноза, въпреки че проверката в корабния регистър на „Лойдс“ в Лондон потвърди, че кораб с наименование „Норего“, който отговаряше на описанието, е потънал с екипажа си преди две години.

Той не знаеше, че Марк Мърфи и Ерик Стоун са проникнали в компютърната система на застрахователния гигант и са вкарали тази информация. Същото бяха направили със сървърите на Съвета по морска безопасност, в случай че някой започне да рови надълбоко.

Сега всичко зависеше от китайските им съюзници. Ако те продължаха да ги подкрепят, щяха да разполагат с нужната защита, за да възстановят базата.

Но ако се оттегляха, Еспиноза нямаше да има друг избор, освен да нареди пълна евакуация.

Два часа по-късно той седеше в кабинета на Луис Ларета и слушаше плановете на директора за възстановяването, когато дойде радиосъобщение от транспортното корабче със сонара. Ли Фонг и хората му бяха тръгнали веднага щом бурята бе отслабнала, като планираха да се гмурнат до останките на „Спокойно море“ и се върнат с убедителни доказателства.

Приемателят беше на масата откъм страната на генерала, така че той прие обаждането.

— Не, не е господин Ларета — обясни той. — Казвам се генерал Фелипе Еспиноза и съм в неговия кабинет.

— Генерале, за мен е чест да говоря с вас — отговори Ли. — Позволете ми от името на нашето правителство и от мое име да ви изкажа най-дълбоки съболезнования за загубата на вашия син. Стори ми се отличен офицер и прекрасен човек.

— Благодаря — задавено отговори генералът.

— Господин генерал, не ми се иска да увеличавам бремето ви, но съм длъжен да докладвам, че „Спокойно море“ вече не е тук.

— Не може да бъде!

— Над залива има надвесен глетчер и голям къс от него се е отчупил по време на бурята. Един от хората ми смята, че причината е в труса от експлозията, но всъщност причината е маловажна. Онова,

което има значение, е, че вълната, предизвикана от срутването му, е отнесла кораба от мястото, където го намерихме. Проследихме най-вероятния му път, но не можахме да открием нищо.

— Ще продължите търсенето. — Това не беше въпрос, а по-скоро заповед.

Настъпи неловко мълчание, преди китаецът да отговори:

— Съжалявам, но няма да продължим. Свързах се с моето началство и им описах положението. Те ми наредиха да прекратя издирването и да евакуирам своя екип възможно най-бързо. Първо загубата на нашата подводница, след това тежките повреди на базата и сега липсата на неоспорими доказателства, че моят народ първи е изследвал тази територия — при това положение ръководството на страната ни не е склонно да рискува по-нататъшна международна изолация.

— Със сигурност можете да намерите отново „Спокойно море“, защото вече знаете, че съществува.

— Да, така е, но извън залива морското дъно се спуска до повече от хиляда и петстотин метра дълбочина. При това положение търсенето ще отнеме месец или повече, а може и изобщо да не го намерим. Моето правителство не е склонно да рискува толкова дълго издирване.

Това беше краят. На разсъмване на другия ден херкулесът излетя за Аржентина, отнасяйки първата група евакуирани от полуострова. За разлика от Цезар, аржентинците бяха прекосили Рубикон, но бяха разбити и отблъснати обратно от, както те си мислеха, съдбата, но всъщност от Хуан Кабрило и Корпорацията.

Черен облак беше обгърнал „Орегон“, докато плаваше към Южна Африка. Щяха да закъснеят с няколко дни за задачата си там, затова се наложи предоговаряне на размера на хонорара им.

В момента корабът беше като призрак. Можеше да действа, но не му бе останала душа. Навсякъде се чувстваше отсъствието на Хуан. Бяха изминали четири дни от неговата кончина, а екипажът още беше неутешим.

Водеха се разговори за пълното разпускане на Корпорацията, които Макс Хенли не полагаше усилия да прекрати.

Марк Мърфи седеше на бюрото в стаята си и играеше безкрайни партии табла в интернет. Отдавна минаваше полунощ, но мисълта за сън някак си го отвращаваше. Сега повече от всякога се страхуваше от бъдещето. Коефициентът му на интелигентност му пречеше да се вписва в обществото и той бе живял в усамотение. Едва когато беше приет в Корпорацията, намери място, където го ценяха. Не искаше да изгуби всичко това. Не искаше да се връща в свят, където хората го смятаха за откачалка или го използваша като ходещ компютър.

Хората на „Орегон“ бяха неговото семейство. Те харесваха особнячеството му, или поне го търпяха, а за Мърф това беше достатъчно. Ако си получеше дела, щеше да има достатъчно пари, за да не работи повече, но знаеше, че самотата веднага ще се стовари отгоре му.

Той размаза поредния играч, единайсетия подред, и точно се готвеше да се заеме с дванайсетия, когато забеля, че иконката за новополучени имейли примигва. Кликна върху нея да отвори пощата си. Три съобщения. Техният сървър вършеше добра работа при филтрирането на спама, но Марк позволяваше на голяма част от писмата да стигат до неговия компютър. По-добре спам, отколкото никакви съобщения, нали?

Едното беше спам, другото шахматният ход на пенсионирания професор, с когото играеше безкрайна поредица от партии. Щеше да го матира след четири хода, а старият физик още не го забелязваше. Изпрати му отговор и погледна адреса на изпращача на третото съобщение. Не познаваше никого от Университета в Пенсилвания, но на реда за предмет на съобщението пишеше нещо интересно: „самотен“. Вероятно е от някой скучен колежански клуб за запознанства, помисли си той, но въпреки това отвори писмото.

„Здравейте, всички!

Помните ли ме? Доскоро бях председател на една могъща корпорация. Сега съм царят на пингвините, които населяват околността на изследователската станция «Уилсън-Джордж». Приятелите ми трябваше да ме изоставят. Те не знаеха, че се измъкнах от газовия завод преди експлозията и успях да избягам в последвалото

объркване. Предполагам, че причината е в това, че при един сблъсък си строших радиостанцията. Последните четири дни прекарах в път до тук, като оцелях благодарение на протеиновите блокчета, които бях натъпкал в контрабандистката си протеза. Успях да пусна генератора и разполагам с достатъчно храна, но най-големият ми проблем е самотата. Някакви предложения?“

Кабрило се беше подписал:

„Изоставен в Атлантическия океан.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.